PRĂBUȘIREA IMPERIULUI

O nouă aventură în cosmos de la autorul seriei bestseller RĂZBOIUL BĂTRÂNILOR

JOHN SCALZI

ARMADA

JOHN SCALZI s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A fost redactor-şef al publicaţiei *Chicago Maroon* şi a scris cronici de film şi editoriale umoristice. Ulterior, a devenit editor la *America Online* şi s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soţia. Din 1998 îşi dedică tot timpul literaturii.

În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor,* care avea să fie primul din cea mai cunoscută şi cea mai apreciată serie a sa, dintre care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades (Brigăzile fantomă* – Nemira, 2016), continuarea romanului *Războiul bătrânilor,* precum şi *Android's Dream.* În acelaşi an, autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best Newwriter. Un an mai târziu a publicat romanul *The Last Colony,* al treilea din seria *Războiul bătrânilor,* urmat de *Zoë's Tale (Povestea lui Zoë* – Nemira, 2018) în 2008. Din aceeaşi serie fac parte şi volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) şi *The End of All Things* (2015). Printre alte distincţii, autorul a câştigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts.* În 2008 a primit Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat şi lucrări de nonficţiune şi a scris articole pe teme din multiple domenii: finanţe, jocuri video, filme, astronomie, literatură. În 2010 a fost ales preşedinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013. *Prăbuşirea imperiului* este prima parte din seria *Interdependenţa* care mai cuprinde volumele *The Consuming Fire* (2018) şi *The Last Emperox* (roman aflat în lucru).

JOHN SCALZI

(Seria Interdependența, partea I)

PRĂBUŞIREA IMPERIULUI

Original: *The collapsing empire* (2017)

Traducere din limba engleză:
NINA IORDACHE

virtual-project.eu

Lui Tom Doherty, în mod special, şi tuturor celor de la Tor, în general.
Vă mulţumesc că aţi crezut în mine.
În cinstea următorului deceniu!
(Cel puţin!)

PROLOG

Revoltaţii ar fi ieşit basma curată, dacă n-ar fi căzut Fluxul.

Există, bineînţeles, o cale obişnuită, legală a breslelor pentru echipajele care se revoltă, un protocol care durează de secole.

Un membru vechi al echipajului – de preferinţă ofiţerul executiv/secundul, dar chiar şi inginerul-şef, tehnicianul-şef, doctorul-şef sau chiar, în cazuri cu adevărat bizare, reprezentantul proprietarului – putea înmâna adjunctului imperial al navei o Listă oficială de revendicări în urma revoltei, în conformitate cu protocolul de breaslă. Adjunctul imperial avea să se consulte cu preotul militar şef al navei, să ceară audierea martorilor şi a probelor cu martori după caz şi cei doi, după nu mai mult de o lună, aveau fie să ofere o Hotărâre privitoare la Revoltă, fie să emită o Contestaţie a Revoltei.

În primul caz, şeful securităţii urma să-l înlăture în mod oficial şi să-l sechestreze pe căpitanul navei, care urma să fie dus la o audiere oficială a breslei în următoarea localitate de destinaţie a navei, la care să fie penalizat cu pierderea navei, a rangului, a privilegiilor spaţiale şi chiar cu adevărate condamnări de ordin civil sau penal, ducând la un stagiu de închisoare sau în cele mai grele cazuri la o condamnare la moarte. În cel de-al doilea caz, membrul reclamant din echipaj era legat fedeleş de către şeful de securitate şi dus la o audiere oficială a breslei etcetera, etcetera.

Evident nimeni nu avea să facă nimic din toate astea.

Şi apoi ar mai fi şi felul în care au loc revoltele *în realitate,* cu arme, violenţe, morţi subite, cu grupuri de ofiţeri care se întorc unii împotriva celorlalţi ca animalele şi cu echipajul care încearcă să se dumirească ce naiba se întâmplă. Apoi, în funcţie de cum merg lucrurile, fie căpitanul e ucis şi aruncat în gol şi apoi toate astea sunt antedatate, după ce au fost făcute să arate legal şi mişto,

fie ofiţerilor revoltaţi şi echipajului li se arată cealaltă parte a camerei de depresurizare şi căpitanul depune un Aviz de Revoltă Extrajudiciară, care anulează beneficiile şi pensiile urmaşilor revoltaţilor, ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că soţiile şi copiii lor vor muri de foame şi vor fi excluşi din funcţiile breslei pentru două generaţii, fiindcă aparent revolta este în ADN, la fel cum e şi culoarea ochilor sau tendinţa de a avea intestine iritabile.

Pe puntea de comandă a navei *Mai Spune-mi şi Altceva*[1], Căpitanul Arullos Gineos era ocupat cu o revoltă adevărată, nu cu una pe hârtie, şi, dacă se hotăra să fie sinceră cu ea însăşi în legătură cu revolta asta, lucrurile nu păreau să arate prea bine pentru ea acum. Mai exact, după ce Secundul ei cu tot echipajul lui îşi croiau drum prin tot peretele acela cu aparatele cu care sudau corpul navei, Gineos şi echipajul de pe puntea de comandă urmau să devină victimele unui „accident” care urma să fie definit mai târziu.

— Dulapul de arme e gol, spuse Al Treilea Ofiţer Nevin Bernus, după ce îl verifică.

Gineos îl aprobă: sigur că era gol. Dulapul de arme era codificat să se deschidă doar pentru exact cinci oameni: pentru căpitan, pentru ofiţerii de gardă şi pentru Şeful Securităţii Bremman. Unul dintre cei cinci luase armele în timpul unei gărzi trecute şi simpla logică părea să-l indice pe Secundul Ollie Inverr care tocmai îşi croia drum prin perete împreună cu prietenii săi.

Gineos nu era complet dezarmată. Avea un aruncător de săgeţi de mică viteză pe care îl purta în gheată, un obicei pe care îl deprinsese în gaşca Câinilor Iuţi din văgăunile de la Grussgot pe când era adolescentă. Singura lui săgeată era menită luptei corp la corp; dacă te aflai la mai mult de un metru distanţă, tot ce putea face era să-l enerveze pe cel lovit. Gineos nu-şi făcea iluzii că o să se salveze pe sine sau o să-şi salveze poziţia cu aruncătorul de săgeţi.

— Raport! îi strigă Gineos lui Lika Dunn, care se ocupase de contactarea celorlalţi ofiţeri de pe *Mai spune-*

[1] Tell Me Another One = Mai spune-mi şi altceva (n.tr.).

mi.

— Nimic de la Compartimentul Motoare de când ne-a chemat Prim-Ofiţerul Fanochi, spuse Dunn.

Eva Fanochi era prima care lansase semnalul de alarmă când unitatea ei fusese luată cu asalt de membrii înarmaţi ai echipajului în frunte cu Secundul, ceea ce o făcuse pe Gineos să izoleze puntea de comandă şi pusese nava în alertă maximă. Tehnicianul-Şef Vossni nu răspunde. Şi nici Dr. Jutmen. Bremman a fost izolat în compartimentul său. Adică Piter Bremman, Şeful Securităţii de pe *Mai Spune-mi.*

— Dar Egerti?

Lup Egerti era reprezentantul proprietarului, care era tot atât de important, de cele mai multe ori, ca proverbiala tichie de mărgăritar ce-i lipsea chelului, dar care nu ar fi luat parte, probabil, la o răzmeriţă, de vreme ce răzmeriţa nu făcea casă bună cu afacerile.

— Nicio veste. Şi nici de la Slavin sau de la Preen, fiindcă amândoi erau adjunctul imperial şi capelanul. Nici navigatorul Niin nu s-a prezentat la raport.

— Sunt aproape gata să pătrundă, spuse Burnus, arătând spre perete.

Gineos rânji în gând. Nu fusese mulţumită niciodată de secundul ei, care îi fusese băgat pe gât de cei de la breaslă cu binecuvântarea Casei de Tois, proprietarul *Mai Spune-mi.* Navigatorul, Niin, fusese alegerea lui Gineos pentru rangul doi în linia de comandă. Ar fi trebuit să insiste mai mult. Data viitoare.

Nu e ca şi cum ar mai putea fi şi o dată viitoare, acum, se gândi Gineos. Era moartă, ofiţerii credincioşi ei aveau să moară şi ei, dacă nu erau deja morţi, şi, pentru că *Mai Spune-mi* era în Flux şi avea să rămână în Flux încă o lună, nu avea cum să lanseze cutia neagră şi să le spună tuturor ce s-a întâmplat de fapt. Când *Mai Spune-mi* avea să iasă în cele din urmă din Flux, haosul avea să fie rezolvat, probele aveau să fie rearanjate şi poveştile să fie spuse cum trebuie. Urma să se spună că *„... e tragic ce i s-a*

întâmplat lui Gineos. O explozie. Atât de mulţi morţi. Iar ea s-a întors, curajoasă şi a încercat să salveze mai mulţi membri din echipajul ei”.

Sau ceva de genul ăsta.

Peretele fusese găurit şi, după un minut, o bucată de metal zăcea pe punte şi trei membri ai echipajului înarmaţi cu pistoale cu electroşocuri îşi făcură apariţia, răsucindu-se încoace şi încolo, urmărindu-i pe membrii echipajului de pe puntea de comandă. Niciunul dintre membrii echipajului de pe punte nu se mişcă; nu mai avea niciun rost. Unul dintre cei înarmaţi strigă *„Liberi”,* iar Secundul Ollie Inverr se strecură prin gaura din perete şi apăru pe punte. Atent la mişcările lui Gineos, se îndreptă spre ea. Unul dintre bărbaţii înarmaţi îşi aţinti pistolul cu electroşocuri direct asupra ei.

— Căpitane Gineos, spuse Inverr, salutând.

— Ollie, spuse Gineos, răspunzându-i la salut.

— Căpitane Arullos Gineos, în conformitate cu Articolul 38, Secţiunea 7 din Codul Uniform al Breslelor de Transporturi Comerciale, declar…

— Las-o baltă, Ollie, spuse Gineos.

La auzul cuvintelor ei Inverr zâmbi:

— Mi se pare corect.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat binişor cu revolta asta. Ai preluat Motoarele mai întâi, pentru că dacă orice altceva nu mergea bine, să poţi ameninţa că arunci motoarele în aer.

— Mulţumesc, Căpitane. De fapt am încercat să fac în aşa fel încât să trecem prin această tranziţie cu un minimum de victime.

— Vrei să spui că Fanochi e în viaţă?

— Am spus „un minimum”, Căpitane. Îmi pare rău, dar Căpitanul Fanochi nu a cooperat. Asistentul-Şef Hybern a fost promovat.

— Câţi alţi ofiţeri mai ai?

— Nu cred că trebuie să-ţi baţi capul cu asta, Căpitane.

— Ei bine, măcar nu pretinzi că *nu* o să mă ucizi.

— Dacă vrei să ştii, regret că s-a ajuns aici, Căpitane. Te admir mult.

— Ţi-am mai spus s-o laşi baltă, Ollie.

Inverr zâmbi din nou:

— Nu ţi-a plăcut niciodată să fii linguşită.

— Poţi să-mi spui şi mie *de ce* ai planificat insurecţia asta?

— Nu, nu prea.

— Hai, fă-mi şi mie plăcerea asta. Aş vrea să ştiu de ce trebuie să mor.

Inverr scutură din umeri:

— Pentru bani, desigur. Transportăm o încărcătură mare de arme pentru militarii de la Capăt ca să-i ajutăm să lupte împotriva insurecţiei actuale. Puşti, pistoale cu electroşocuri, lansatoare de rachete. Ştii, doar ţi-ai dat acordul pe manifest. Am fost abordat, când eram la Alpine, cu propunerea să le vindem în schimb rebelilor. Cu bonus de 30%. Mi s-a părut o afacere bună, am spus da.

— Sunt curioasă cum te-ai gândit să le dai armele. Portul spaţial de la Capăt este controlat de guvernul lor.

— Armele n-ar fi ajuns niciodată acolo. Noi ieşim din Flux şi suntem atacaţi de „piraţi” care descarcă marfa. Tu şi ceilalţi membri ai echipajului care nu merg pe mâna noastră mor în timpul atacului. Simplu, uşor, toţi care rămân fac şi ei un bănuţ şi sunt fericiţi.

— Casa de Tois nu va fi fericită, spuse Gineos, invocând numele proprietarului navei *Mai Spune-mi.*

— Au asigurare pentru navă şi pentru marfă. N-au nicio treabă.

— Dar n-o să le convină soarta lui Egerti. Va trebui să-l ucizi. Şi e ginerele lui Yanner Tois.

Inverr zâmbi la auzul numelui patriarhului Casei de Tois.

— Am auzit din surse sigure că Tois nu va fi complet distrus dacă fiul lui ajunge văduv. Mai are câteva alianţe pe care un mariaj le-ar putea întări.

— Te-ai gândit la toate, atunci.

— Nu e nimic personal, Căpitane.

— Să fiu ucisă pentru bani mi se pare destul de personal,

Ollie.

Inverr deschise gura să-i răspundă, dar *Mai Spune-mi Una* căzu din Flux, declanşând un set de alarme pe care nimeni de pe *Mai Spune-mi* – nici Gineos şi nici Inverr – nu le auzise în afara simulării de la Academie.

Gineos şi Inverr rămaseră nemişcaţi preţ de mai multe secunde, uluiţi de alarme. Apoi amândoi se repeziră spre terminalele lor şi se apucară să lucreze, fiindcă *Mai Spune-mi* căzuse brusc din Flux şi, dacă nu-şi dădeau seama cum se pot întoarce în el, erau, fără niciun strop de îndoială, pierduţi cu desăvârşire.

Acum ar fi nevoie de un pic de context.

În acest univers nu există nimic asemănător aşa-numitei călătorii „mai rapide decât lumina". Viteza luminii nu este numai o idee bună, este regula. Nu poţi ajunge la ea; cu cât accelerezi mai tare spre ea, ai nevoie cu atât mai multă energie pentru a continua să avansezi şi e o idee oribilă, oricum, să mergi atât de repede, fiindcă spaţiul este doar în majoritate gol şi, indiferent de ce te-ai ciocni la un procent apreciabil din viteza luminii, tot te vei trezi că fragila ta astronavă devine o grămadă de bucăţi de metal. Şi *chiar şi aşa* vor trece ani sau decenii sau secole până când resturile astronavei vor trece în viteză pe lângă locul unde voiai să mergi iniţial.

Nu există călătorie mai rapidă decât lumina. Dar există Fluxul.

Fluxul, care le este în general descris profanilor drept fluviul spaţiu-timp alternativ care face posibilă călătoria mai rapidă decât lumina de-a lungul Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente şi a Breslelor Comerciale, supranumit pe scurt „Interdependenţa". Fluxul, accesibil prin nişte „găvane" create când gravitaţia stelelor şi a planetelor interacţionează exact cum trebuie cu Fluxul, pentru a permite navelor să se strecoare şi să înoate odată cu curentul către o altă stea. Fluxul, care asigurase supravieţuirea umanităţii după pierderea Terrei, fiindcă ajutase comerţul să înflorească în cadrul Interdependenţei, garantând faptul că fiecare avanpost uman avea să

dispună de resursele de care aveau nevoie ca să supravieţuiască – resurse pe care aproape niciunul dintre acestea nu ar fi reuşit să le aibă separat.

Era, bineînţeles, un fel absurd de a descrie Fluxul. Fluxul nu avea nimic de-a face cu un râu – era o structură metacosmologică multi-dimensională asemănătoare unei brâne care se intersecta cu spaţiul-timp local într-un fel complex, din punct de vedere topografic, influenţat parţial şi haotic, *dar nu esenţial* de către gravitaţie, în care navele care îl accesau nu se deplasau în sens tradiţional, ci doar profitau de natura lui vectorială, în comparaţie cu spaţiul-timp local şi care, neînfrânată de legile universale ale vitezei, velocităţii şi energiei, le transmite observatorilor locali *aparenţa* unei călătorii mai-rapide-decât-lumina.

Şi chiar şi *ăsta* era un soi idiot de a-l descrie, fiindcă limbile omeneşti sunt de tot rahatul când trebuie să descrie lucruri mai complexe decât asamblarea unei căsuţe într-un copac. Modul precis de a descrie Fluxul implica genul de matematică superioară pe care probabil doar câteva sute de fiinţe omeneşti dintre miliardele Interdependenţei puteau s-o înţeleagă şi cu atât mai puţin s-o descrie în mod pertinent. Probabil că nu ai fi unul dintre ei. Cum, de fapt, nu erau nici Căpitanul Gineos şi nici Căpitanul Secund Inverr.

Dar Gineos şi Inverr ştiau măcar atât: era aproape imposibil şi probabil nemaiauzit în toate secolele Interdependenţei ca o navă să iasă brusc din Flux. O sfâşiere aleatorie a Fluxului putea face o navă să eşueze la ani-lumină de orice planetă sau avanpost locuit de oameni. Navele breslelor erau proiectate să fie autonome timp de luni şi chiar de ani de zile – şi aşa şi trebuiau să fie, pentru că timpul de tranzit dintre sistemele Interdependenţei care utilizau Fluxul putea fi de la două săptămâni până la nouă luni, dar este o diferenţă între a fi autonom pentru cinci ani sau un deceniu, cum erau cele mai mari nave ale breslelor, şi a fi autonom pentru *totdeauna.*

Pentru că nu există călătoria mai-rapidă-ca-lumina. Există doar Fluxul.

Şi, dacă ai căzut din el din întâmplare, undeva printre stele, eşti un om mort.

— Am nevoie de poziţia unde ne aflăm, spuse Inverr de la terminalul său.

— Mă ocup de asta, spuse Lika Dunn.

— Ridică antenele, spuse Gineos. Dacă am căzut, există un găvan de ieşire. Trebuie să găsim un găvan de intrare.

— Tocmai le desfăşor, spuse Bernus, de la consola lui.

Gineos deschise canalul de comunicaţie spre Motoare:

— Şefule Hybern, spuse ea. Am căzut din Flux printr-o sfâşiere. Avem nevoie de motoare online imediat şi va trebui să te asiguri că avem suficient câmp de forţă pentru a împinge şi contracara manevrele gravitaţionale extreme. Nu vrem să ne transformăm în jeleu.

— Ăăăăă, veni răspunsul.

— Ei drăcie! spuse Gineos, privindu-l pe Inverr. E omul tău, Ollie, spală-te pe cap cu el.

Inverr îşi deschise canalul de comunicaţie:

— Hybern, sunt Secundul Inverr. Ce nu înţelegi din ordinul căpitanului?

— Bine, dar nu aveam o răzmeriţă? întrebă Hybern.

Hybern era un as al motoarelor şi asta îl făcuse să ajungă sus în ierarhia breslei. Dar era foarte, foarte tânăr.

— Tocmai am căzut din Flux, Hybern! Dacă nu găsim drumul înapoi rapid, am încurcat-o cu toţii. Aşa că-ţi ordon să execuţi ordinele Căpitanului Gineos. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, veni răspunsul, după o clipă. Mă ocup de asta. Încep protocolul de urgenţă. Cinci minute până la puterea maximă. Ah, probabil că va da peste cap motoarele destul de rău, domnule. Şi doamnă.

— Dacă ne bagă înapoi în Flux vedem atunci ce facem, spuse Gineos. Dă-mi un bip imediat ce eşti gata, spuse ea, închizând canalul de comunicaţii. Ţi-ai ales un moment foarte prost pentru răzmeriţă, îi spuse ea lui Inverr.

— Avem poziţia, spuse Dunn. Suntem la douăzeci şi trei de ani-lumină de Capăt, şaizeci şi unu de Shirak.

— Ceva puţuri gravitaţionale?

— Nu, doamnă. Cea mai apropiată stea este o pitică

roşie la aproximativ trei ani-lumină. Nimic altceva semnificativ în preajmă.

— Păi cum am căzut, dacă nu sunt puţuri gravitaţionale? întrebă Inverr.

— Eva Fanocchi ar fi putut să-ţi răspundă la întrebarea asta, spuse Gineos. Asta dacă n-ai fi omorât-o…

— Căpitane, nu prea e momentul pentru conversaţia asta.

— L-am găsit! spuse Bernus. Un găvan de intrare, la o sută de mii de klicuri de noi! Doar că…

— Doar că ce? întrebă Gineos.

— Se îndepărtează de noi, spuse Bernus. Şi se micşorează.

Gineos şi Inverr se uitară unul la celălalt. Din câte ştiau, găvanele de intrare şi de ieşire ale Fluxului rămâneau aceleaşi, ca dimensiuni, şi nu-şi schimbau localizarea. Acesta era motivul pentru care puteau fi folosite pentru traficul comercial cotidian. Deplasarea şi micşorarea unui găvan era o chestie nouă pentru ei.

Mă voi gândi la asta mai târziu, îşi spuse Gineos.

— Cât de repede se deplasează faţă de noi şi cât de repede se micşorează?

— Se îndepărtează de noi la aproximativ zece mii de klicuri pe oră şi pare că se micşorează cu zece metri pe secundă, spuse Bernus, după un minut. Nu pot să vă spun dacă sunt valori constante nici pentru viteză, nici pentru micşorare. Asta e doar ce văd acum.

— Trimite-mi datele despre găvan, îi spuse Inverr lui Bernus.

— Vrei, te rog, să le spui lacheilor tăi să aştepte afară? îi spuse Gineos lui Inverr, arătându-i pe oamenii lui înarmaţi. Îmi este greu să mă concentrez cu pistoalele voastre electrice ţintindu-mi capul.

Inverr privi în sus spre oamenii săi şi încuviinţă. Aceştia se îndreptară spre gaura din perete şi ieşiră.

— Staţi pe-aproape, le spuse Inverr, în timp ce ieşeau.

— Deci poţi să configurezi un curs spre găvan? întrebă Gineos. Înainte să se închidă?

— Lasă-mă un minut, îi spuse Inverr.

Pe puntea de comandă se făcuse linişte în timp ce lucra. Apoi adăugă:

— Da. Dacă Hybern ne dă motoarele în următoarele două minute, o să ajungem şi ne mai rămâne şi o marjă de timp.

Gineos încuviinţă şi deschise canalul de comunicaţii spre Motoare.

— Hybern, ce mai fac motoarele mele?

— Încă treizeci de secunde, doamnă!

— Şi cum stăm cu câmpurile de forţă? Va trebui să ne mişcăm rapid.

— Depinde cât forţăm motoarele, doamnă. Dacă folosim toată puterea ca să acţionăm nava, vom folosi şi ultimul strop de energie. O vom lua din toate celelalte părţi la început, dar până la urmă o vom lua şi din câmpurile de forţă.

— Mai bine mor iute decât încet, nu crezi, Hybern?

— Îhî, fu răspunsul.

— Motoarele sunt online, spuse Inverr.

— Da, văd, spuse Gineos, împingând degetele pe ecran. Ai navigaţie, îi spuse ea lui Inverr. Scoate-ne de aici, Ollie!

— Avem o problemă, spuse Bernus.

— Sigur că avem, spuse Gineos. Ce e de data asta?

— Găvanul îşi măreşte viteza şi se micşorează mai iute.

— Pe el! spuse Inverr.

— Oare chiar o să-l nimerim? întrebă Gineos.

— Probabil. O parte din navă, oricum.

— *Asta* ce mai înseamnă?

— Înseamnă că în funcţie de cât de mare e găvanul, o parte din navă ar putea fi pierdută. Avem băţul şi avem şi inelul. Băţul e un ac lung. Inelul are diametrul de un klic. Băţul s-ar putea să reuşească să treacă, Inelul mai puţin.

— Asta va distruge nava, spuse Dunn.

Gineos dădu din umeri:

— Nu e ca şi cum ne-am lovi de o barieră fizică. Orice nu va intra în circumferinţa găvanului se va pierde. Va fi retezată ca de o lamă. Să sigilăm pereţii etanşi de

compartimentare până la spiţele inelului şi vom supravieţui.

Îşi întoarse capul spre Inverr:

— Asta dacă putem modela bula.

Bula era învelişul subţire al spaţiu-timpului local, înconjurat de un câmp de forţă generat de *Mai Spune-mi*, care însoţea nava pe drumul ei spre Flux. Din punct de vedere tehnic nu exista un *acolo* în interiorul Fluxului. Orice navă care nu aducea o pungă de spaţiu-timp cu ea în Flux înceta să mai existe în orice sens inteligibil.

— Putem modela bula, spuse Inverr.

— Eşti sigur?

— Chiar dacă nu sunt, nu va mai conta oricum.

Gineos bombăni şi se întoarse spre Dunn:

— Instituie o alarmă generală, scoate-i pe toţi din inel şi trimite-i în băţ! spuse ea, întorcându-se din nou spre Inverr. Cât mai avem până să intrăm în găvan?

— Nouă minute.

— Ceva mai mult de-atâta, zise Bernus. Găvanul continuă să ia viteză.

— Spune-le că au cinci minute, îi spuse Gineos lui Dunn. După aceea vom sigila inelul.

— Dacă sunt pe partea greşită a sigiliului, se pot pierde, continuă Dunn.

— Presupun că le vei da drumul unora dintre oamenii pe care i-ai închis în compartimentele lor, îi spuse ea lui Inverr.

— Pe Piter l-am sudat în compartimentul lui, spuse Inverr, despre şeful securităţii. Se uita la monitor şi făcea mici retuşuri pentru calea lui *Mai Spune-mi!* Nu prea e timp să mai schimb asta.

— Minunat!

— Va fi la limită, ştii asta, nu?

— Să prindem găvanul?

— Da. Dar mă gândeam, dacă pierdem inelul. Suntem două sute de oameni pe navă Aproape toată hrana şi resursele noastre sunt în inel. Mai avem o lună până la Capăt. Nici în cele mai fericite circumstanţe n-o s-o

scoatem la capăt cu toţii.

— Ei bine, spuse Gineos, presupun că te-ai gândit să mă mănânci pe mine mai întâi.

— Ar fi un sacrificiu nobil din partea ta, Căpitane.

— Nu reuşesc să-mi dau seama dacă glumeşti sau nu, Ollie.

— În acest moment, Căpitane, nici eu.

— Presupun că e un moment la fel de bun ca oricare să-ţi spun că nu mi-ai plăcut prea tare niciodată.

Inverr zâmbi la auzul cuvintelor ei, dar nu-şi clinti ochii de pe monitor:

— Ştiu asta, Căpitane. Acesta este motivul pentru care am fost de acord cu revolta.

— Asta şi banii.

— Asta şi banii, da. Acum lasă-mă să lucrez.

Următoarele câteva minute urmau să arate că Inverr, cu toate defectele sale ca secund, era cel mai bun navigator pe care-l văzuse vreodată Gineos. Găvanul de intrare nu se retrăgea liniar faţă de *Mai Spune-mi!* părea să se ferească şi să ocolească, să sară în sus şi-n jos, ca un dansator invizibil care nu putea fi urmărit decât cu nişte murmure fragile de frecvenţă radio acolo unde Fluxul apăsa pe spaţiu-timp. Bernus urma să se ţină scai de găvan şi să le transmită ultimele date; Inverr urma să aplice reglajele şi să aducă nava *Mai Spune-mi* inexorabil din ce în ce mai aproape de găvan. Era unul dintre măreţele acte spaţiale, poate unul dintre cele mai măreţe din istoria umanităţii. În ciuda a orice, Gineos se simţi mândră că se află acolo.

— Hm, avem o problemă, spuse Inginerul-Şef Interimar Hybern pe canalul de comunicaţii. Suntem în punctul în care motoarele trebuie să înceapă să preia putere de la celelalte sisteme.

— Trebuie să împingem câmpurile de forţă, spuse Gineos. Orice altceva e negociabil.

— Am nevoie de navigaţie, spuse Inverr, rămas cu ochii lipiţi de ecran.

— Avem nevoie de împingere şi de navigaţie, îl corectă Gineos. Orice altceva e negociabil.

— Ce facem cu echipamentul de supravieţuire? întrebă Hybern.

— Dacă nu facem asta în următoarele treizeci de secunde, nu va mai avea nicio importanţă dacă mai respirăm sau nu, îi spuse Inverr lui Gineos.

— Taie tot cu excepţia navigaţiei şi împingerii, spuse Gineos.

— Am înţeles! spuse Hybern şi imediat aerul din *Mai Spune-mi* deveni mai răcoros şi mai stătut.

— Găvanul s-a micşorat până la un diametru de aproape două klicuri, spuse Bernus.

— Va fi la limită, încuviinţă Inverr. Cincisprezece secunde până la găvan.

— Un punct virgulă cinci klicuri…

— Bernus, taci naibii din gură, te rog!

Bernus tăcu naibii din gură, Gineos se ridică, îşi aranjă hainele şi se duse să-i fie alături secundului ei.

Inverr începu numărătoarea inversă a ultimelor zece secunde, apoi o abandonă la şase pentru a anunţa că modelează bula de spaţiu-timp şi o reluă de la trei. La zero, Gineos putu să vadă din unghiul ei favorabil, din imediata lui apropiere, că zâmbea.

— Suntem înăuntru. Suntem cu toţii înăuntru. Toată nava, spuse el.

— Ai făcut o treabă extraordinară, Ollie, spuse Gineos.

— Mda, cred şi eu. Nu că m-aş umfla în pene sau ceva de genul ăsta.

— Du-te şi umflă-te în pene. Echipajul a supravieţuit datorită ţie!

— Mulţumesc, Căpitane, spuse Inverr. Se întoarse s-o privească pe Gineos, continuând să zâmbească şi chiar în clipa aceea ea îi înfipse ţeava aruncătorului de săgeţi pe care tocmai îl scosese din cizmă în orbita ochiului stâng şi apăsă pe trăgaci. Săgeata i se descărcă în ochi cu un *poc* slab. Celălalt ochi al lui Inverr păru foarte surprins, după care Inverr se prăbuşi mort pe podea.

De pe cealaltă parte a peretelui, lacheii lui Inverr ţipară alarmaţi şi-şi ridicară pistoalele cu electroşocuri. Gineos îşi

ridică mâna şi, ce să vezi, se opriră:

— E mort, spuse ea şi apoi îşi puse cealaltă mână pe monitorul terminalului lui Inverr. Şi tocmai am activat o comandă care va arunca în aer fiecare cameră de depresurizare pe care o are nava în bulă. În secunda în care mâna mea se ridică de pe monitor, toată lumea de pe navă moare, inclusiv voi. Aşa că voi decideţi cine moare azi: Ollie Inverr sau toată lumea. Împuşcaţi-mă şi moare toată lumea. Dacă nu vă aruncaţi armele în următoarele zece secunde, vom muri cu toţii. E alegerea voastră!

Îşi aruncară cu toţii armele jos. Gineos îi făcu semn lui Dunn şi acesta se duse şi le adună, dându-i una lui Bernus şi alta căpitanului, care îşi luă mâna de pe monitor ca s-o ia. Unul dintre lachei icni când o văzu.

— La naiba, dar creduli mai sunteţi, îi spuse Gineos, fixând pistolul electric pe poziţia „neletal” şi împuşcându-i rapid pe toţi trei.

Căzură, inconştienţi.

Se întoarse spre Dunn şi Bernus:

— Felicitări, sunteţi promovaţi, le spuse ea. Acum să vă văd. Avem nişte rebeli de rezolvat. La treabă, hai!

PARTEA ÎNTÂI

1

În timpul săptămânii dinaintea morţii, Cardenia Wu-Patrick rămase mai mult la căpătâiul tatălui ei, Batrin, care, după ce fusese informat de faptul că afecţiunea lui depăşise limitele competenţei medicale şi că tot ce-i mai rămăsese erau îngrijirile paliative, hotărâse să moară acasă, în patul său favorit. Cardenia, care ştiuse de mai mult timp că sfârşitul îi era aproape, îşi eliberase programul de sarcini pe o perioadă nedefinită şi-şi instalase un scaun confortabil lângă patul lui.

— Nu ai altceva de făcut decât să stai pe-aici? glumi Batrin cu fata lui, unicul copil care avea să-i supravieţuiască, în timp ce ea se aşeza să-şi petreacă sesiunea de dimineaţă cu tatăl ei.

— Deocamdată nu, spuse ea.

— Mă îndoiesc. Sunt sigur că de fiecare dată când ieşi din cameră şi te duci în baie eşti acostată de sclavii tăi care au nevoie de semnătura ta pe vreun document.

— Nu, spuse Cardenia. Totul e, acum, în mâinile Comitetului executiv. Totul este în modul de aşteptare pentru viitorul previzibil.

— Până când voi muri, spuse Batrin.

— Până vei muri.

Auzindu-i vorbele, Batrin râse slab, pentru că aşa le făcea pe toate acum.

— Asta, din păcate, este foarte previzibil.

— Încearcă să nu te mai gândeşti la asta, spuse Cardenia.

— Ţie ţi-e uşor să spui.

Căzură amândoi pe gânduri într-o linişte prietenoasă, până când, auzind un zgomot, Batrin făcu o grimasă tăcută şi se întoarse către fiica lui:

— Ce se aude?

Cardenia îşi întoarse uşor capul:

— Te referi la cântece?

— *Cântece* sunt?!

— Ai o mulţime de simpatizanţi afară, spuse Cardenia.
Batrin zâmbi, auzind-o:
— Eşti sigură că sunt simpatizanţi?
Batrin Wu, tatăl Cardeniei, era, din punct de vedere oficial, Attavio al VI-lea, Împărax al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale, Regele Centrului Comercial şi al Naţiunilor Asociate, Şeful Bisericii Interdependente, Moştenitorul Terrei şi Părintele Tuturor, Cel de-al Optzeci şi Şaptelea Împărax al Casei de Wu, care-şi revendica genealogia de la Profeta-Împărax Rachela I, fondatoarea Interdependenţei şi Mântuitoarea Omenirii.
— Suntem siguri, spuse Cardenia.
Cei doi se aflau la Brighton, reşedinţa imperială de la Hubfall, capitala Centrului Comercial şi reşedinţa favorită a tatălui ei. Sediul imperial oficial se afla la mai multe mii de klicuri în susul puţului gravitaţional, la Xi'an, staţia spaţială extinsă care plana peste suprafaţa Centrului, vizibilă de pe Hubfall ca o farfurie reflectivă gigantică aruncată în întuneric sau care ar fi putut fi vizibilă, dacă cea mai mare parte din Hubfall s-ar fi aflat oriunde în apropierea suprafeţei planetei. Hubfall, ca oricare alt oraş de la Centru, fusese mai întâi detonat, apoi sculptat în roca planetei cu doar câteva cupole de serviciu şi structuri pestriţe la suprafaţă. Acele cupole vegheau la apusul etern, aşteptând un răsărit pe care planeta blocată de rotaţia sa sincronă nu l-ar fi putut oferi niciodată şi care, dacă l-ar fi oferit, i-ar fi ars de vii pe cetăţenii Centrului care s-ar fi copt ca nişte cartofi la grătar, urlând de durere.
Attavio al VI-lea ura Xi'an-ul şi nu stătea acolo mai mult decât era absolut necesar. Nu avea nicio intenţie să moară acolo. Brighton era casa lui şi, departe de ea, o mie sau mai mulţi simpatizanţi care-i urau sănătate strânşi în faţa porţii lui, strigându-i numele şi, din când în când, intonând imnul imperial sau „Ce zici tu”, melodia de încurajare a echipei de fotbal imperiale. Toţi simpatizanţii, Cardenia o ştia bine, fuseseră aprobaţi cu rigurozitate înainte de a li se permite să ajungă la un klick de poarta Brightonului şi

în raza auditivă a Împăraxului. Unii dintre ei nici măcar nu trebuiseră să fie plătiţi ca să-şi facă apariţia.

— Pe câţi a trebuit să-i plătim? întrebă Batrin.

— Aproape pe nimeni, spuse Cardenia.

— Eu a trebuit să plătesc trei mii de oameni ca să vină să-mi ovaţioneze mama pe patul ei de moarte A trebuit să le plătesc mult.

— Eşti mai popular decât era mama ta.

Cardenia nu-şi cunoscuse bunica, Împărax Zetian III, dar povestirile din istorie te cam făceau să-ţi îngheţe sângele în vine.

— Până şi-o piatră ar fi fost mai populară decât mama mea, spuse Batrin. Dar nu ar trebui să te amăgeşti, copila mea. Nici un Împărax al Interdependenţei nu a fost prea popular. Nu intră în fişa postului.

— Măcar ai fost mai popular decât mai toţi ceilalţi, sugeră Cardenia.

— Iată de ce nu a trebuit să-i plăteşti decât pe *câţiva* dintre oamenii de la fereastra mea.

— Îi pot alunga, dacă vrei.

— Sunt în ordine. Vezi dacă acceptă dedicaţii.

Imediat Batrin aţipi din nou şi, când Cardenia fu sigură că a adormit, se ridică din scaun şi se duse în cabinetul privat al tatălui ei, pe care i-l rechiziţionase pentru perioada cât stătea aici cu el, şi care avea să fie oricum al ei în curând. Ieşind din dormitorul tatălui ei văzu un escadron de profesionişti medicali, în frunte cu Qui Drinin, doctorul imperial, care veneau să-l spele, să-i verifice semnele vitale şi să se asigure că se simţea cât mai bine putea să se simtă cineva care se confruntă cu o boală incurabilă şi dureroasă din care nu-şi va mai reveni niciodată.

În cabinetul lui privat era Naffa Dolg, proaspăta Şefă de Stat Major numită de Cardenia. Naffa aşteptă până când Cardenia ajunse la micul frigider, îşi scoase o băutură răcoritoare, se aşeză, deschise băutura, luă două înghiţituri din doză, apoi aşeză băutura pe biroul tatălui ei.

— Ia-ţi un suport de pahar, îi spuse Naffa şefei ei.

— Pe bune? îi replică Cardenia.

Naffa îi arătă biroul cu degetul:

— Biroul acela a fost la început biroul lui Turinu al II-lea. Are şase sute cincizeci de ani. I-a fost dăruit de tatăl Genevievei N'don, care avea să devină soţia lui după ce…

Cardenia ridică o mână:

— Destul. Se întinse peste birou, înşfăcă o cărticică legată în piele, o trase spre ea şi-şi aşeză băutura pe ea.

Apoi zări expresia lui Naffa:

— Acum ce mai e?

— O, nimic, spuse Naffa. Doar că suportul tău este o primă ediţie a cărţii lui Chao, *Comentarii asupra Doctrinelor Racheliene,* ceea ce înseamnă că are aproape o mie de ani şi este nespus de nepreţuită, şi numai gândul de a pune o băutură pe ea este probabil o blasfemie de cel mai înalt grad.

— Of, Doamne! Cardenia mai luă o sorbitură din băutura sa şi aşeză doza jos pe covor lângă birou. Acum eşti mulţumită? Doar dacă covorul nu este şi el nespus de nepreţuit.

— Acum, că veni vorba…

— Putem stipula că orice lucru din această încăpere, în afară de noi două, este probabil vechi de sute de ani şi a fost dăruit iniţial unuia dintre strămoşii noştri de către un alt personaj istoric faimos şi că e de nepreţuit sau măcar face mai mult decât pot câştiga majoritatea oamenilor în toată viaţa lor? E ceva în camera asta care nu se potriveşte acestei descrieri?

Naffa arătă spre frigider:

— Cred că este doar un frigider obişnuit.

Cardenia găsi un suport de pahare pe birou în cele din urmă, îşi luă băutura de pe covor şi o aşeză pe el:

— Acest suport are probabil patru sute de ani şi este un cadou de la Ducele de Capăt, spuse ea, apoi îşi privi asistenta: Nu-mi spune că nu-i aşa!

— N-o să-ţi spun, spuse Naffa şi-şi scoase tableta.

— Dar *ştii,* nu-i aşa?

— Ai cereri de la Comitetul Executiv, spuse Naffa,

ignorând ultimul comentariu al şefei ei.

Cardenia se luă cu mâinile de cap:

— Bineînţeles că am.

Comitetul Executiv consta din reprezentanţii a trei bresle, trei ministere din parlament şi trei arhiepiscopi ai bisericii. În alte vremuri, Comitetul era legătura directă a Împăraxului cu cele trei centre de putere din Interdependenţă. Acum aveau sarcina de menţinere a continuităţii guvernului în timpul acestor ultime zile de domnie a Împăraxului. O isterizau puţin pe Cardenia.

— Mai întâi vor să apari pe reţele, pentru a „calma temerile imperiului”, cum s-au exprimat ei, cu privire la situaţia tatălui tău.

— Moare, şi anume foarte repede, spuse Cardenia. Nu sunt sigură dacă asta i-ar putea calma.

— Cred că ar prefera ceva un pic mai însufleţitor. Au trimis şi un discurs.

— Nu are rost să liniştim imperiul. Până trimit eu înapoi discursul la Capăt va fi murit de nouă luni standard. Chiar şi Bremen se află la două săptămâni distanţă.

— Mai sunt şi Centrul, şi Xi’an, şi alte naţiuni asociate sistemului. Cea mai depărtată dintre ele e doar la cinci ore-lumină.

— Ştiu cu toţii deja că e pe moarte.

— Nu e vorba despre faptul că moare, ci despre continuitate.

— Dinastia Wu durează de o mie de ani, Naffa. Nimeni nu este *atât* de îngrijorat de continuitate.

— Nu asta e continuitatea care-i îngrijorează pe ei. Sunt îngrijoraţi de vieţile lor de zi cu zi. Indiferent cine devine Împărax, lucrurile se vor schimba. Sunt trei sute de milioane de supuşi imperiali în sistem, Cardenia. Şi îi vei moşteni. Ei ştiu că dinastia nu se va schimba. E vorba despre tot restul.

— Nu pot să cred că eşti de partea Comitetului executiv în chestiunea asta.

— Chiar şi un ceas oprit arată ora exactă de două ori pe zi.

— Ai citit discursul?
— Da, e îngrozitor.
— O să-l rescrii?
— L-am rescris deja.
— Altceva?
— Voiau să ştie dacă ţi-ai schimbat punctul de vedere în legătură cu Amit Nohamapetan.
— Punctul meu de vedere despre ce? Dacă să mă întâlnesc sau să mă mărit cu el?
— Ei speră, cred, că prima chestiune va conduce la următoarea.
— M-am întâlnit o dată cu el. Din cauza asta nu vreau să-l mai întâlnesc. Şi nu mă voi mărita cu el în niciun caz.
— Comitetul Executiv, anticipând probabil reticenţa ta, doreşte să-ţi reamintească faptul că fratele tău, Defunctul Prinţ Moştenitor, fusese de acord în principiu să se căsătorească cu Nadashe Nohamapetan.
— Mai bine mă căsătoresc cu ea decât cu fratele ei.
— Anticipând că ai putea spune acest lucru, Comitetul Executiv doreşte să-ţi reamintească faptul că această opţiune ar fi şi ea acceptabilă pentru toţi cei interesaţi.
— Nu am de gând să mă mărit *nici* cu ea, spuse Cardenia. Nu-mi place niciunul dintre ei. Sunt nişte oameni îngrozitori.
— Sunt nişte oameni îngrozitori, dar influenţa casei lor creşte în cadrul ierarhiei breslelor comerciale şi dorinţa lor de a se alia cu Casa de Wu ar permite imperiului să capete o pârghie cu care să manipuleze breslele pe care nu a avut-o de secole.
— Acum vorbeşti tu sau Comitetul Executiv?
— 80% Comitetul Executiv.
— Tu chiar susţii chestia asta în proporţie de 20%? Răspunse Cardenia, prefăcându-se a fi şocată.
— Prin acest 20% recunosc faptul că mariajele politice sunt ceva care li se întâmplă oamenilor ca dumneavoastră, care vor deveni în curând Împărax şi care, în ciuda apartenenţei la o dinastie milenară pe care-şi sprijină credibilitatea, au totuşi nevoie de aliaţi care să ţină

breslele la respect.

— Acum o să-mi povesteşti toate momentele din ultima mie de ani când Împăracşii Wu au fost, practic, marionetele intereselor breslelor, nu-i aşa?

— Acum o să-ţi reamintesc că mi-ai oferit acest post nu numai din cauza unei relaţii personale de prietenie cu mine şi pentru experienţa mea cu politicile de la curte, dar, şi fiindcă am un doctorat în istoria dinastiei Wu şi ştiu mai multe despre familia ta decât tine, spuse Naffa. Dar, bineînţeles, aş putea face şi celălalt lucru de care vorbeşti.

Cardenia oftă:

— Nu ne paşte totuşi pericolul de a ne transforma în marionetele breslelor.

Naffa o cercetă cu privirea pe şefa ei, în tăcere.

— Glumeşti, spuse Cardenia.

— Casa de Wu este ea însuşi o familie comercială şi are monopolul în construcţia de nave şi producţia de arme militare, spuse Naffa. În plus, controlul armatei trece pe la Împărax, nu pe la bresle. Aşa că nu, fiindcă ar fi foarte greu pentru bresle sau pentru oricare dintre casele care le controlează să atace conducerea Casei sau a imperiului pe termen scurt. Acestea fiind spuse, tatăl tău a fost foarte tolerant în ceea ce priveşte controlul caselor comerciale şi le-a permis mai multora dintre ele, inclusiv Nohamapetanilor, să creeze centre de putere aşa cum nu au mai existat în ultimii două sute de ani. Asta ca să nu pomenim despre Biserică, care-şi are şi ea propriul centru de putere. Şi e de aşteptat să-i vezi pe toţi aceştia cum încearcă să pună mâna pe mai multă putere pentru ei înşişi, fiindcă se aşteaptă să fii slabă ca Împărax.

— Mulţumesc, spuse Cardenia, acră.

— Nu e nimic personal. Ascendenţa ta ca moştenitoare a fost neaşteptată.

— Mie-mi spui?

— Nimeni nu ştie ce să creadă despre tine.

— Cu excepţia Comitetului executiv, care doreşte să mă mărite cât mai iute.

— Vor să-şi păstreze o alianţă potenţial existentă.

— O alianţă cu nişte oameni îngrozitori.

— Oamenii într-adevăr drăguţi nu câştigă prea des puterea.

— Vrei să spui că sunt o excepţie, zise Cardenia.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus că eşti drăguţă.

— Astea nu trebuiau să fie deloc problemele tale, îi spuse Batrin Cardeniei mai târziu.

Era din nou în dormitorul lui, aşezată pe scaun. Personalul medical ce îl îngrijise se retrăsese în camerele adiacente. Erau din nou doar ei doi, plus o tonă de dispozitive medicale.

— Ştiu, spuse Cardenia. Mai avuseseră discuţia asta, dar ştia că urmează s-o poarte din nou.

— Fratele tău era cel ce fusese pregătit pentru toate astea, continuă Batrin şi Cardenia încuviinţă, în timp ce el bâiguia încet în continuare.

Fratele ei, Rennered Wu, era, de fapt, fratele ei vitreg. Acesta era fiul consoartei imperiale Glenna Costu, în timp ce Cardenia apăruse ca rezultat al unei legături scurte dintre Împărax şi mama ei, Hannah, profesoară de limbi antice. Hannah Patrick îl cunoscuse pe Împărax în timp ce-i servise drept ghid la vizitarea unei colecţii de cărţi rare de la Biblioteca Spode de la Universitate din Hubfall. Cei doi corespondaseră despre diverse chestiuni academice după aceea şi pe urmă, la câţiva ani de la moartea fulgerătoare a consoartei imperiale, Împăraxul îi dăruise mai întâi lui Hannah Patrick o ediţie rară a *Qaşidat-ul-Burda* şi apoi, nu mult după aceea, ceva ce fusese o surpriză pentru amândoi: pe Cardenia.

Rennered era deja moştenitorul lui, iar Hannah Patrick, după ce s-a gândit mai bine, a hotărât că ar fi fost mai potrivit să păşească în afara unei camere de presurizare decât să devină un accesoriu permanent al curţii imperiale. Drept urmare, copilăria Cardeniei a fost minunată, dar departe de capcanele puterii reale. Cardenia a fost recunoscută drept copilul său de către Împărax şi şi-a vizitat celebrul său tată în mod regulat, dar

nu prea des. Din când în când, fusese ironizată de colegi care o numeau „prinţesă”, dar nu prea des sau cu prea multă răutate, fiindcă, de fapt, chiar era o prinţesă, iar celor ce asigurau securitatea imperială nu le prea ardea de glume.

Copilăria ei şi tinereţea fuseseră cât de normale puteau fi pentru fiica celui mai puternic om din universul cunoscut, ceea ce însemna nu foarte normale, dar suficient încât Cardenia să poată întrevedea, de la distanţă, normalitatea. Urmase Universitatea din Hubfall, îşi luase licenţele în literatură şi în educaţie, iar după absolvire se gândise serios să-şi facă o carieră din a susţine programe legate de artă şi iniţiative pentru cei dezavantajaţi.

Şi apoi Rennered găsise de cuviinţă să moară la curse, izbindu-se pe sine şi automobilul său şarmant de retro de un zid în timpul unei curse de caritate cu şoferi de curse adevăraţi şi practic autodecapitându-se în timpul acestei acţiuni. Cardenia nu urmărise niciodată filmul video cu acest accident – era fratele ei, de ce ar fi făcut-o? –, dar citise după aceea raportul de autopsie, care, după ce excludea orice suspiciune de joc murdar, nota caracteristicile de siguranţă ale automobilului şi improbabilitatea unui accident fatal, şi cu atât mai puţin a unuia care să sfârşească cu o decapitare.

Cardenia aflase mai târziu că, la licitaţia de caritate ce a urmat cursei, Rennered trebuia să anunţe în mod public logodna sa cu Nadashe Nohamapetan. Legătura dintre aceste două evenimente i-a rămas bine fixată în minte după aceea.

Cardenia nu fusese niciodată apropiată de Rennered – era adolescent când se născuse ea şi cercurile lor nu s-au intersectat –, însă acesta se purtase frumos cu ea. Copil fiind, îl idolatrizase de la distanţă pentru stilul lui uşuratic şi, pe măsură ce creştea şi vedea cât de mult din adoraţia faimei imperiale trecuse pe lângă ea şi se aşezase pe umerii lui, începuse să se simtă uşurată că exista el care să o preia. Rennered părea s-o savureze mai mult decât ar fi savurat-o ea vreodată.

Şi apoi el murise şi, brusc, imperiul avea nevoie de un alt moştenitor al tronului de Împărax.

— Am impresia că te-am pierdut pe drum, spuse Batrin.

— Îmi pare rău, spuse Cardenia. Mă gândeam la Rennered. Mi-aş fi dorit să fie încă aici.

— Şi eu. Însă probabil din alte motive.

— Aş fi fost mai bucuroasă dacă el te-ar fi succedat. La fel ca mine, mulţi alţii.

— Cu siguranţă, copila mea. Dar ascultă, Cardenia. Nu-mi pare rău că-mi urmezi la tron.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios. Rennered ar fi fost un Împărax absolut superb. Era născut pentru acest rol, la fel ca mine. Tu nu, în schimb. Dar ăsta nu e un lucru rău.

— Eu cred că este. Habar n-am ce fac, mărturisi Cardenia.

— Nimeni dintre noi nu ştie ce face, spuse Batrin. Diferenţa este că tu ştii asta. Dacă Rennered ar fi aici, nici el nu ar avea nicio idee, dar ar avea mai multă încredere. Şi de aceea se ducea mereu cu capul înainte, la fel ca mine şi ca mama mea şi ca bunicul meu. Poate că vei rupe tu tradiţia familiei.

Cardenia zâmbi, auzindu-l.

Batrin îşi ridică capul, aproape imperceptibil:

— Tot nu ştii ce să crezi despre mine, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu, recunoscu Cardenia. Sunt bucuroasă că am reuşit să ne cunoaştem mai bine în ultimele luni, dar… Ea îşi deschise mâinile cu palmele în sus: Dar tot restul…

Batrin zâmbi:

— Ai vrea să ajungi să-ţi cunoşti tatăl, şi când colo trebuie să te concentrezi ca să te pregăteşti să conduci universul.

— Sună ridicol, dar aşa este.

— E vina mea. Ştii că ai fost un accident. Cel puţin în ceea ce mă priveşte.

Cardenia încuviinţă, apoi el continuă:

— Cu toţii, inclusiv mama ta, mi-au spus că ar fi mai bine

să te ţin la distanţă. Şi mi-a convenit să fiu de acord cu ei.

— Ştiu. Nu te-am învinovăţit niciodată pentru asta.

— Aşa e, şi trebuie să recunoşti că e ciudat, spuse Batrin.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Eşti cu adevărat o prinţesă, dar nu ai trăit viaţa unei prinţese. Cred că nu mă înşel când spun că majorităţii oamenilor nu le-ar fi convenit o asemenea situaţie.

Cardenia scutură din cap:

— Mi-a plăcut faptul că era ceva opţional. Când aveam opt ani, mi-a displăcut puţin situaţia. Însă, când am ajuns destul de mare să ştiu ce înseamnă să fii o prinţesă, m-am bucurat că am ratat cea mai mare parte din povestea asta.

— Dar până la urmă nu ai scăpat.

— Da, aşa e, fu de acord Cardenia.

— Tot nu vrei să fii Împărax, nu-i aşa?

— Nu, nu vreau. Mai degrabă aş da titlul unui văr sau unui nepot, sau oricui altcuiva.

— Dacă Rennered se căsătorea mai devreme şi avea un copil, n-ai mai fi avut problema asta. Dar nu s-a căsătorit. Şi oricum, dacă s-ar fi căsătorit cu femeia aceea, Nohamapetan, şi ea i-ar fi adus un moştenitor, atunci ea ar fi fost regent. Şi asta pare o idee proastă, s-o laşi să conducă totul fără s-o poţi controla.

— Tu l-ai împins să se căsătorească cu ea.

— Politică. Şi asupra ta se fac deja presiuni să te căsătoreşti cu fratele ei, presupun.

— Da.

— Este avantajos din punct de vedere politic.

— Vrei să mă căsătoresc cu el?

Batrin tuşi îndelung. Cardenia îi turnă un pahar cu apă şi i-l ţinu la buze ca să soarbă din el:

— Mulţumesc. Nu. Nadashe Nohamapetan este o fiinţă fără suflet şi ticăloasă, dar Rennered nu era nici el vreun inocent. Îmi amintea de mama mea în felul în care era ea. El ar fi ţinut-o în frâu şi i-ar fi plăcut provocarea, şi i-ar fi plăcut şi ei. Tu nu eşti ca Rennered şi Amit Nohamapetan nu e genial, ca sora lui, ca să te poţi consola cu asta.

— E plicticos.
— Un fel mult mai succint de a-l descrie.
— Dar tocmai ai spus că e o partidă bună din punct de vedere politic.
Batrin ridică slab din umeri:
— Da, am spus, şi ce dacă am spus? Vei fi Împărax, foarte curând.
— Şi atunci nimeni n-o să-mi mai poată spune ce să fac.
— Ba bine că nu, spuse Batrin. Abia atunci o să-ţi spună *cu toţii* ce să faci. Dar nu va trebui să-i asculţi mereu.

— Cât mai are de trăit? îl întrebă Cardenia pe Qui Drinin la cină.
Cardenia cina, mai exact, în sufrageria privată din apartamentul rezidenţial, care era decorată doar ridicol de somptuos şi nu de-a dreptul îngrozitor de somptuos, ceea ce o făcea să contrasteze într-un mod fermecător cu restul apartamentelor rezidenţiale. Drinin nu mânca, ci stătea în picioare, aşteptând să-şi prezinte raportul. Îl întrebase dacă vrea să mănânce, însă acesta o refuzase atât de iute încât Cardenia se întreba dacă nu încălcase cine ştie ce bucăţică de protocol imperial.
— Nu mai mult de o zi, cred, doamnă, spuse Drinin. Sistemul lui renal e, practic, prăbuşit şi, deşi îl putem ajuta cu asta, acel sistem nu le depăşeşte pe celelalte decât cu foarte puţin. Sistemul pulmonar, respirator şi celelalte sisteme au atins niveluri critice. Tatăl dumneavoastră înţelege că ar putea fi luate măsuri eroice, dar acestea nu i-ar prelungi viaţa decât cu câteva zile în cel mai bun caz. A ales să nu le primească. În acest moment încercăm doar să-l facem să se simtă cât mai bine posibil.
— Este încă lucid, spuse Naffa.
Nici ea nu mânca.
Drinin încuviinţă şi se întoarse pentru a i se adresa Cardeniei:
— Nu trebuie să vă aşteptaţi ca acest lucru să continue, doamnă, mai ales că toxinele continuă să se înmulţească în sângele lui. Cu riscul de a părea îndrăzneţ, dacă aveţi să-i

spuneţi ceva important tatălui dumneavoastră, ar trebui să o faceţi cât mai curând posibil.

— Mulţumesc, Doctore, spuse Cardenia.

— Desigur, doamnă. Şi pot să-mi permit să vă întreb cum vă simţiţi?

— Personal sau medical?

— Oricare din acestea, doamnă. Ştiu că v-aţi instalat reţeaua acum câteva săptămâni. Aş dori să mă asigur că nu aveţi efecte secundare din acest motiv.

Cu mâna cu care nu ţinea niciun tacâm, Cardenia pipăi locul din spate de la baza craniului ei, unde îi fusese implantată sământa reţelei neurale imperiale, pentru a-i creşte în creier în decurs de aproximativ o lună.

— Am avut nişte dureri de cap în săptămâna care a urmat implantării, spuse ea. Sunt bine.

Drinin încuviinţă:

— Foarte bine. Istoric vorbind, durerile de cap nu sunt neobişnuite. Dacă însă vă confruntaţi cu orice alt tip de efecte secundare, vă rog să-mi spuneţi, desigur. Ar trebui să se fi implantat complet acum, dar nu se ştie niciodată.

— Mulţumesc, Doctore, spuse Cardenia.

— Doamnă… Drinin încuviinţă şi începu să se retragă.

— Doctore Drinin.

Drinin se opri şi se întoarse:

— Doamnă?

— După tranziţie, mi-ar face plăcere ca dumneata şi personalul dumitale să rămâneţi în slujba Împăraxului.

Drinin zâmbi şi făcu o plecăciune adâncă:

— Desigur, doamnă, spuse el şi plecă.

— Ştii că nu trebuie să ceri fiecărui membru al personalului Împăraxului să rămână, spuse Naffa, după ce el ieşise. Altfel o să-ţi petreci prima lună făcând doar asta.

Cardenia arătă spre locul pe unde ieşise doctorul:

— Omul acela o să mă consulte decenii întregi, spuse ea. Cred că e bine să-i cer personal să rămână.

Privi apoi spre asistenta ei:

— E ciudat, vezi tu, să nu mănânci împreună cu mine. Să stai acolo cu tableta ta şi să aştepţi să-ţi spun tot felul de

chestii.

— Personalul nu ia masa cu Împăraxul.

— Ba da, dacă Împăraxul o cere.

— Îmi ordoni să mănânc cu tine chestia aia dezgustătoare pe care o mănânci tu?

— Nu e dezgustătoare. Este o bouillabaisse[2] de peşte-scorţişoară. Şi nu, nu-ţi ordon. Îţi spun că poţi, dacă vrei, să mănânci ceva cu prietena ta Cardenia.

— Mulţumesc, Car, spuse Naffa.

— Ultimul lucru care-mi trebuie acum este ca tu să te porţi tot timpul de parcă ai face parte din personal. Chiar am nevoie de prieteni. Prieteni care să nu se agite în legătură cu cine sunt eu. Tu ai fost singura fată din câte am cunoscut pe când eram mici căreia nu i-a păsat prea mult că sunt o prinţesă.

— Părinţii mei sunt republicani, îi aminti Naffa prietenei ei. Dacă te-aş fi tratat diferit pentru că tatăl tău era cine era, m-ar fi dezmoştenit. Şi aşa sunt destul de scandalizaţi că lucrez acum pentru tine.

— Aşa, să nu uit: când devin Împărax, o să te pot înnobila.

— Să nu te prind, Car, spuse Naffa. N-o să-i mai pot vizita pe ai mei de sărbători.

— Şi totuşi cum ţi-ar suna să fii numită Baroneasă?

— Dacă nu termini, îţi torn supa de peşte în cap, o avertiză Naffa.

Cardenia zâmbi, auzind-o.

— Am văzut filmul pe care l-ai făcut, spuse Batrin, imediat ce se deşteptă.

Cardenia observă că Drinin avusese dreptate: era confuz şi rătăcit.

— Cel în care vorbeşti despre mine, adăugă apoi.

— Şi ce părere ţi-a făcut? întrebă Cardenia.

— E drăguţ. Nu a fost scris de Comitetul Executiv, nu?

---

[2] Bouillabaisse (în franceză, în original) este un ghiveci din peşte din regiunea Provence din Franţa, care îşi are originea în oraşul Marsilia (n.tr.).

— Nu.

Comitetul Executiv se tot plânsese în legătură cu discursul rescris de Naffa până când Cardenia îi informase că ori rămâne textul Naffei, ori nu va mai fi niciun discurs. Savurase prima ei victorie asupra forţelor politice tripartite care serveau de contragreutate Împăraxului. Nu se iluziona însă că vor mai urma multe, după ce avea să preia puterea.

— Bine, spuse Batrin. Ar trebui să fii propriul tău Împărax, fiica mea. A nimănui altcuiva.

— O să ţin minte asta.

— Te rog.

Batrin închise ochii pentru o clipă şi păru că aţipeşte din nou.

— Ţi-ai ales deja un nume imperial? adăugă după o vreme.

— Credeam că pot să mi-l păstrez pe al meu, spuse Cardenia.

— Cum? Nu! făcu Batrin. Numele tău adevărat este doar pentru lumea ta intimă. Pentru prieteni şi soţi, şi copii, şi amanţi. Vei avea nevoie de acest nume intim. Nu-l dărui imperiului.

— Ce nume folosea mama când te chema?

— Îmi spunea Batrin. Cel puţin suficient de mult timp încât să conteze.

— Ce mai face mama ta?

— E bine.

Cu trei ani înainte, Hannah Patrick acceptase un post de prodecan la Institutul de Tehnologie Guelph, la zece săptămâni de Centru cu Fluxul. Aşa că ştirile despre înrăutăţirea stării Împăraxului îi ajunseseră deja şi ei la urechi. Dar nu avea să afle că fiica ei devenise Împărax decât la mult timp după aceea. Cardenia ştia că mama ei avea sentimente profund contradictorii în legătură cu ascensiunea ei.

— M-am gândit la un moment dat să mă însor cu ea, spuse Batrin.

— Mi-ai spus.

Cardenia auzise o altă poveste de la mama ei, dar nu era momentul potrivit să aducă vorba despre asta. Împăraxul încuviinţă şi schimbă subiectul:

— Pot să-ţi sugerez un nume? Ca nume imperial?

— Da, te rog.

— Grayland.

Cardenia se încruntă:

— Nu cunosc numele acesta.

— După ce mor, caut-o. Apoi vino să-mi spui.

— Aşa voi face.

— Bine, bine. Vei fi un Împărax bun, Cardenia.

— Mulţumesc.

— Trebuie să fii. Imperiul va avea nevoie de asta, în cele din urmă.

Cardenia nu ştiu ce să răspundă, aşa că doar încuviinţă şi se întinse să ia mâna tatălui în mâna ei. Păru surprins de gest, apoi îi strânse foarte slab mâna.

— Cred că mă voi culca acum, spuse el. Mă voi culca şi tu vei fi Împărax. În regulă?

— E bine, spuse Cardenia.

— Perfect. Bine.

Batrin strânse mâna Cardeniei atât de slab, încât aproape că ea nu simţi nimic.

— Rămas bun, Cardenia, fiica mea! Îmi pare rău că nu mi-am făcut mai mult timp ca să te iubesc cum trebuie.

— Nu-i nimic, spuse Cardenia.

Batrin zâmbi:

— Să vii să mă vezi.

— Voi veni.

— Bine, spuse Batrin apoi adormi.

Cardenia rămase cu tatăl ei şi aşteptă să devină Împărax.

Nu avu mult de aşteptat.

2

Kiva Lagos tocmai şi-o trăgea sănătos cu adjunctul comisarului de bord pe care pusese ochii de şase săptămâni din călătoria navei *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* de la Lankaran la Capăt, când Secundul Waylov Brennir intră în cabină, neanunţat:

— Sunt puţin ocupată acum, spuse Kiva.

Tocmai îşi intrase, în sfârşit, în ritm, aşa că să-l fută pe Waylov (nu la propriu, fiindcă-i urât) dacă credea c-o să-şi iasă din ritm numai pentru că intrase el în cabină. Ritmul era ceva greu de atins. Oamenii fac sex, şi el intrase neanunţat. Şi, dacă dăduse peste ei, era vina lui, nu a ei. Comisarul de bord adjunct păru oarecum preocupat, dar Kiva aplică o presiune uşoară pentru a-l anunţa că petrecerea continuă.

— Este important.

— Crede-mă, şi asta e la fel.

— Avem un funcţionar al vămii care nu ne lasă să descărcăm fleacfructele de pe navă, spuse Brennir.

Dacă era cumva şocat sau scandalizat de activităţile lui Lagos, atunci reuşea minunat să disimuleze. Părea mai degrabă plictisit:

— Descărcarea fleacfructelor noastre este scopul venirii noastre la Capăt. Dacă nu-l vindem, dacă nu vindem licenţele, am încurcat-o. Sunteţi reprezentantul proprietarului. Va trebui să-i explicaţi mamei dumneavoastră de ce nava asta ar putea fi cauza ruinării financiare a familiei dumneavoastră. Aşa că poate veţi prefera să vă alăturaţi Căpitanului Blinnikka şi să vorbiţi cu acest funcţionar vamal *chiar acum* ca să vedeţi dacă puteţi rezolva această problemă. Sau puteţi continua să i-o trageţi acestui membru începător al echipajului, doamnă. Sunt sigur că este o activitate echivalentă din punctul de vedere al viitorului dumneavoastră, al viitorului acestei nave şi al familiei dumneavoastră.

— Rahat! Am înţeles! spuse Kiva.

Ieşise complet din ritm, iar comisarul de bord adjunct, micul ei proiect, arăta destul de nefericit în acel moment.

— A fost o replică destul de tare pe care i-ai dat-o cuiva care poate să-ţi dea un şut în fund şi să te concedieze, Brennir.

— Nu puteţi să mă concediaţi, doamnă, spuse Brennir. Sunt titularizat pe post de breaslă. Acum, veniţi sau nu?

— Reflectez.

— Eu ar trebui să merg, spuse comisarul de bord adjunct. Adică, pot să merg. Poate că ar trebui să merg.

Kiva oftă şi-şi privi de sus cucerirea:

— Când o să fii de serviciu din nou?

— În trei ore.

— Atunci o să rămâi exact aici. Se desprinse din braţele comisarului de bord adjunct, îşi puse ceva acceptabil pentru lumea exterioară şi apoi îl urmă pe Brennir, ieşind din cabină şi mergând mai departe prin navă.

Nava *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* era un cinciar, adică o navă ale cărei dimensiuni şi design însemnau că, teoretic, putea deservi un întreg echipaj din propriile resurse pentru aproximativ cinci ani standard înainte ca totul să înceapă să meargă prost, ca sistemele interne biologice şi de menţinere a vieţii să eşueze şi membrii echipajului să se prăbuşească într-un spasm scurt, privindu-se unii pe alţii cu o groază nespusă, înainte de sfârşit, cum li se întâmpla tuturor echipajelor naufragiate în vasta pustietate a spaţiului, fără nicio speranţă de a fi salvate.

Din punct de vedere practic, totuşi, în cadrul curenţilor Fluxului din Interdependenţă, niciun avanpost uman nu era mai departe de nouă luni de altul. Cinciarii şi decarii, rudele lor mai voluminoase, dedicau de obicei doar un spaţiu suficient pentru a menţine echipajele în viaţă timp de câte un an – cu trei luni marjă de eroare –, iar restul spaţiului şi a sistemelor era rezervat mărfurilor şi, în cazul navei *Da, Domnule,* astroponicii, cultivării produselor agricole pentru care proprietarii navei aveau monopol şi

cu care călătoreau din avanpost în avanpost, pentru a le livra.

Casa de Lagos, proprietarul navei *Da, Domnule,* avea monopol pe fructele citrice. Întregul gen, de la rădăcină la fruct, de la speciile vechi cum ar fi lămâile şi portocalele până la hibrizii cum ar fi gabinul, coajastrânsă şi fleacfructul. Cu acesta din urmă venise *Da, Domnule* până la Capăt să facă afaceri aici – să vândă produsul pe care îl cultivaseră şi recoltaseră pe parcursul călătoriei până la Capăt şi să acorde licenţă pentru agroîntreprinderile locale ca să-l poată cultiva la Capăt în interesul Casei de Lagos.

Acesta fusese planul. Doar că acum un idiot de funcţionar vamal încerca să-i tragă pe toţi în piept.

Kiva intră în sala de conferinţe a navei *Da, Domnule* unde o aşteptau Căpitanul Tomi Blinnika, Comisarul de Bord Gazson Magnut şi un căcăcios de funcţionar vamal. Kiva îi salută din cap spre Blinnika şi Magnut şi se aşeză la masa unde erau cu toţii. Blinnika îi făcu semn lui Brennir să plece şi acesta lăsă uşa să gliseze până când se închise bine în urma lui.

— Bine, care-i treaba? spuse Kiva după ce plecă Brennir.

— Lady Kiva, sunt Inspectorul Pretan Vanosh, şeful-adjunct al vămii imperiale de la Capăt, începu să spună căcăciosul.

— Încântată! zise Kiva, tăindu-i avântul. Care ar fi problema?

— Problema este closterovirusul, spuse Vanosh. E un tip de virus…

— Familia mea are monopolul fructelor citrice de opt sute de ani. Domnule Vanosh, spuse Kiva. Ştiu ce este closterovirusul. Ştiu şi că au trecut două sute de ani de când să fi avut un caz confirmat de closterovirus la citrice care să fi afectat oricare dintre culturile noastre sau dintre cele aflate sub licenţă. De obicei noi modificăm genetic culturile noastre pentru a fi rezistente la viruşi.

Vanosh zâmbi şiret cu buzele abia întredeschise şi-i întinse un dosar de carton Kivei, care-l luă.

— Ceasul a fost dat înapoi, Lady Kiva, spuse el. Acum

nouă luni, nava soră, *Nu, Domnule, Nu Vreau Să Spun Poate,* a sosit cu o încărcătură de portaltoi de grepfrut care purta o nouă tulpină a virusului. S-a răspândit prin toate livezile dumneavoastră aflate sub licenţă şi a ruinat recoltele clientului dumneavoastră.

— Bine, bine şi ce dacă? spuse Kiva. Dacă s-a întâmplat, şi nu voi recunoaşte că s-a întâmplat până ce oamenii noştri nu cercetează, vom recompensa clienţii şi vom ara sub livezi. Nu are nimic de-a face cu această încărcătură de fleacfruct.

— Nu e atât de simplu, spuse Vanosh. Virusul este ecocompatibil cu unele dintre culturile locale de pe Capăt, inclusiv cea a *banu*-lui care este cultura de bază de aici. A trebuit să instituim carantina în provincii întregi pentru a opri răspândirea. Preţurile la alimente au explodat. Oamenilor le e teamă să nu apară o perioadă de foamete. Ducele de Capăt se lupta deja cu o răzmeriţă. Şi povestea asta a înrăutăţit situaţia.

Vanosh se aplecă peste masă, spre Lagos:

— Ca să v-o spun fără ocolişuri, Lady Kiva, Casa de Lagos a contribuit la destabilizarea întregii planete.

Kiva îl privi pe idiotul de funcţionar, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nu vrei să spui că am fi intenţionat…

Era acum rândul lui Vanosh s-o întrerupă.

— Lady Kiva, nu *contează* ce a intenţionat casa dumneavoastră, contează ce a *făcut.* Şi ce a făcut, în acest caz, a fost să toarne gaz pe foc. Şi până când această problemă nu va fi rezolvată de un tribunal, mă tem că drepturile dumneavoastră comerciale pentru planeta Capăt sunt suspendate.

— Nu ştiu nimic despre acest lucru, spuse Kiva.

— Toate elementele despre virus sunt în raport.

— Nu despre nenorocitul acesta de *virus.* Despre destabilizare şi despre foamete sau orice altceva despre tot rahatul acesta. Nu puteţi să ne puneţi toate astea în cârcă!

— Nu vă punem totul în cârcă, Lady Kiva, vă asigur. Dar

putem să punem în cârca familiei dumneavoastră suficiente lucruri care au cauzat această suspendare.

— E vorba de şantaj? întrebă Kiva.

Vanosh clipi:

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Ne şantajaţi? Ne dai de înţeles că vrei şpagă?

— Şpagă?

— Exact.

— Nu sunt sigur care anume parte din discuţie v-a sugerat că încerc să obţin o mită, Lady Kiva.

— Vai, las-o-ncolo de treabă, nu te da inocent, spuse Kiva, iritată. Hai să presupunem că suntem cu toţii adulţi şi că nu trebuie s-o facem pe simpaticii în tranzacţia asta. Spune-mi ce anume *doreşti* – spuse ea, arătându-l cu degetul pe Magnut, a cărui expresie sugera că nu-i venea să creadă ce auzea – şi Magnut se va ocupa de tot restul.

Vanush se întoarse spre Magnut.

— Cât de des mituiţi oficialii vamali imperiali, Domnule Comisar-Şef Magnut?

— Nu răspunde la întrebarea asta, îi spuse Căpitanul Blinnika lui Magnut.

Magnut păru vizibil uşurat că i se spune să tacă. Blinnika se întoarse spre Vanosh:

— Scuzele mele, Domnule Inspector. Reprezentanta proprietarului nostru este supărată în acest moment şi e de înţeles că şi-a ales prost cuvintele. Vă asigur că politica noastră nu este aceea de a încerca să mituim oficialii imperiali, şi nici izbucnirea pe care a avut-o Lady Kiva nu ar trebui să sugereze că vreunul dintre noi îşi imaginează că aţi putea primi mită. Nu-i aşa, Lady Kiva?

Kiva îi trimise căpitanului navei ei stelare o privire lungă ce-i spunea *faci mişto de mine, amice?* şi apoi primind replica *Să mor eu dacă fac mişto de tine, tâmpito* de la căpitan, îşi concentră atenţia înapoi asupra lui Vanosh:

— Da, a fost o glumă proastă. Îmi cer scuze.

— Poate ar trebui să renunţi la practicarea meseriei de comedian, Lady Kiva, spuse Vanosh.

— E un pont tare, mersi.

— Oricum, Lady Kiva, Domnule Căpitan Blinnika, păreţi să credeţi că *eu* sunt motivul pentru care au fost sechestrate mărfurile voastre şi că vi s-au suspendat privilegiile comerciale.

— Şi nu-i aşa? întrebă Kiva.

Vanosh zâmbi şiret cu buzele întredeschise, ceea ce-o făcu pe Lagos să se întrebe dacă putea zâmbi şi altfel:

— Dac-ar fi după mine, Lady Kiva, aş fi luat mita şi apoi v-aş fi ameninţat că vă arestez pe toţi trei şi apoi aş fi băgat în buzunar şi cea de-a doua mită mult mai consistentă.

— *Ştiam* eu, spuse Kiva. Javră mică şi parşivă!

Vanosh îşi înclină capul uşor a încuviinţare:

— Cu toate astea, Lady Kiva, interdicţia pe fleacfructul dumneavoastră şi orice altă tranzacţie pe care nava sau familia dumneavoastră le-ar putea conduce la Capăt este a Ducelui însuşi.

Vanosh le înmână un alt act, de data aceasta era o scrisoare îndoită în mod tradiţional din pergament gros, sigilată cu ceară şi cu sigiliul ducal, ceea ce însemna că Ducele de Capăt nu se juca deloc de data asta:

— Va trebui să vorbiţi cu el, continuă Vanosh.

Kiva rămase neclintită:

— Ei bine, mi se pare al dracului de perfect, spuse ea.

— Într-adevăr, spuse Vanosh. Pot să vă ofer o sugestie, Lady Kiva.

— Da?

— Ducele de Capăt are în proprietate întreaga planetă. Poate că n-ar fi bine să încercaţi să-l mituiţi.

Aranjarea unei întâlniri cu Ducele de Capăt le luă o zi. Portul Endfall nu permitea zboruri directe ale navetelor de pe nave – „În câteva s-a tras când au venit la aterizare” –, prin urmare Kiva a trebuit să ia o navetă până la Staţia Imperială, staţia spaţială uriaşă unde imperiul îşi desfăşura majoritatea activităţilor sale comerciale şi să ia Vrejul-de-fasole care era fortificat împotriva atacurilor

insurgenţilor ca să ajungă la port. Acolo a fost întâmpinată de un lacheu al familiei locale care o salută şi o conduse la maşină.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Kiva când o văzu. Maşina nu era atât o maşină, cât, mai curând, un mic tanc.

— Pentru a ajunge la palatul ducelui, trebuie să traversăm nişte cartiere periculoase, Lady Kiva, spuse lacheul.

— Nu crezi că ieşim un pic prea mult în evidenţă? Că nu ar trebui să arate de parcă ar avea înscris cu litere de tipar uriaşe şi fosforescente: „Hai, trageţi în mine!”?

— Doamnă, în acest moment, trag în orice mişcă. Lacheul deschise uşa compartimentului pentru pasageri. De altfel, trag şi în orice stă nemişcat prea mult timp.

O invită înăuntru. Kiva se conformă.

Interiorul compartimentului pentru pasageri al micului tanc era, măcar, destul de luxos. Kiva se aşeză, îşi prinse centura şi-i salută pe ceilalţi doi pasageri din compartiment, directori ai familiei aici, la Capăt.

Unul dintre aceştia, o femeie, îi întinse mâna lui Lagos:

— Lady Kiva, sunt Eiota Finn, vicepreşedinte executiv local al Casei de Lagos.

Kiva îi strânse mâna şi Finn arătă cu cealaltă mână spre cel de-al treilea pasager:

— Este Jonan Rue, şeful departamentului juridic de aici.

Rue încuviinţă.

— Salut! le spuse Kiva amândurora.

— Nu vă mai amintiţi, dar dumneavoastră şi cu mine ne-am întâlnit mai demult, îi spuse Finn Kivei. Înainte să fiu numită la Capăt, am lucrat la biroul mamei dumneavoastră din Ikoyi. Sigur, pe atunci eraţi copil.

— Bine. Ei bine, asta e o poveste pe cinste, Finn, dar pe moment scuză-mă dacă puţin îmi pasă dacă m-ai cunoscut când aveam şase ani. Vreau să ştiu ce naiba se întâmplă cu interdicţia asta.

Finn zâmbi:

— Sunteţi exact ca mama dumneavoastră, spuse ea. Şi ea era directă şi la obiect.

— Da, suntem cu toţii o familie de nemernici, spuse Kiva şi vehiculul se urni din loc. Şi acum, explică-mi.

Finn încuviinţă spre Rue:

— Avem două probleme acum, Lady Kiva, şi au o legătură una cu alta. Mai întâi e interdicţia, apoi rebeliunea.

Kiva se încruntă, la auzul vorbelor ei:

— Ce are rebeliunea cu noi?

— Din punct de vedere politic, nimic. E doar o altă rebeliune.

— „Doar o altă rebeliune”? Câte rebeliuni are blestemata asta de planetă?

— Una sau două la fiecare zece ani, spuse Finn. Nu degeaba se numeşte planeta „Capăt”, Lady Kiva. Este cel mai îndepărtat avanpost uman din Interdependenţă şi cel la care se ajunge cel mai greu, şi este unicul în care rezidenţilor nu li se garantează privilegii de călătorie. A fost mereu groapa de gunoi unde imperiul şi-a aruncat rebelii şi disidenţii vreme de secole întregi. Şi nu încep să se cuminţească atunci când ajung aici.

Ca şi cum ar fi subliniat această replică, se auzi un *pac* puternic dinspre unul dintre panourile laterale.

— Asta ce a fost? îl întrebă Kiva pe şofer.

— O lovitură exploratorie, doamnă. Nu e cazul să vă temeţi.

— Să nu mă tem când ne lovesc?

— Dacă ar fi vrut cu adevărat să ne lovească, ne-ar fi lovit cu o rachetă.

Kiva privi înapoi spre Finn:

— Voi faceţi chestia asta la fiecare zece ani.

— O dată sau de două ori la zece ani, aşa este.

— Nu aveţi alte lucruri cu care să vă ocupaţi timpul? Echipe sportive? Jocuri de societate?

— De obicei revoltele au loc doar în provinciile de graniţă, spuse Rue. Ele apar deodată ici şi acolo, ducele domnitor trimite Garda Naţională şi se termină după vreo două luni. Asta de acum nu e la fel.

— Asta e organizată, spuse Finn. Are o oarecare forţă

armată în spate.

— Da, mi-am dat seama singură de chestia asta, spuse Kiva. Dar tot nu pricep ce are asta de-a face cu noi.

— Aşa cum am spus, nu are nimic de-a face din punct de vedere politic, continuă Rue. Dar revolta asta a fost foarte costisitoare. Veniturile fiscale au scăzut din cauza întreruperii activităţii comerciale. Banii trebuie să vină de undeva.

— De la noi?

— De la noi, încuviinţă Rue.

— Nu de la noi, îl corectă Finn. Ducele face presiuni asupra tuturor intereselor din zonă ale breslelor. Taxe şi tarife mai mari, pentru început. I-a împins până la limita legală imperială.

— Dar nu a fost de-ajuns, spuse Rue. Aşa că Ducele a început să devină creativ.

— Când virusul a fost raportat la grepfrut, ducele a îngheţat conturile bancare ale Casei de Lagos, spuse Finn.

— Teoretic sunt gajate până la decizia juridică pentru identificarea pagubelor produse planetei Capăt în răspândirea virusului la culturile autohtone.

— Şi în ce fel suntem noi responsabili pentru asta? întrebă Kiva.

— Poate că nu suntem, spuse Rue. Asta va trebui hotărât de instanţa de judecată. Dar, dacă ducele poate dovedi că virusul a fost introdus în ecosistemul de la Capăt datorită neglijenţei noastre, are dreptul conform legii imperiale să ceară despăgubiri şi daune penalizatoare.

— Şi, între timp, ca să ne împiedice să ne repatriem profiturile pe Ikoyi, unde îi sunt virtual inaccesibile Ducelui, conturile noastre de aici sunt poprite, spuse Finn.

— Dar nu sunt cu adevărat poprite, nu-i aşa? spuse Kiva şi arătă spre gemuleţul gros antiglonţ. Ducele le foloseşte ca să sponsorizeze lupta împotriva rebelilor.

Rue zâmbi şiret cu buzele întredeschise. Se pare că pe planeta asta zâmbeau cu toţii aşa:

— S-a întâmplat ca ducele, când a declarat actuala stare de urgenţă, să naţionalizeze băncile. Poziţia oficială este că

a făcut-o pentru a tempera panica şi speculaţiile financiare. Dar directorii de la băncile breslelor ne spun că le spoliază conturile.

Kiva oftă zgomotos:

— Ei bine, *asta* e chiar foarte drăguţ.

— Nu e un plan rău, cel puţin în ce priveşte Casa de Lagos, recunoscu Finn. Dacă înăbuşă revolta, are tot timpul din lume să pună la loc banii furaţi, cât va dura procesul. Şi va dura ani de zile.

— Iar dacă pierde, nu va mai avea nicio importanţă, nu-i aşa? spuse Ruse. Pentru că va fi probabil mort.

Kiva bombăni, auzindu-l, şi privi pe geam. Capitala planetei Capăt, oraşul Inverness, defila în faţa lor, distrus, amărât. În depărtare se vedea fumul întunecat al unor incendii.

— Şi chiar aşa va fi?

— Ce să fie? întrebă Finn.

— Va pierde?

Finn şi Rue se priviră unul pe altul:

— N-ar fi prima oară când un Duce de Capăt ar fi detronat, spuse Finn.

— Bine, dar va fi detronat şi *ăsta?* întrebă Kiva. Sau ne pierdem timp al naibii de preţios ca să ne ducem să vorbim cu idiotul ăsta?

— Lucrurile nu arată prea roz pentru Duce, spuse Rue, după o vreme. Deloc. Am auzit zvonuri despre dezertări în provincii şi despre comandanţi militari care au trecut de partea cealaltă şi care şi-au luat cu ei şi soldaţii. Vom şti probabil săptămâna viitoare cum vor merge lucrurile.

Kiva arătă în sus:

— Şi cu idioţii *ăştia* cum rămâne? Imperialii? În fond, Ducele este un nobil, la naiba! Probabil că vor considera că *nu se face* să-l târască în stradă şi să-l împuşte.

— Suntem la Capăt, Lady Kiva, spuse Rue. Atâta vreme cât Interdependenţa îşi obţine procentul din comerţ, orice altceva rămâne o chestiune internă.

— Inclusiv moartea unui duce?

— N-ar fi prima oară când un Duce de Capăt e detronat,

repetă Finn.

— Ajungem în curând la palat, spuse şoferul. Ne va lua câteva minute să trecem de controlul de securitate, doamnă, îmi puteţi da invitaţia dumneavoastră la palat?

Kiva i-o trimise şi apoi îşi întoarse atenţia spre subalternii săi:

— Deci, practic, ceea ce trebuie eu să fac acum este să intru şi să-l implor pe împuţitul acesta să mă lase să-mi vând fleacfructul şi, dacă mă lasă, să mă aştept să-şi ia cât profit vrea el şi să şi-l pună în aşa-zisa lui poprire şi să nu-l mai văd niciodată.

— Da, pentru mai mulţi ani, spuse Finn. În cel mai bun caz.

— Cum dracu' n-aţi văzut ce se întâmplă? îl întrebă Lagos pe Finn şi-şi înfipse un deget spre palatul fortificat puternic, vizibil prin parbriz. Stăm aici şi ne masturbăm în timp ce nenorocitul ăsta se foloseşte de banii noştri şi se joacă de-a războiul cu insurgenţii.

— De fapt, am *văzut,* spuse Finn. Din acest motiv conturile care sunt poprite erau doar pe jumătate pline când au apărut primele rapoarte despre virus.

— Unde-i restul banilor? I-ai îngropat în fundul curţii?

— Dacă se poate spune aşa. Casa de Lagos a devenit, prin numeroşi intermediari, proprietara unor moşii frumuşele.

Kiva arătă în jur:

— Sper că nu *aici.* Amărâtul acesta de oraş e în flăcări!

— Nu. Mai mult în provinciile Tomnahurich şi Claremont. Mai ales Claremont. Contele de acolo a ţinut cu tot dinadinsul să scape de o serie de proprietăţi frumuşele. A vrut să pună mâna urgent pe bani lichizi.

— Bineînţeles că a vrut. Nobilii nu prea sunt populari în timpul revoluţiilor.

— Nu, nu prea sunt, Lady Kiva.

Vehiculul începuse să se mişte din nou.

— Mai sunt alte două lucruri pe care trebuie să le ştii când te întâlneşti cu ducele, îi spuse Rue Kivei.

— Spune-mi.

Rue îi întinse o hârtie:

— Unu: am făcut cum aţi cerut şi ne-am interesat de virusul acela. Nu exista absolut *nicio* probă de infecţie virală pe altoiuri de grepfrut până au ajuns în livezile de aici de la Capăt. Nimic pe altoi sau în fructele din depozite şi nimic pe mostrele care au fost testate pe *Nu, Domnule,* înainte ca aceasta să plece în călătorie.

Kiva luă hârtia şi se uită la ea:

— Prin urmare crezi că e un sabotaj.

— Sunt aproape sigură, da. Dar de aici până la a putea proba acest lucru aşa încât instanţa să-l admită e cale lungă. Ceea ce ne conduce spre chestia cealaltă: ducele are un consilier de la una dintre casele breslelor. Nu o să-ţi placă atunci când o să auzi despre ce casă e vorba.

Kiva privi în sus spre el:

— Să nu te prind că rosteşti măcar numele ei.

— E Casa de Nohamapetan.

Numele castelului ducal era Kinmylies. Era foarte luxos, într-un fel care sugera faptul că locatarii lui confundaseră excesul cu eleganţa. Kiva, care se trăgea dintr-un lung şir de oameni extrem de bogaţi cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă bogăţia lor te impresiona sau nu, începu să se simtă agitată înăuntrul acestor pereţi. *Locul acesta are nevoie de un afurisit de foc purificator,* îşi zise, în timp ce era condusă prin câte o nouă sală interminabilă, pe drumul spre cabinetul Ducelui de Capăt.

— Ar mai fi ceva, îi spuse Finn Kivei în timp ce pajul veni s-o elibereze. Ducele consideră vulgaritatea limbajului drept marca unui intelect inferior. Încercaţi s-o evitaţi când vorbiţi cu el.

Ce căcăcios! gândi ea, în timp ce păşea în cabinetul ducelui, decorat tot atât de dezgustător ca orice alt loc din palat. Legenda familiei spunea că primul cuvânt al Kivei Lagos pe când era doar un prunc fusese „fut”, o legendă absolut credibilă, având în vedere înclinaţia impresionantă a Contesei Huma Lagos, mama Kivei şi şefă a Casei de Lagos, spre limbajul injurios. Ar fi fost surprinzător dacă n-

ar fi fost, de fapt. Kiva nu-şi mai amintea un moment când să nu fi înjurat şi sigur că, de vreme ce era fiica Contesei Lagos, chiar dacă era doar al şaselea copil şi nu putea pretinde titlul, nimeni nu avea s-o facă să se oprească.

Şi acum vine *puţoiul* acesta, care avea jabong în fund pe subiectul ăsta.

Puţoiul în chestiune, cel cu jabongul înfipt rectal, stătea în picioare lângă biroul său, în mână cu un pahar ce avea un lichid arămiu, era înalt, avea o barbă unde s-ar fi putut ascunde diverse păsărele şi râdea. Alături de el, tot cu un pahar în mână şi râzând la rându-i, îmbrăcat în negrul pretenţios de simplu al familiei, era nimeni altul decât Ghreni Nohamapetan.

Pajul îşi drese vocea şi ducele privi în sus:

— Lady Kiva Lagos! zise pajul şi plecă.

— Scumpa mea Lady Kiva, spuse Ducele de Capăt, îndepărtându-se de bar. Bine ai venit, bine ai venit!

— Înălţimea Voastră, spuse Kiva şi înclină doar capul.

Ca fiică a unei şefe de Casă şi reprezentantă cu titlu nobiliar al Casei pe planetă, Lagos ar fi putut să i se adreseze doar cu „Duce” şi să-i meargă. Dar ea venise aici să-l pupe-n fund, aşa că putea să treacă deja la acţiunea asta puturoasă.

— Permiteţi-mi să-l prezint pe consilierul meu, Lordul Ghreni din Casa de Nohamapetan.

— Ne-am cunoscut, îi spuse Ghreni ducelui.

— Chiar aşa?

— Am fost colegi de şcoală, spuse Ghreni.

— Ce mică-i lumea! remarcă ducele.

— Nu-i aşa? replică Kiva.

— Da, aşa e. Ia loc, Lady Kiva, spuse ducele, arătându-i scaunul din stânga, din faţa biroului său.

Lagos se cufundă şi aproape dispăru în monstruozitatea de scaun, iar Ghreni se aşeză în scaunul din dreapta. Ducele se aşeză pe scaunul său: o glumă blestemată de scaun din spatele unui birou în care o familie săracă ar fi putut să-şi facă un adăpost:

— Regret nespus că circumstanţele întâlnirii nu pot fi

mai bune, spuse Ducele.

— Înţeleg, Domnule. Nu este uşor să te confrunţi cu insurgenţii din faţa porţii.

— Cum? Nici vorbă! spuse ducele, iar Kiva observă cum gura lui Ghreni schiţează un spasm în formă de zâmbet. Nu, nu-i vorba de asta. Mă refeream la dificultatea pe care casa voastră ne-a adus-o pe cap cu virusul acesta.

— Serios, spuse Kiva. Sunteţi chiar sigur că l-am adus noi?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că investigatorii noştri nu au găsit nimic în mostrele de la depozit şi nici pe *Nu Domnule.* A apărut doar la cele din livezi.

— Asta n-am ştiut-o, spuse Ghreni.

— A, da? replică Kiva, privindu-l fix în ochi. Ei bine, dacă nu ştiaţi, reprezentanţii mei au pregătit un raport.

Se întoarse să-l privească pe duce şi adăugă:

— L-au înregistrat la biroul secretarei dumneavoastră împreună cu notificarea unui apel pentru ridicarea interdicţiei noastre comerciale.

— Nu cred că ridicarea interdicţiei ar fi un lucru înţelept, spuse Ghreni. Cu tot respectul pentru reprezentanţii dumitale şi investigatorii lor, Lady Kiva, până când studiul acesta poate fi examinat, Ducele, pentru siguranţa cetăţenilor de la Capăt, trebuie să considere că orice alt produs adus de voi poate fi infectat.

— Mi-e teamă că prietenul tău are dreptate în legătură cu asta, îi spuse ducele Kivei. Ai auzit cum s-a încrucişat virusul cu fructul nostru *banu.* A ras de pe suprafaţa pământului loturi întregi. Nu putem risca un alt eveniment de acest gen. În fond, eşecul recoltei de *banu* este unul dintre motivele pentru care avem revolta asta.

— Înţeleg preocuparea dumneavoastră, domnule, şi de aceea Casa de Lagos este dispusă să vă ajute.

Ducele o privi atent pe Kiva:

— Ce vrei să spui?

— Înţeleg că aţi pus poprire pe conturile noastre până la hotărârea instanţei în legătură cu cazul privitor la virus.

Kiva urmări licărul scurt din privirea ducelui care se îndreptă spre a lui Ghreni înainte să revină asupra ei:

— Aşa am făcut. A fost un plan de acţiune prudent.

— Permiteţi-mi să vă ofer în mod oficial acele sume ca împrumut din partea Casei de Lagos pentru a vă ajuta în lupta împotriva acestei revolte. Am fi fericiţi să vă oferim condiţii excelente.

— E… foarte generos din partea ta, spuse ducele.

— E vorba doar de afaceri, replică Kiva. Casei de Lagos nu-i face bine să pierdeţi puterea, domnule. Şi astfel veţi avea acces la fonduri care nu ar fi fost altminteri la dispoziţia dumneavoastră. De ce să stea banii aceia şi să nu fie folosiţi? Puneţi-i la lucru.

— Mi-e teamă că nu e atât de simplu, spuse Ghreni.

— De fapt chiar este atât de simplu, i-o întoarse Kiva. Putem stabili ca împrumutul să reprezinte daune şi că orice bani rămaşi plus dobânda să reprezinte penalităţi dacă Casa de Lagos este găsită vinovată.

— Aici nu e vorba despre fineţuri legale, ci despre imagine, spuse Ghreni.

— Imaginea ducelui care-şi apără, cu mână forte poporul, arată rău? Mai rău decât imaginea ducelui detronat pentru că este prea înduioşător de preocupat că imaginea lui arată rău?

Ghreni se întoarse către duce:

— Domnule, sună a mită.

— O mită *pentru ce?* exclamă Kiva.

— Păi, da, asta e întrebarea, nu-i aşa? spuse Ghreni.

— Lady Kiva, şi în schimbul generozităţii Casei de Lagos, la ce vă aşteptaţi? întrebă ducele.

— Vă spun din nou şi respectuos, domnule, nu este vorba despre generozitate. Dacă nu câştigaţi procesul, Casa de Lagos se va aştepta să-şi recupereze împrumutul. Aşa e în afaceri.

— Dar mai vrei şi altceva, nu-i aşa? întrebă Ghreni.

— Sigur că da. Vreau să pot să-mi vând încărcătura asta (Kiva se abţinu în ultimul moment) binecuvântată de fleacfruct, domnule. Şi atunci când mi-o voi vinde, banii pe

care-i facem cu această vânzare şi acordare de licenţă *nu* se vor duce pe *Da, Domnule,* când plecăm. Vor rămâne aici, la dumneavoastră, ca parte din împrumut.

— Împreună cu orice alte virusuri suplimentare pe care recolta ta le poate avea, spuse Ghreni.

Kiva privi spre duce:

— Domnule, la Staţia Imperială sunt inspectori. Ei testează aleatoriu marfa noastră oricum. Sunt cât se poate de dispusă să-i las să facă o inspecţie amănunţită a fleacfructului pentru a se asigura că încărcătura e curată şi nu pune niciun fel de probleme biomului de la Capăt.

Ducele de Capăt dădu impresia că se gândeşte, cel puţin, la asta, dar apoi îl privi pe Ghreni care-şi scutura capul:

— Lady Kiva, ai fost amabilă şi cu oferta, şi cu îngrijorările tale, dar nu cred că asemenea măsuri sunt necesare. Cred că revolta aceasta va fi reprimată în curând. Astfel că oferta ta nu va mai fi de niciun folos. Cât despre fleacfruct, până când vom avea tot timpul pentru a examina raportul tău, trebuie să aleg calea prudenţei. Mi-e teamă că nu pot ridica interdicţia până la încheierea procesului. Ştiu că vei înţelege.

— Poţi să pariezi pe ce vrea curul tău, spuse Kiva şi se ridică în picioare.

— Poftim? spuse ducele, ridicându-se la rândul lui. Ghreni se ridică şi el în picioare.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule. Puteţi să chemaţi un paj ca să pot să ies naibii din labirintul ăsta blestemat?

— Permiteţi-mi s-o conduc pe Lady Kiva, domnule, spuse Ghreni ducelui, mieros.

— Da, sigur. Ducele încuviinţă din cap în semn de bun-rămas spre amândoi şi se îndreptă spre bar.

— Javră ce eşti! îi spuse Kiva lui Ghreni, imediat după ce ieşiră din cabinetul ducelui.

— Şi eu mă bucur să te văd, îi răspunse Ghreni.

— Ar fi bine să speri să nu descopăr că tu sau Casa de Nohamapetan se află la originea rahatului ăsta de virus.

Pentru că, dacă aflu asta, mă voi întoarce iar la Capăt să mă ospătez din inima ta ticăloasă.

— Eşti oricând binevenită, cum să nu?

— Deci eşti amestecat?

— În treaba cu virusul?

— Da.

— Evident că nu, dar, chiar dacă aş fi, nu cred că eşti îndeajuns de naivă încât să crezi că ţi-aş spune.

— Ai fi putut să mă scuteşti de o călătorie.

— Şi, în fond, de ce aş face asta?

— Nu te-ai schimbat deloc, Ghreni.

— Iar ţie nu ar trebui să-ţi pară atât de rău, Kiva, spuse Ghreni şi arătă spre cabinetul ducelui: Aproape că l-ai păcălit cu oferta ta de împrumut. A fost o chestie inteligentă, apropo. Ca orice casă de breaslă, orice împrumut pe care-l faci unui nobil care luptă să apere sistemul imperial este garantat de către imperiul însuşi.

— Până când mi-ai tras-o.

— Credeam că te-ai obişnuit cu asta până acum.

Kiva pufni, auzindu-l:

— Să nu crezi că nu am observat *asta*, Ghreni. „Am fost colegi de şcoală”, pe naiba.

— A fost o chestie mult mai strategică decât ce ai fi spus tu. „I-am tras-o până la lacrimi de fiecare dată când se ducea să-şi viziteze sora în dormitorul ei de la universitate”.

— Nu m-aş fi exprimat chiar aşa, spuse Kiva. Mi s-a spus să nu înjur. Că veni vorba, ce mai face tâmpită de soră-ta, de fapt?

— Nu prea bine. Era gata să devină prinţesa moştenitoare a imperiului, dar Rennered Wu a trebuit să-şi piardă capul într-un accident la curse.

— O adevărată tragedie pentru ea.

— Aşa zice şi ea. Sigur că i-a fost greu şi lui Rennered. Am auzit că acum moştenitoarea tronului este fiica bastardă a Împăraxului. Aşa că frate-meu o să-şi încerce probabil norocul cu ea.

— Recunosc familia Nohamapetan dintotdeauna. Nişte

romantici cu toţii!

— Altădată nu te plângeai.

Kiva se opri şi-l privi pe Ghreni:

— Ei bine, altădată am fost o cretină nenorocită. Acum nu mai sunt.

— Asta ar fi o premieră pentru o reprezentantă a Casei de Lagos, spuse Ghreni.

— Cu ce mişmaş îl ameţeşti pe nenorocitul ăsta de duce?

— În primul rând, îl cheamă Ferd, şi nu „nenorocitul ăsta”, pe urmă, mă simt jignit să crezi că-l ameţesc cu vreo escrocherie.

— Păi tocmai l-ai convins să dea cu piciorul la o mită de mai multe milioane.

— Vezi, exact cum am spus: mită. Am avut dreptate.

— Nimeni nu refuză atât de mult dacă nu li s-a oferit ceva mult mai interesant.

— Nu pot discuta despre asta, Kiva. Şi, în mod cert, nu cu tine.

— Hai, mă Ghreni! Nu are nicio legătură cu virusul. Suntem aici la nenorocitul de Capăt! Ca să ajung la Centru voi petrece nouă luni, şi încă trei ca să ajung la Ikoyi. Orice îmi spui acum, nu va mai fi nicio noutate atunci când voi ajunge.

Ghreni privi în jur şi apoi începu să meargă din nou. Kiva îl prinse din urmă:

— Spune-mi! Spune-mi ce plănuieşti cu planeta de la Capăt.

— Prima ta greşeală, Kiva, este să presupui că orice fac *aici* are de-a face doar cu această planetă.

— Nu înţeleg.

— Ştiu că nu înţelegi. Nici nu mi-am propus aşa ceva.

Ghreni se opri din mers din nou şi apoi arătă cu degetul:

— Mergi prin sala asta. Apoi a doua la stânga şi prima la dreapta după aceea. Vei ajunge la sala de primire de unde ai venit.

Kiva încuviinţă:

— N-ai fost niciodată omul care merge până la capăt, nu-i aşa, Ghreni?

— Ai fi surprinsă.

Se aplecă şi o sărută scurt pe obraz:

— Rămas-bun, scumpă Kiva. Nici în visele mele nu m-aş fi aşteptat să te văd din nou, nimeni important nu vine pe aici, pe la Capăt. Şi nici nu cred că te voi mai vedea vreodată. Dar îmi eşti dragă, în ciuda a toate. Aşa că mă bucur că am petrecut un moment împreună.

— Da, zi-i cum vrei.

Ghreni zâmbi:

— O să-i spui tu cumva, în curând, spuse el şi se îndepărtă.

— Dă-mi vestea proastă, spuse Kiva când se întoarse la bordul *Da, Domnule*, spre Căpitanul Blinnika şi spre Gazson Magnut.

— Trebuia să primim aproximativ şaizeci de milioane de mărci pentru drepturile de licenţă şi dividendele de aici de la Capăt, spuse Magnut. Dar vom pleca cu zero bani, cu toate conturile poprite şi probabil că nu vom mai vedea banii niciodată. Am estimat că fleacfructul va genera douăzeci de milioane de mărci pentru produsul de acum şi alte zece milioane de mărci pentru drepturile de licenţă iniţiale şi pentru vânzarea încărcăturii. Plecăm cu încă un zero profit şi pentru astea. Mai avem aproximativ zece milioane de mărci în diferite încărcături preluate de la alte escale pe care nu vom putea să le descărcăm şi să le vindem, aşa că zero profit şi pentru ele. Avem o încărcătură de aproximativ un milion de mărci care a fost trimisă la Capăt şi pentru care suntem doar transportatori şi aceea a fost acceptată şi am descărcat-o, dar a fost plasată în carantină preţ de câteva săptămâni, într-un depozit aflat în vidul cosmic. Când livrarea aceea va avea loc, vom fi plecaţi de mult şi banii vor fi păstraţi pentru următoarea navă a familiei Lagos care va veni după noi. Care va fi *Cred Că Suntem Singuri Acum,* şi care va ajunge după douăzeci de luni standard.

— O pierdere de o sută de milioane de mărci, prin urmare, spuse Kiva.

— Am făcut un profit de patruzeci de milioane de mărci la ultimele trei escale, aşa că e vorba despre o pierdere netă de aproximativ şaizeci de milioane de mărci. Şi este ultima oprire a călătoriei noastre. Urmează întoarcerea la Centru şi transferul pe Ikoyi.

Lagos încuviinţă. Folosind Fluxul, puteai ajunge în mai multe moduri la Capăt, dar exista doar un singur mod de întoarcere: torentul de Flux de la Capăt la Centru. Mai devreme sau mai târziu, toate torentele curgeau spre Centru. Dar asta însemna că nu se putea recupera în niciun fel paguba pe drumul de la Capăt la Centru.

— Aştept ideile voastre, spuse Kiva. Tomi?

— Toată chestia era să introducem fleacfructul pe planeta Capăt, spuse căpitanul. Tot restul oamenilor din Interdependenţă au parte de el din belşug. Putem să recoltăm ce avem – şi, în acest moment, suntem chiar nevoiţi s-o facem –, să aspirăm apa şi să vindem concentratul la Centru. Dar familia dumneavoastră are deja concesionari acolo. Se pot plânge comisiei de comerţ imperiale dacă venim să le vindem la preţ de dumping.

— Căpitanul are dreptate, spuse Magnut. Şi, chiar dacă ne-am alinia preţul, am crea o saturaţie. Am câştiga câteva milioane de mărci, cel mult, şi i-am enerva pe toţi concesionarii de care Casa de Lagos are nevoie pentru profituri pe termen lung.

— Aşa că vrei să spui că suntem terminaţi.

— Cam asta ar fi ideea, doamnă.

Kiva îşi prinse capul cu mâinile câteva clipe, apoi îl privi pe Blinnika:

— Când trebuie să plecăm de la Capăt?

— Avem o perioadă de întreţinere de care trebuie să ne ocupăm, cât suntem aici, la Staţia Imperială. Iar Gazson, aici de faţă, se ocupă să recruteze membri de echipaj în locul celor pe care i-am pierdut la Lankaran. Mai stăm vreo săptămână.

— Putem să ne mai lungim puţin?

— Nu prea, spuse Blinnika. Peste nouă zile docul nostru este deja rezervat. Staţia Imperială are nevoie de o zi

întreagă pentru acceptarea încărcăturii şi reconfigurare. Avem la dispoziţie şapte zile şi apoi trebuie s-o luăm din loc.

— Atunci rămâne aşa: şapte zile.

— Şapte zile ca să ce? întrebă Magnut.

— Ca să se-ntâmple un miracol şi să ne salvăm pielea, spuse Kiva. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

3

Vorbind din punct de vedere tehnic, în momentul morţii Împăraxului Attavio VI, Cardenia devenise noul Împărax. Practic însă lucrurile nu sunt niciodată atât de simple.

— Trebuie să declari în mod oficial o perioadă de doliu, îi spuse Naffa Dolg, în încăperea care devenise brusc şi oficial cabinetul ei.

Trecuseră doar câteva clipe de când murise tatăl ei. Corpul fusese scos din dormitorul lui – care acum devenise dormitorul ei – pe o targă care-i purtase pe toţi Împăracşii care fuseseră suficient de norocoşi să moară în patul lor. Cardenia văzuse mai demult targa, depozitată într-una dintre celelalte camere ale apartamentului, şi o considerase un amănunt sinistru. Apoi îşi dăduse seama că era foarte posibil ca şi propriile ei oase să fie purtate astfel într-o zi. Tradiţia avea dezavantajele ei.

Cardenia izbucni în râs.

— Car? spuse Naffa.

— Am gânduri morbide, spuse Cardenia.

— Pot să te las singură câteva minute.

— Doar câteva.

— Tranziţia spre postul de Împărax este o perioadă agitată, spuse Naffa, cât mai blând posibil.

— Cât de lungă trebuie să fie perioada de doliu?

— Tradiţia ne cere cinci zile standard.

Cardenia încuviinţă:

— Restul celor din Interdependenţă au la dispoziţie cinci zile. Eu nu am decât cinci minute.

— O să revin, spuse Naffa, ridicându-se.

— Nu, făcu Cardenia, dând din cap. Ţine-mă ocupată, Naf.

Naffa o ţinu ocupată.

Mai întâi: declaraţia oficială de doliu. Cardenia se duse mai departe pe hol până la biroul lui Gell Deng, secretarul personal al tatălui ei (şi acum, şi dacă ea nu hotăra altceva, al ei), care urma să transmită ordinul. Cardeniei îi

era teamă că va trebui să dicteze ceva care să sune oficial, dar Deng avea declaraţia pregătită deja pentru ea – ceea ce nu ar fi trebuit s-o surprindă. Mulţi Împăracşi veniseră şi plecaseră în timpul Interdependenţei.

Cardenia citi declaraţia până la capăt – cu textul ei consfinţit de timp şi consacrat de tradiţie –, găsi că limbajul era osificat şi prăfuit, dar nu era în stare să-l modifice acum. Aşa că încuviinţă, luă un stilou să semneze şi apoi ezită.

— Ce este, maiestate? spuse Deng şi o regiune din creierul Cardeniei observă că era prima oară când cineva i se adresa în acest mod oficial.

— Nu ştiu cum să semnez asta, spuse Cardenia. Nu mi-am ales încă numele oficial.

— Dacă preferaţi, puteţi semna pentru moment doar cu sigiliul imperial.

— Da, mulţumesc.

Deng scoase ceara şi sigiliul, topi ceara şi-i dădu Cardeniei sigiliul să-l aplice. Ea îl aplică, ridicând apoi ceara verde imperială şi dezvăluind blazonul Familiei Wu, cu coroana imperială deasupra lui. Coroana ei.

Cardenia îi dădu înapoi sigiliul lui Deng şi observă că acesta plângea:

— Acum e oficial, îi spuse el. Acum sunteţi Împărax, Maiestate.

— Cât timp l-ai slujit pe tatăl meu? întrebă Cardenia.

— Treizeci şi nouă de ani, spuse Deng şi păru gata să izbucnească în lacrimi. Cardenia se apropie de el şi-l îmbrăţişă, iar după un moment se îndepărtă.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Sunteţi Împărax, doamnă, spuse Deng. Puteţi face orice doriţi.

— De acum înainte trebuie să mă opreşti să-mi mai permit asemenea familiarităţi nepotrivite, te rog, îi spuse Cardenia Naffei, după ce ieşiră din biroul secretarului.

— Mi s-a părut înduioşător, spuse Naffa. Bietul bătrân. A avut o zi grea.

— Şeful lui a murit.

— Da, dar îşi închipuie şi că şi-a pierdut slujba. În mod normal, noua garnitură de amici ai Împăraxului sunt ocupaţi să se instaleze în poziţii de putere. Poziţia lui este, oficial, una de putere.

— Nu am o garnitură de amici, spuse Cardenia. Vreau să spun, cu excepţia ta.

— Nu te teme, o să apară doritori.

— Ce am de făcut în continuare?

— Te întâlneşti cu Comitetul Executiv peste o jumătate de oră.

Cardenia se încruntă când o auzi:

— Nu putem ajunge la Xi'an aşa de repede.

Comitetul Executiv, ca aproape toate instituţiile statului, îşi desfăşura activitatea în imensa staţie spaţială de deasupra Centrului.

Naffa îşi ridică sprâncenele, mirată:

— Nu trebuie să mergi nicăieri, spuse ea. Tu eşti acum Împărax. Ei sunt cei care vin la tine. Dr. Drinin i-a informat acum câteva ore că tatăl tău se ducea. Comitetul a sperat să fie prezent pentru a te consola în momentul morţii lui. Acestea sunt, de fapt, cuvintele lor.

Cardenia se gândi la cei nouă membri ai Comitetului Executiv cum s-ar fi aplecat deasupra patului de moarte al tatălui său, răpindu-le clipa finală, acea clipă a lor, împreună, cât-se-putea-de-intimă-posibil-în-situaţia-dată, şi-şi suprimă o senzaţie sâcâitoare:

— Va trebui să-mi aduc aminte să le mulţumesc.

Sprâncenele Naffei se arcuiră din nou, dar ea nu spuse nimic:

— Sunt acum în sala oficială de bal. În cealaltă parte a clădirii.

— Mulţumesc.

— Desigur. Ce ai vrea să faci acum?

— Cred că vreau să fac pipi.

Naffa încuviinţă şi o conduse pe Cardenia la apartamentul ei:

— Mă întorc peste cincisprezece minute, îi spuse ea şefei sale.

— Şi tu ce o să faci cu timpul tău liber?

— La fel ca tine, dar pe un closet mai puţin luxos.

Cardenia zâmbi auzind-o şi Naffa plecă.

Ajunsă în apartamentul său, parte din creierul Cardeniei îşi nota tot ce făcea pentru prima oară. *E prima oară că sunt în această cameră ca Împărax,* îi spunea creierul. *E prima oară că sunt în baie ca Împărax. E prima oară că mi-am tras fermoarul la pantaloni ca Împărax. Prima oară când mă aşez pe closet ca Împărax. Şiiiiiiiiiii acum e prima oară când fac pipi ca Împărax.*

Atât de multe premiere.

— Mai spune-mi despre Împăraxul Grayland, îi zise Cardenia tabletei sale, în timp ce stătea pe closet.

— „Împărax Grayland a domnit de la 220 până la 223 FI”, o informă tableta, cu o voce plăcută, deschizând o pagină de căutare.

Interdependenţa îşi începuse propriul calendar de la fondarea imperiului de către Profeta-Împărax Rachela I, care era arogantă – înainte avuseseră un sistem calendaristic cât se poate de potrivit, în care fondarea Interdependenţei avusese loc la sfârşitul secolului al 26-lea – dar, Cardenia bănuia că nu fusese cu nimic mai arogantă decât orice alt conducător de imperiu, atunci când i se iveşte ocazia.

— „Evenimentele principale din Domnia Sa sunt fondarea Lamphunului, dispariţia Dalasýslei şi asasinarea Împăraxului de către Gunnar Olafsen în 223.”

— De ce a fost asasinată?

— „În timpul procesului său, Gunnar Olafsen a susţinut că Împăraxul nu făcuse destul pentru salvarea cetăţenilor Dalasýslei.”

— Şi era adevărat?

— „Sunt doar o funcţie de căutare. Nu am păreri despre chestiunile politice.”

Cardenia se uită cruciş de enervare. *Ai dreptate, computer fără chip,* se gândi ea.

— Cum am pierdut Dalasýsla?

— „Accesul la curentul Fluxului spre ea a dispărut în

222, spuse tableta.”

Ah, sigur, se gândi Cardenia. Lecţiile de istorie a Interdependenţei din şcoala elementară îi reveniră acum în minte. Dalasýsla era una dintre cele câteva colonii vechi care sfârşiseră prost înainte ca Impăracşii Wu şi dogmele religioase şi sociale despre Interdependenţă să fi blocat aproape orice formă de opoziţie. Majoritatea acelor colonii totuşi fuseseră pierdute din cauza războiului, a foametei sau a bolilor. Dalasýsla fusese pierdută fiindcă brusc nu se mai putea ajunge la ea sau pleca din ea cu ajutorul Fluxului. Dispăruse… pur şi simplu de pe hartă, cu totul.

Cardenia deschise un articol din enciclopedie despre asasinat, cu o fotografie a lui Olafsen, un inginer naval de pe Dalasýsla, care fusese încartiruit pe *Toun Sandin,* decarul imperial. Acesta îl asasinase pe Împăraxul Grayland şi, împreună cu el, pe mai mult de o sută de oameni din suita lui, sigilând segmentul inelar unde se aflau sălile de recepţie, în timp ce Toun Sandin se afla în Flux, pe drumul de întoarcere dintr-o vizită de stat la Jendouba, şi aruncând segmentul de inel din bula de spaţiu-timp ce înconjura nava, direct în Flux, unde s-a oprit din a exista.

— Ei bine, *asta* chiar are darul să mă înveselească, îşi spuse Cardenia. Nu era absolut sigură de motivul pentru care tatăl ei îi sugerase numele de Grayland, dacă nu cumva era sigur că va fi asasinată de un curtean nemulţumit. Asta o tulbură cumva. Citi printre rânduri restul articolului şi observă că Grayland ordonase, de fapt, evacuarea Dalasýslei, conform informaţiilor furnizate ei de către oamenii de ştiinţă, dar că parlamentul inclusiv miniştrii din Dalasýsla şi breslele se opuseseră, ceea ce întârziase evacuarea până când se făcuse prea târziu. Olafsen a dat vina pe Împărax pentru întârziere, când vinovaţii ar fi trebuit, de fapt, să fie căutaţi în altă parte.

Dar nu exista decât un singur Împărax, se gândi Cardenia. *Şi se afla pe nava lui.*

— Hei, spuse Naffa din cealaltă încăpere: Ai terminat?

— Aproape am terminat, spuse Cardenia.

Îşi termină treaba, se spălă, ieşi din baie şi descoperi că Naffa ţinea în mână o uniformă foarte serioasă, de mărimea Cardeniei.

— Ce-i asta? întrebă Cardenia.

— Eşti pe punctul de a te întâlni cu cei mai puternici nouă oameni din Univers, fără tine, spuse Naffa. E cazul să fii ceva mai elegantă.

Uniforma Cea Foarte Serioasă o irita, dar nici pe departe atât de mult cât Comitetul Executiv.

Atunci când Cardenia intră în uriaşa sală de bal, cei nouă membri ai Comitetului se apropiară de ea şi făcură plecăciuni adânci:

— Maiestate, spuse Gunda Korbijn, Arhiepiscop de Xi'an şi Şeful Simbolic al Comitetului Executiv din străfundurile plecăciunii. Aş dori să vă transmit adânca noastră tristeţe şi simpatie în această zi, pentru trecerea în nefiinţă a tatălui dumneavoastră, Împăraxul. Stă neîndoios acum alături de Profet în Lumea de Dincolo.

Cardenia, care cunoştea deplina lipsă de religiozitate a Împăraxului, deşi acesta fusese Capul Oficial al Bisericii Interdependenţei, îşi reţinu un zâmbet ironic:

— Mulţumesc, Eminenţă.

— Vorbesc în numele întregului consiliu când afirm că vă jurăm credinţă nestrămutată dumneavoastră, Casei Imperiale Wu şi Interdependenţei.

— Sigur, şi noi vă mulţumim, spuse Cardenia, folosind pentru prima oară pluralul imperial „noi" şi stilul de adresare imperial ceva mai oficial cu care fusese obişnuită în ultimul an.

O *să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu asta,* îşi zise. O privi pe Naffa care nu-i trimise nicio arcuire de sprâncene drept aprobare. Probabil că i-o va trimite mai târziu.

Membrii Comitetului rămăseseră aplecaţi în reverenţele lor adânci, ceea ce o tulbură pe Cardenia, până când îşi dădu seama că o aşteptau pe ea să le dea dezlegarea:

— Vă rog, spuse ea, ascunzându-şi destul de bine agitaţia şi făcându-le semn să se ridice.

Se ridicară. Cardenia le făcu semn spre masa lungă care fusese pregătită în centrul sălii de bal:

— Să ne aşezăm şi să ne continuăm treburile.

Comitetul se aşeză, cu cel mai în vârstă dintre ei lângă scaunul Împăraxului din capul mesei şi următorii din ce în ce mai departe, cu excepţia Arhiepiscopului Korbijn, care se aşezase vizavi de Cardenia. Aceasta remarcă îmbrăcămintea fiecăruia: episcopii Bisericii în robe roşii fine, tivite cu purpuriu, reprezentanţii breslelor în costumul de ceremonii, negru cu auriu, parlamentarii în ţinută de afaceri albastru-închis. Propria ei Uniformă Foarte Serioasă era de un verde-închis imperial, tivită cu smaralde.

Arătăm ca o cutie de creioane colorate, se gândi Cardenia.

— Zâmbiţi, Maiestate, remarcă Arhiepiscopul Korbijn, în timp ce lua loc.

— Ne aminteam de tatăl nostru care ne vorbea adesea despre întâlnirile cu acest Comitet.

— Ne vorbea de bine, sper.

Nu, nu prea:

— Da, bineînţeles.

— Maiestate, următoarele zile sunt critice. Trebuie să stabiliţi o perioadă de doliu…

— Am făcut-o deja, Eminenţă. Vom respecta cele cinci zile tradiţionale de doliu.

— Foarte bine, spuse Korbijn, nelăsând să transpară nicio urmă de iritare că fusese întreruptă. În această perioadă dumneavoastră veţi fi, din păcate, foarte ocupată. Făcu un semn din cap spre Episcopul Vear de Hub, aşezat în dreapta Cardeniei, care scoase un dosar de piele şi, din acesta, un teanc gros de hârtii pe care i le oferi: Am pregătit un program pentru dumneavoastră, ca să vă ajute. Include atât o serie de instrucţiuni, cât şi întâlniri oficiale şi neoficiale cu breslele, Parlamentul şi Biserica.

Cardenia luă hârtiile, dar nu se uită la ele şi i le dădu Naffei care stătea în picioare în spatele scaunului ei:

— Vă mulţumim.

— Am dori să vă asigurăm că în această perioadă de tranziţie totul se va petrece lin, cu cea mai mare grijă şi respect. Ştim că este o perioadă dificilă pentru dumneavoastră şi că multe dintre aceste lucruri sunt noi pentru dumneavoastră. Ne-am dori să putem să vă facilităm o tranziţie lină către acest nou rol, Maiestate.

Vreţi să mă ajutaţi să parcurg tranziţia sau să mă conduceţi pe mine?

— Vă mulţumim din nou, Arhiepiscopule. Ne mişcă preocuparea şi solicitudinea dumneavoastră.

— Avem şi alte îngrijorări, spuse Lenn Edmunk, unul dintre reprezentanţii breslelor. Casa de Edmunk a avut monopolurile vacilor şi porcilor, şi a tuturor produselor derivate, de la lapte la pielea de porc. Tatăl dumneavoastră a lăsat o mulţime de treburi ale breslelor nerezolvate, inclusiv transferarea monopolurilor şi autorizarea rutelor comerciale.

Cardenia observă că Arhiepiscopul Korbijn îşi strânsese buzele; se părea că Edmunk vorbea neîntrebat:

— Ni s-a dat de înţeles că aceste chestiuni trebuie transmise la Parlament, apoi trebuie ca noi să ne dăm aprobarea sau să le refuzăm.

— Tatăl dumneavoastră ne-a dat asigurări că aceste chestiuni vor fi rezolvate, Maiestate.

— Într-un fel care ar ocoli cumva privilegiile Parlamentului, Lord Edmunk?

— Sigur că nu, doamnă, spuse Edmunk, după o clipă.

— Suntem bucuroşi să auzim aceasta. Unul dintre lucrurile pe care nu am dori să le facem în acest moment timpuriu este să dăm parlamentarilor impresia că rolul lor este doar unul consultativ şi că sunt obligaţi să se conformeze chefurilor Împăraxului.

Se întoarse spre Upeksha Ranatunga, parlamentarul cel mai important din Comitet, aşezat la stânga ei, care dădu din cap, mulţumindu-i.

— Tatăl nostru credea în echilibrul de putere care a permis Interdependenţei să prospere: Parlamentul cu legile şi justiţia, breslele cu comerţul şi prosperitatea,

Biserica cu spiritualitatea şi comunitatea. Şi, deasupra lor, Împăraxul, mama tuturor, întruchiparea ordinii.

— Acestea fiind spuse, doamnă…

— Nu uitaţi că şi Casa de Wu are o breaslă, spuse Cardenia, întrerupându-l pe Edmunk, care fusese deja în mod clar deranjat. Aşa că nu vom neglija interesele breslelor. Suntem şi mama Bisericii, şi un simplu membru al parlamentului. Ne interesează toată lumea, ne interesează să fim drepţi cu toţi. Vom discuta problemele breslelor la vremea potrivită, Lord Edmunk. Dar noi nu suntem tatăl nostru. Asigurările lui faţă de voi nu vor rămâne neascultate, dar nici nu le resimt ca pe nişte obligaţii. *Eu* sunt Împăraxul acum, nu tatăl meu.

Sâc! îşi zise Cardenia şi-l privi fix pe Edmunk. *Meditează puţin la asta!*

Edmunk îşi plecă uşor capul, înclinându-se:

— Doamnă, spuse el.

— În ceea ce priveşte parlamentul, doamnă, mai este o altă problemă gravă, spuse Ranatunga. Ne-a parvenit informaţia că există o revoltă la Capăt care a trecut la o fază nouă şi mai periculoasă. Ducele de Capăt ne-a trimis asigurări că totul este sub control, dar evaluarea Comandantului Marinei Imperiale trimis acolo este mult mai puţin optimistă. El se aşteaptă ca Ducele să fie detronat în doi ani standard. Sigur, informarea aceasta a fost transmisă acum nouă luni. Cine ştie care e acum situaţia acolo.

— Şi puşcaşii noştri marini nu au intervenit?

— Politica tatălui dumneavoastră şi a mai multor Împăracşi dinaintea sa a fost să lase Capătul să se ocupe de Capăt. Puşcaşii marini sunt mai mult acolo pentru a-i împiedica să plece de pe planetă fără permisiune. Comandantul ne spune că singura misiune pe care au primit-o de la Împărax – de la Împăraxul dinainte – a fost să supravegheze siguranţa Contelui de Claremont.

— Cine este acesta?

— Îmi aduc aminte de el, doamnă, spuse Korbijn. Un nobil minor din Sofala pe care tatăl dumneavoastră l-a

înălţat în rang. Un prieten al tatălui dumneavoastră din universitate. Un fizician care a studiat Fluxul.

— De ce l-a exilat tatăl nostru?

— Tatăl dumneavoastră i-a oferit titlul înainte de căsătoria Domniei-Sale cu Lady Glenna.

Ei bine, asta da insinuare subtilă! gândi Cardenia. Arhiepiscopul implica faptul că tatăl ei şi acest conte fuseseră un cuplu înainte de căsătoria lui Batrin, care fusese una dintre acele căsătorii dinastice, de vreme ce Casa de Costu era la cârma uneia dintre cele mai puternice bresle.

Ideea o surprinse uşor pe Cardenia, deoarece în tot timpul în care îl cunoscuse pe tatăl ei, acesta nu păruse a fi altceva decât un heterosexual banal. Dar exista un timp şi un loc pentru toate şi se numea „universitate” şi, oricum, acest conte nu ar fi fost primul amant incomod pe care un Împărax îl scotea din peisaj cu o înălţare în rang şi un exil undeva departe. Asta explica şi misiunea puşcaşilor marini.

Cardenia încuviinţă:

— Deocamdată vom continua acţiunea tatălui meu, dar vom dori o informare completă.

— Este una dintre informările din lista programului propus, spuse Korbijn. Şi, de vreme ce am atins, fie şi tangenţial, subiectul căsătoriei…

— O să-l aduci în discuţie pe Amit Nohamapetan, nu-i aşa? spuse Cardenia, trecând oarecum la un ton mai puţin oficial decât cel pe care îl reuşise până acum.

— Familia Nohamapetan este destul de insistentă, spuse Korbijn, aproape scuzându-se.

— Noi nu suntem fratele nostru. Nu ne-am angajat că ne vom căsători cu cineva din Familia Nohamapetan.

— Cu tot respectul, doamnă. Casa de Nohamapetan consideră că angajamentul nu a fost între fratele dumneavoastră şi Lady Nadashe, ci între Casa de Wu şi Casa de Nohamapetan. Şi există precedente care sugerează că argumentul lor are validitate. În 512, Prinţesa Moştenitoare Davina era logodită cu un membru

al Casei de Edmunk şi a murit înaintea nunţii. Fratele ei, care avea să devină ulterior Chonglin Întâiul, s-a căsătorit cu o verişoară a logodnicei iniţiale, pe temeiul raţionamentului că aranjamentul fusese deja iniţiat.

Cardenia se întoarse spre Naffa:

— Cum a murit Prinţesa Moştenitoare Davina?

— S-a sinucis, maiestate, spuse Naffa.

Cardenia ştiuse că-i va răspunde imediat sau va cerceta instantaneu.

— S-a aruncat afară dintr-o ecluză pneumatică la Xi'an, continuă Naffa. Biletul ei de adio sugerează că nu credea că promisiunea ei în căsătorie era spre binele ei.

Cardenia se întoarse spre Lenn Edmunk:

— Sperăm că nu credeţi că acest lucru vă pune într-o lumină proastă, Lord Edmunk.

— Mulţumesc, doamnă.

— Doamnă, pot să vă sugerez ca măcar să reflectaţi la cererea lui Amit Nohamapetan, insistă Korbijn. Dincolo de orice acord teoretic între casele dumneavoastră, Casa de Nohamapetan este foarte puternică în rândul breslelor.

Korbijn îl privi pe Edmunk, care, deoarece o privea pe Împărax, n-o observă.

— Multe probleme potenţiale şi alte chestiuni referitoare la bresle ar putea fi rezolvate cu celeritate dacă s-ar realiza această alianţă, încheie Korbijn.

Cardenia zâmbi înnegurată auzindu-i vorbele:

— Şi nu există alte case care să obiecteze în legătură cu această înrudire?

— Nu, doamnă, spuse Edmunk.

— Ei bine, spuse Cardenia, impresionată, iată un spectacol rar al unanimităţii între bresle. Aproape fără precedent în această perioadă de o mie de ani.

— Cred că toată lumea înţelege că este în interesul Interdependenţei să rezolve chestiunile ce ţin de succesiune cât mai repede posibil, spuse Korbijn.

Asta o scoase din sărite pe Cardenia:

— Ne face mare plăcere, Arhiepiscopule, că acest Comitet pare a considera, în unanimitate, uterul nostru

drept cea mai importantă parte din noi.

Korbijn avu măcar bunul-simţ să roşească auzind-o pe Cardenia:

— Îmi cer scuze, maiestate. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Dar în mod cert Împăraxul trebuie să înţeleagă că, dacă vi se întâmplă ceva, vor apărea pretenţii la tron în cadrul Casei de Wu, de la mulţii dumneavoastră veri. Mulţi dintre ei n-au fost prea mulţumiţi atunci când aţi fost plasată – pe bună dreptate – în ordinea de succesiune la tron imediat după fratele dumneavoastră. O succesiune la tron clară împiedică orice îndoieli.

— Împiedică un război civil, spuse Ranatunga.

— Suntem de acord că pare puţin probabil să murim înainte de încoronare? întrebă Cardenia întregul Comitet.

— Pare rezonabil doamnă, spuse Korbijn, zâmbind.

— Atunci, cu voia dumneavoastră, sugerez să amânăm această discuţie până după aceea. Dacă sunteţi de acord, i se adresă Cardenia lui Korbijn, puteţi oferi Casei de Nohamapetan cele mai bune locuri la încoronare şi vom vorbi cu Amit Nohamapetan după aceea.

— Da, doamnă.

— Subliniez: *vom vorbi.* Sper că ne-am înţeles asupra acestei chestiuni şi nu i-o veţi prezenta în mod diferit Lordului Nohamapetan.

— Da, doamnă.

— Bine. Mai e altceva?

— Un amănunt, spuse Korbijn.

Cardenia aşteptă.

— Avem nevoie să ştim care va fi numele dumneavoastră imperial.

— Numele nostru este Grayland, spuse Cardenia, după o pauză. Grayland a II-a.

— Urăsc acest plural de maiestate, îi mărturisi Cardenia Naffei.

După întâlnirea cu Comitetul Executiv, cele două urcaseră la Xi’an, în inima Interdependenţei, unde Cardenia, acum Grayland a II-a, avea să înceapă transferul

oficial de autoritate de la defunctul ei tată spre ea însăşi. La sosire Grayland a II-a fusese imediat înconjurată de consilieri, curteni, admiratori şi asistenţi, fiecare cu interesul şi planul său. Pe Cardenia o obosiseră din această primă oră şi se gândea că mai avea în faţă o viaţă întreagă cu ei.

— Ce te deranjează la el? o întrebă Naffa.

— E aşa de pretenţios.

— *Eşti* Împăraxul, îi atrase atenţia Naffa. Eşti, practic, singura persoană din univers care-l poate folosi fără a părea pretenţioasă.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu. Cred însă, pur şi simplu, că greşeşti.

— Atunci, crezi că ar trebui să-l folosesc tot timpul?

— Nu am spus asta, zise Naffa. Dar trebuie să recunoşti că este o mişcare de forţă radicală. „A, deci ai o părere? Ei bine, naiba să te ia, *votul meu contează cât două”.*

Cardenia zâmbi, auzind-o.

Erau, în sfârşit, singure în apartamentele private cavernoase de la Palatul Imperial din Xi'an. Toţi asistenţii şi curtenii, şi consilierii fuseseră daţi afară pe uşă de Naffa. Mai era un singur lucru pe care-l putea rezolva Cardenia pe ziua de azi, şi se afla în spatele unei uşi, aici, în apartamentele private. O uşă care putea fi deschisă doar de Împărax şi unde nu putea intra decât ea.

Sau aşa îi explicase Cardenia Naffei, care se încruntă:

— Doar Împăraxul.

— Da.

— Şi ce se întâmplă dacă intră altcineva? Ce e înăuntru, câini? Lasere care să te transforme în cenuşă?

— Nu cred.

— Dar servitorii tăi pot să intre acolo? Sau tehnicienii? Te ocupi tu, ca Împărax, să faci curat acolo? Ai acolo un aspirator mic? Trebuie să ştergi praful?

— Nu cred că iei chestia asta prea în serios, spuse Cardenia.

— O iau în serios, promise Naffa. Doar că sunt sceptică faţă de modul în care îmi e prezentată.

Privire amândouă uşa.

— Ei bine? spuse Naffa. Poate că ar fi mai bine s-o faci şi basta!

— Unde te găsesc pe urmă?

— Pot sta aici, dacă vrei, şi să te aştept să termini.

Cardenia scutură din cap:

— Nu ştiu cât va dura.

— Atunci o să fiu în apartamentul meu, cel din partea cealaltă a palatului. Ştii, acolo unde m-a exilat majordomul palatului.

— O să rezolvăm chestia asta.

— Nu, nu face asta, spuse Naffa. Ai nevoie de timp departe de toţi, inclusiv de mine.

Se ridică în picioare, apoi adăugă:

— Suntem tot în aceeaşi clădire. Sunt doar la şaisprezece aripi depărtare, asta-i tot.

— Nu cred că palatul are şaisprezece aripi.

— Are douăzeci şi patru de secţiuni principale.

— Poate tu ştii mai bine.

— Să ştii că da, spuse Naffa. Şi în curând vei şti şi tu.

Se înclină, după care spuse.

— Noapte bună, maiestate!

Plecă zâmbind, iar Cardenia o urmări cum se îndepărtează, apoi îşi îndreptă atenţia spre uşă.

Uşa era ornată, la fel ca toate lucrurile din palat, şi Cardenia îşi dădu seama că „ornat” era un stil de design cu care avea să se întâlnească mereu de-acum încolo. Nu putea, pur şi simplu, să dea foc la tot şi să înceapă cu linii şi spaţii curate, oricât de tentant ar fi fost. Era Împărax, dar şi Împăracşii aveau limitele lor.

Uşa nu avea nicio clanţă sau panou de acces, sau orice altceva care să sugereze modul de deschidere. Cardenia, cu timiditate, îşi puse mâna pe ea, încercând să vadă dacă avea vreun buton secret.

Uşa se deschise.

Are amprenta mea digitală? se întrebă Cardenia şi apoi intră. Uşa se închise în urma ei.

Încăperea era mare: era tot atât de mare cât dormitorul

din apartamentul imperial, ceea ce însemna că această unică încăpere era mai mare decât întregul apartament în care crescuse Cardenia. Camera era goală, cu excepţia unei singure bănci care ieşea din perete în stânga ei. Cardenia se duse şi se aşeză pe ea.

— Sunt aici, spuse ea, nimănui anume.

În centrul încăperii apăru o figură luminoasă care se îndreptă spre ea. Cardenia privi în sus la ea în timp ce se apropia: microproiectoarele din tavan creau imaginea care se mişca spre ea acum. Cardenia îşi puse superficial problema ingineriei din spatele acestei realizări, însă doar pentru o secundă, fiindcă acum imaginea ajunsese drept în faţa ei.

— Împărax Grayland al II-lea, spuse şi se înclină.

— Ştii cine sunt, spuse Cardenia, renunţând la pluralul de maiestate.

— Da, spuse imaginea, căreia nu ai fi putut să-i identifici sexul sau vârsta. Sunt Jiyi. Te afli în Camera de Memorie. Te rog să-mi spui cum pot să te ajut.

Cardenia ştia de ce se află acolo, dar ezită:

— Mai intră şi altcineva în afară de Împărax aici?

— Nu, spuse Jiyi.

— Dar dacă invit pe cineva?

— Lumina focalizată şi undele sonore ar fi de nesuportat pentru oricine altcineva ar intra pe uşă, în afară de Împăraxul domnitor.

— Nu pot anula această stare?

— Nu.

— Eu sunt Împăraxul.

Şi stau de vorbă cu o maşină, gândi Cardenia, dar nu spuse nimic.

— Dispoziţia categorică a fost dată de Profet, spuse Jiyi, şi porunca sa este inviolabilă.

Cardenia fu uluită:

— Această cameră datează din perioada primului Împărax, spuse ea.

— Da.

— Xi’an nici nu *exista* atunci.

— Încăperea a fost mutată din Hubfall, cu alte elemente ale palatului, când a fost fondat Xi'an. Restul palatului s-a construit în jurul ei.

Imaginea staţiei spaţiale de pe Xi'an care fusese construită în jurul palatului imperial îi răsări în minte Cardeniei, atât de absurdă încât i se păru comică:

— Prin urmare ai 1.000 de ani, îi spuse ea lui Jiyi.

— Informaţiile pe care le stochez datează de la fondarea Interdependenţei, spuse Jiyi. Maşinăria fizică pe care sunt stocate se actualizează în mod regulat, ca şi elementele funcţionale din această încăpere şi manifestaţia pe care o vedeţi în faţa dumneavoastră.

— Credeam că ai spus că nimeni nu poate intra în încăpere decât Împăraxul.

— Mentenanţa este automată, doamnă, spuse Jiyi, iar Cardenia se gândi că a auzit o urmă imperceptibilă de umor în vocea sa.

Ceea ce o făcu să se simtă un pic proastă, apoi îi stârni curiozitatea.

— Eşti viu, Jiyi? întrebă ea.

— Nu, spuse Jiyi. Nimic din încăpere nu este viu, cu excepţia dumneavoastră, doamnă.

— Desigur, spuse Cardenia, doar o idee dezamăgită.

— Presupun că această conversaţie se apropie de sfârşit, spuse Jiyi. Pot să vă ajut în alt mod?

— Da, spuse Cardenia. Aş dori să vorbesc cu tatăl meu.

Jiyi încuviinţă şi dispăru. În timp ce dispărea, o altă formă se întrupa în centrul camerei.

Era tatăl Cardeniei, Batrin, defunctul Împărax Attavio al VI-lea. Apăru, privi spre fiica lui, zâmbi şi păşi spre ea.

Camera Memoriei fusese înfiinţată de către Profeta-Împărax Rachela I aproape imediat după fondarea Interdependenţei şi ascendenţa ei drept prim Împărax. Fiecare Împărax era dotat cu o reţea personală de senzori ce-i străbăteau corpul, care puteau capta nu numai fiecare imagine văzută, dar şi fiecare sunet auzit sau vorbit de către Împărax, orice altă senzaţie, acţiune, emoţie, gând şi dorinţă obţinute sau produse de aceştia.

În Camera Memoriei se aflau gândurile şi amintirile tuturor Împăracşilor Interdependenţei, încă de la primul Împărax, Profeta-Împărax Rachela I însăşi. Dacă, bunăoară, Cardenia îşi dorea, îi putea întreba pe oricare dintre predecesorii ei orice, despre ei, despre domnia lor, despre timpul lor. Iar aceştia îi puteau răspunde din memorie, din gânduri şi înregistrări, şi din modelarea computerizată a fiinţelor care fuseseră ei, înşirând decenii de-a rândul fiecare lucruşor despre vieţile lor interioare înregistrate pentru această încăpere.

Exista doar o singură destinaţie pentru aceste informaţii: Camera Memoriei. Exista un singur spectator pentru toate acestea: Împăraxul actual.

Cardenia îşi atinse în mod inconştient spatele gâtului, în locul unde fusese implantată sământa reţelei pentru a creşte înăuntrul ei. *Într-o bună zi, tot ce fac eu ca Împărax va fi aici,* se gândi ea. *Pentru propriul meu copil şi pentru copiii lor. Fiecare Împărax va şti cine am fost, mai bine decât o va şti istoria însăşi.*

Privi spre silueta tatălui ei, aflată acum drept în faţa ei, şi se cutremură.

Apariţia o observă:

— Te bucuri să mă vezi? o întrebă.

— Te-am văzut abia acum câteva ore, spuse Cardenia, ridicându-se de pe bancă şi privind peste silueta tatălui ei.

Era perfect. Aproape că putea să-l atingă. Cardenia nu-l atinse:

— Atunci erai mort.

— Tot mort sunt şi acum, spuse Attavio al VI-lea. Conştienţa care am fost s-a dus. Tot restul a fost stocat.

— Deci acum nu eşti conştient?

— Nu sunt, dar pot să-ţi răspund ca şi cum aş fi. Poţi să mă întrebi orice. Şi o să-ţi răspund.

— Ce crezi despre mine? îl întrebă Cardenia, cu impulsivitate.

— Am crezut mereu că eşti o tânără domnişoară drăguţă, spuse Attavio al VI-lea. Deşteaptă. Atentă la ce-i spun. Nu cred că vei fi prea bună ca Împărax.

— De ce nu?

— Fiindcă în momentul ăsta Interdependenţa nu are nevoie de un Împărax *drăguţ.* Nu are nevoie niciodată, dar poate tolera unul în vremuri când nu se întâmplă nimic semnificativ. Vremea de acum nu e una dintre acelea.

— Nu am fost neapărat drăguţă azi cu Comitetul Executiv, spuse Cardenia, dându-şi seama cât de defensive sunau cuvintele care-i ieşeau pe gură.

— Sunt sigur că după moartea mea, la prima ta întâlnire, Comitetul Executiv a jucat într-un spectacol perfect, mimând reţinerea şi deferenţa. Şi au mai văzut şi care e lungimea lanţului cu care te pot conduce în mod confortabil pentru tine, aşa încât să poată să obţină fiecare lucru mic pe care-l doresc de la tine. Or să zgâlţâie mai tare lanţul ăla în curând.

— Nu sunt sigură că-mi place prea mult această variantă sinceră a ta, spuse Cardenia, după o clipă.

— Dacă vrei, putem ajusta modelul conversaţional pentru a-l apropia mai mult de cum am fost când eram viu.

— Îmi spui că m-ai minţit când erai viu.

— Nu mai mult decât pe alţii.

— Da, asta mă consolează mult.

— Când eram viu, eram uman, aveam un ego, cum are toată lumea. Aveam propriile dorinţe şi intenţii. Aici sunt doar memorie, exist doar cu scopul de a te ajuta pe tine, Împăraxul actual. Nu am niciun orgoliu de apărat şi îl voi flata pe al tău doar dacă mi se comandă. Nu ţi-aş recomanda aşa ceva. Mă face mai puţin folositor.

— M-ai iubit?

— Depinde de ce numeşti tu iubire.

— Sună ca un răspuns plin de orgoliu şi evaziv.

— Mi-ai fost dragă. Ai fost şi o problemă până în momentul în care a fost nevoie de tine pentru succesiune. Când ai devenit prinţesă moştenitoare, m-am simţit uşurat că nu mă urăşti. Nu te-aş fi putut învinovăţi dacă m-ai fi urât.

— Când ai murit, ai spus că ţi-ai fi dorit să ai mai mult timp ca să mă iubeşti.

Attavio al VI-lea încuviinţă:

— Asta sună ca un lucru pe care l-aş spune eu. Îmi imaginez că am fost sincer în clipa aceea.

— Nu-ţi aduci aminte.

— Nu încă. Momentele mele finale încă nu au fost încărcate.

Cardenia schimbă subiectul:

— Am ales numele imperial de Grayland al II-lea, aşa cum ai sugerat.

— Da. Această informaţie, cel puţin, se află în baza noastră de date. Şi… mă bucur.

— Am citit despre ea.

— Da, am plănuit să ţi-o cer.

— Mi-ai cerut-o înainte de moarte. De ce mi-ai cerut să-i iau numele?

— Fiindcă am sperat că te va inspira să iei în serios ceea ce va urma şi ceea ce se va aştepta de la tine, spuse Attavio al VI-lea. Ştii despre Contele de Claremont de la Capăt?

— Da, ştiu, spuse Cardenia. Un fost amant de-al tău.

Attavio al VI-lea zâmbi:

— Nu, nici pomeneală. Un prieten. Un foarte bun prieten şi un om de ştiinţă. Unul care mi-a adus informaţii pe care nimeni altcineva nu mi le-a adus şi pe care nimeni altcineva nu ar fi vrut să le vadă. Unul care a trebuit să lucreze şi să cerceteze departe de stupizenia curţii, a guvernului şi chiar a comunităţii oamenilor de ştiinţă din Interdependenţă. E vorba despre un om care a cules date de mai bine de treizeci de ani. Ştie mai multe despre ce urmează să vină decât oricine altcineva. E un lucru pentru care trebuie să fii pregătită. Un lucru pentru care nu eşti pregătită deloc în acest moment. Şi un lucru pe care mi-e teamă că nu vei fi îndeajuns de puternică pentru a-l duce bine până la capăt.

Cardenia se uită fix la apariţia lui Attavio al VI-lea, care stătea în picioare acolo cu un mic zâmbet, agreabil, distrat pe faţă.

— Ei bine? spuse Cardenia, în cele din urmă. Despre ce

este vorba?

4

— Cine dintre voi ştie ce este Interdependenţa? întrebă Marce Claremont, din fundul planetariului. De pe scaunele planetariului, mâinile mai multor copii de opt ani ţâşniră în sus. Marce scană mâinile, căutându-l pe cel care părea cel mai doritor să răspundă urgent la întrebare. Alese o mână din al doilea arc de scaune:

— Da? Tu.

— Trebuie să merg la baie, spuse copilul. În spatele acestuia, Marce văzu cum una dintre însoţitoarele adulte îşi dădu ochii peste cap, se ridică şi-l înşfăcă de mână pe copil, îndreptându-se cu el spre băi. Apoi alese un alt copil.

— Este naţiunea sistemelor în care trăim, spuse fata.

— Aşa este, spuse Marce şi apăsă pe un buton pe tableta sa pentru a atenua luminile şi pentru a-şi începe prezentarea. Este naţiunea de sisteme în care trăim. Dar ce înseamnă acest lucru, de fapt?

Înainte să poată continua, planetariul se cutremură uşor, iar ceva care suna ca două interceptoare începu să bâzâie în tot centrul de ştiinţă al universităţii din care făcea parte planetariul. Copiii tresăriră la auzul zgomotului, iar însoţitorii lor încercară să-i liniştească, spunându-le că totul va fi în ordine.

Marce se îndoia că totul va fi cu adevărat în ordine.

Universitatea din Opole, care adăpostea centrul de ştiinţă, era departe de capitală şi de nucleul luptelor. Dar în ultima săptămână lucrurile luaseră o întorsătură decisivă împotriva ducelui şi a forţelor sale loialiste, iar acum chiar şi în provinciile îndepărtate răsăriseră germeni ai revoltei şi ai violenţei care venea la pachet cu revoluţia.

Fusese surprins să vadă azi cum apare acest autobuz plin de copii la centrul de ştiinţă; presupusese că toate şcolile îşi închiseseră porţile, aşa cum făcuse şi universitatea. Apoi văzuse privirile din ochii adulţilor care-i aduseseră pe copii. Păreau îndârjiţi în hotărârea lor de a le oferi copiilor o experienţă cât mai obişnuită posibil, atâta

timp cât se mai putea.

Marce era, de fapt, singurul angajat al universităţii, în afară de personalul de curăţenie, care venise la lucru în acea dimineaţă, şi asta numai ca să strângă nişte materiale care nu erau încă pe reţea, şi nu-l lăsase inima să-i refuze. Îi dusese cu el la planetariu şi-şi scotocise creierul pentru a-şi aminti prezentarea despre Interdependenţă pe care o ofereau de obicei ghizii.

— E-n ordine, le spuse el copiilor. Avioanele acelea doar treceau pe-aici. Suntem pur şi simplu aproape de culoarul lor de zbor, nu-i nimic. Universitatea e în siguranţă.

Probabil că nici asta nu era adevărat, deoarece Universitatea din Opole nu ducea lipsă de simpatizanţi ai rebelilor, de la studenţii drogaţi în căutare de o mişcare căreia să i se alăture până la profesorii care se opuneau mereu din reflex şi pe care îi amuza să se şteargă cu ducele la fund în timp ce-şi păstrau titularizările pe posturi. Majoritatea acestora, studenţi şi profesori, erau probabil acum jos, la crâşmă. Marce, care era absolut apolitic, deşi nu era deloc clar la ce-i folosea asta, nu le găsea nicio vină.

Dar, oricum ar fi stat lucrurile, nu avea niciun rost să-i panichezi pe nişte copii de opt ani în legătură cu posibilitatea ca universitatea să fie ocupată fie de rebeli, fie de trupele ducelui. În acest moment, treaba lui Marce era să-i menţină preocupaţi cu altceva. Ziua de azi putea fi ultima zi relativ normală pe care aveau s-o aibă pentru mult timp de-acum înainte. Şi atunci era mai bine să se bucure de ea.

Marce îşi atinse tableta din nou şi un câmp înstelat ţâşni din proiector în spaţiul gol de deasupra boltei planetariului, însoţit de o muzică liniştitoare, cu clinchete delicate. Copiii aceştia de opt ani, care se speriaseră cu doar cinci secunde înainte, izbucniră acum în strigăte de „Ooo” şi „Aah”, văzând priveliştea. La fel şi adulţii.

— Ceea ce vedeţi acum sunt toate stelele care există în zona care cuprinde Interdependenţa, spuse Marce. De la Centru şi până la Capăt, avem aici toate stelele locuite de

noi. Doreşte cineva să ghicească pe care dintre ele ne aflăm noi?

Copiii arătară cu degetele spre diferite puncte de lumină. De pe tableta sa, Marce alese una dintre stele. Imaginea proiectată se mări deplasându-se spre o singură stea şi când se opri, arătă un sistem solar cu cinci planete: două terestre şi trei gigantice gazoase.

— Aici suntem noi, spuse el. A doua planetă de la soarele nostru. Aici este Capătul, denumit astfel pentru că se află cel mai departe de orice alt punct din Interdependenţă.

Marce reveni apoi la întregul câmp stelar:

— Aşadar, toate aceste stele sunt în spaţiul pe care Interdependenţa îl consideră al său, dar nu toate au sisteme în care oamenii să poată trăi. De fapt, dintre aceste mai mult de cinci mii de sisteme stelare, doar patruzeci şi şapte sunt locuite de oameni. Făcu sistemele stelare ale Interdependenţei să strălucească mai tare, pentru ca aceşti copii să le poată vedea. Sistemele nu erau apropiate unele de altele în spaţiu: ele păreau distribuite aleatoriu, ca nişte diamante printre grăunţe de nisip.

— De ce sunt atât de depărtate una de alta? întrebă unul dintre copii, cât se poate de oportun, deoarece anticipa următoarea parte din prezentarea standard.

— Excelentă întrebare! spuse Marce. Acum te poţi gândi că toate sistemele omeneşti ar trebui să fie îngrămădite unele lângă altele, ca să se poată călători uşor, dar toate sistemele acestea nu sunt conectate prin spaţiu, ci prin Flux.

Un buchet de linii se arcuiră dinspre sistemele locuite de oameni, legând fiecare sistem, unul de altul şi producând încă o serie de *ah*-uri entuziasmate ale copiilor.

— Fluxul este ca o superscurtătură prin spaţiu, spuse Marce. În mod normal ne-ar lua ani de zile sau chiar secole să ne deplasăm de la un sistem stelar la altul. Chiar şi cele mai apropiate sisteme se află la câţiva ani-lumină unul de altul şi, folosind propulsiile obişnuite, până şi pentru distanţele acelea relativ mici poate dura douăzeci sau treizeci de ani până să ajungem la destinaţie. Nici măcar

cele mai avansate astronave ale noastre, aşa-numiţii „decari”, nu pot efectua această călătorie. Cu Fluxul, în schimb, putem călători între aceste sisteme în doar câteva săptămâni sau cel mult luni. Dar iată care e şpilul: Putem călători doar spre sistemele prin apropierea cărora trece Fluxul.

Mări iar imaginea – trecând spre un alt sistem, acesta având zece planete –, apoi mări imaginea şi mai mult:

— Ştie cineva ce planetă este aceasta?

Nu se auzi niciun răspuns, aşa că Marce adăugă:

— Se numeşte Centrul şi este capitala Interdependenţei. Vrea cineva să ghicească de ce?

— Fiindcă acolo locuieşte Împăraxul?

— Ei, da, dar Împăraxul trăieşte acolo dintr-un anumit motiv, iar motivul este următorul, spuse Marce lovindu-şi tableta, iar planeta Centrului se înconjură cu ceea ce părea un vârtej de linii, învârtindu-se în spaţiu deasupra lumii. Centrul este singurul loc din Interdependenţă unde converg *toţi* curenţii Fluxului – este singurul loc unde poţi ajunge direct de la şi la aproape orice sistem din Interdependenţă. Asta o face cea mai importantă planetă pentru comerţ şi pentru călătorii. Dacă nu am putea călători prin Centru, la unele sisteme din Interdependenţă s-ar ajunge doar în câţiva ani. De aceea planeta se numeşte Centru. Este centrul universului nostru, ca să zic aşa.

— Nu putem face pur şi simplu o potecă prin Flux, între planete?

Această întrebare venea de la unul dintre adulţi, un bărbat care se pare că fusese atât de absorbit de prezentare, încât uitase că timpul de întrebări le era dedicat doar copiilor.

— Am vrea, dar nu este posibil, răspunse totuşi Marce. Fluxul nu este controlabil şi, de fapt, dacă e să fim sinceri cu noi înşine, este un lucru pe care nu-l înţelegem prea bine. Este ca un fel de caracteristică naturală a universului. Îl putem accesa, dar nu putem face, de fapt, nimic cu el, în afară de a merge acolo unde ne duce. În

realitate, aceasta este una dintre caracteristicile cu adevărat neobişnuite ale Interdependenţei.

Marce micşoră imaginea, şterse câmpul stelar şi afişă reţeaua celor patruzeci şi şapte de sisteme ale Interdependenţei. Sistemele cuprindeau stele de tot felul: de la piticele roşii până la stele galbene asemănătoare Soarelui şi adăposteau de la una până la douăsprezece planete majore. Imaginile sistemelor nu erau la scară şi înfăţişau planete care treceau în goană pe orbitele lor, unele atât de repede, încât era comic. Câţiva copii începură să râdă.

— Oamenii trăiesc în toate aceste sisteme stelare, dar planetele din majoritatea acestor sisteme stelare nu sunt de tipul potrivit pentru viaţa umană. Marce mări imaginea Centrului din nou: Centrul, de exemplu, nu are atmosferă şi este blocată într-o rotaţie sincronă. Acest lucru înseamnă că o parte a planetei este mereu luminată de Soare, aşa că acolo este extrem de cald, în timp ce cealaltă parte este întunecată şi de aceea este îngheţată. Oamenii de la Centru trebuie să trăiască în subteran pentru a supravieţui.

Micşoră din nou imaginea şi alese un alt sistem: Aici, în Sistemul Morobe, singurele planete sunt gigantele gazoase – planete uriaşe care nu au nici măcar o suprafaţă pe care să poţi ateriza. Nu am putea trăi acolo. Aceste planete au luni, dar majoritatea acestora nu sunt nici ele propice vieţii oamenilor. Aşa că aici trăim în habitate spaţiale, poziţionate în locuri denumite Punctele Lagrange[3], sau în alte locuri care pot fi făcute să fie stabile. Prin urmare, aşa trăiesc oamenii acum: fie în subteran pe planetele pietroase, fie în habitate spaţiale mari. Există un singur loc din Interdependenţă unde oamenii trăiesc pe suprafaţa planetei.

---

[3] Punctele Lagrange marchează poziţia pe orbită în care forţa de atracţie combinată a două corpuri de masă mare produc forţa centripetă necesară unui al treilea corp pentru a se roti împreună cu ele. Aceste puncte sunt asemănătoare orbitelor geostaţionare în sensul că permit unui obiect să fie într-o poziţie „fixă” în spaţiu, faţă de o orbită în care poziţia lui relativă se schimbă continuu (n. tr.).

Marce mări imaginea în mod repetat, până la Capăt, care plutea pe ecran, o bilă verde-albastră, învăluită în alb:

— Aici suntem noi. Aceasta este planeta de Capăt.

— Dar cum e cu Terra? întrebă unul dintre copii, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

— Bună întrebare! spuse Marce. Terra este locul de unde se trag oamenii şi, la fel ca şi pe planeta de Capăt, puteai păşi pe suprafaţa planetei. Dar Terra nu face parte din Interdependenţă. Am pierdut contactul cu Terra acum o mie de ani când unicul curent de Flux către ea a dispărut.

— Cum s-a întâmplat asta?

Întrebarea venea iar de la bărbatul nerăbdător, căruia unul dintre ceilalţi adulţi îi făcu imediat semn să tacă. Marce zâmbi văzându-i.

— E complicat, îi spuse. Cel mai bun răspuns netehnic pe care pot să vi-l dau este că toate din univers sunt în permanentă mişcare, inclusiv sistemele stelare, şi că acea mişcare afectează uneori Fluxul. Practic, Terra s-a mişcat, noi ne-am mişcat şi curentul Fluxului a dispărut.

— Se poate întâmpla din nou?

— Bint! spuse cineva spre bărbatul care punea întrebări, admonestându-l.

— Uite ce e, vreau pur şi simplu să ştiu, spuse Bint.

— Nu-i nimic, făcu Marce, ridicând o mână. De fapt, *s-a întâmplat* deja din nou, cu mai mult de şapte sute de ani în urmă, când am pierdut contactul cu un sistem numit Dalasýsla. Asta a fost înainte ca toate curentele locale ale Fluxului să fie cartografiate pe scară largă, aşa cum sunt acum. Curentul Fluxului spre Dalasýsla se prăbuşea deja, se pare, când a fost colonizată pentru prima oară, şi a durat doar două sute de ani până să se închidă complet. Acum, întâmplarea face că restul curentelor Fluxului din Interdependenţă au fost rezistente şi, în marea lor majoritate, au rămas neschimbate în perioada ultimelor sute de ani.

Asta păru să-l mulţumească pe Bint, şi Marce se bucură că amicul nu observase că, de fapt, nu-i răspunsese la

întrebare.

Din depărtare, un trosnet slab sfâşie tăcerea temporară din planetariu. Unul dintre adulţii din public începu să tagă aer în piept, apoi se opri.

— Şi mă gândesc că asta ar fi tot pe ziua de azi, spuse Marce. Mulţumesc tuturor pentru vizită şi sper că veţi veni şi altă dată. Vă aşteptăm cu drag. *Într-o zi când nu împuşcă nimeni pe cineva de la doar câteva klicuri distanţă,* continuă în gând.

Stinse luminile şi le făcu cu mâna copiilor, în timp ce adulţii îi scoteau din încăpere. Unul dintre adulţi privi înapoi şi schiţă, din buze, cuvântul *Mulţumesc.* Marce zâmbi şi-i făcu cu mâna.

— Tot mai faci pe ghidul în plin război? rosti o voce nouă din fundul planetariului. Este o chestie nobilă. Stupidă, dar nobilă.

Marce privi în sus, văzu cine era şi zâmbi din nou:

— Ei, în fond, tehnic vorbind, chiar *facem* parte din nobilime, nu, surioară?

Vrenna Claremont, în uniforma ei completă de comisar de poliţie, îi zâmbi la rândul ei şi începu să se îndrepte spre fratele ei:

— A fi nobil pe planeta de Capăt e ca şi cum ai fi cel mai bogat om dintr-o grămadă de gunoi. Nu înseamnă mare lucru. Mai ales acum, când ducelui i se va prezenta propriul cap pe tavă şi în vreme ce rebelii aleargă pe proprietatea lui, eliberând-o. Nu e deplasat să ne imaginăm că ceilalţi nobili se vor trezi şi ei cu proprietăţile eliberate în acelaşi mod.

— Toată averea mea constă într-un teanc de cărţi aflate în căminul pentru absolvenţi, spuse Marce. Cred că vor fi dezamăgiţi.

— Eşti profesor acum. Ar trebui să te muţi din căminul pentru absolvenţi.

— Sunt master rezident. Pot economisi chiria.

— Un fiu de conte căruia îi e teamă de preţul chiriei, spuse Vrenna.

— Da, nu suntem nişte nobili prea impresionanţi, aşa e.

Se auzi din nou un *trosnet* undeva în depărtare, şi nu păru chiar aşa de îndepărtat ca primul.

— Uite că reuşesc destul de bine, acum, să nu intru în panică, spuse Marce.

— Am observat asta, spuse Vrenna. Nu intenţionam s-o spun, dar am observat.

— Nu putem să avem cu toţii în vene sânge rece ca gheaţa.

— Nu am sânge rece ca gheaţa. Ştiu doar cât de departe sunt exploziile alea şi nu o să mă îngrozesc deocamdată.

— Cât de departe sunt?

— Cam la cinci klicuri. La docuri, acolo unde sunt forţele ducelui care încearcă să îngroape un contingent al rebelilor sub greutatea containerelor de marfă spulberate. Probabil că nu le va merge. Majoritatea rebelilor au plecat de mult de acolo, ducându-se să ocupe resursele strategice. Noi doi ne ducem oricum în direcţia opusă.

— Ne ducem?

— Da. Tata m-a trimis să te iau de aici.

— De ce?

— O dată fiindcă e război şi, deşi nu mă aştept ca luptele să ajungă până aici, nu există nicio garanţie că universitatea inclusiv tu şi căminul tău de student absolvent nu cădeau pradă flăcărilor înainte de apusul soarelui.

— Aşa e de rău? spuse Marce.

Vrenna încuviinţă:

— Da, poate că nu-ţi aminteşti, dar casa are o gardă pusă acolo de Puşcaşii Imperiali. Dacă un rebel se apropie la mai puţin de un klic de ea, va fi probabil vaporizat din spaţiu. Şi asta o face cel mai sigur loc de pe suprafaţa planetei, în acest moment.

— Tata i-a spus ducelui chestia asta?

— Ştii, cred că a omis să-i spună.

Marce rânji din nou, auzind-o.

— Pe urmă, tata vrea să-ţi arate ceva.

— Ce anume?

— Informaţii.

— Vren, ce bine ar fi să fii mai puţin ambiguă, nu crezi?

— A spus că o să ştii despre ce e vorba şi că nu e ceva despre care să vorbim cu voce tare în public.

— Oh! făcu Marce.

— Chiar aşa.

Se auzi un alt *trosnet.*

— Se pare că sunt mai aproape, spuse Marce.

— Nu sunt. Dar trebuie să plecăm, oricum. Dacă mai aşteptăm, cuiva i-ar putea veni ideea să tragă în hidroavion.

Cineva trase în hidroavion oricum, de mai multe ori în timpul zborului.

— Mergi mai iute, o îndemnă Marce pe sora lui.

— Oricând vei vrea să conduci *tu* un hidroavion deasupra acoperişurilor oraşului, fără să te loveşti de vreun coş stingher, te rog să mă anunţi, îi replică ea.

În loc s-o necăjească mai departe pe sora lui, Marce privi afară din bula hidroavionului la străzile din Opole. Majoritatea străzilor rezidenţiale erau neatinse, erau doar o mână de oameni care duceau lucruri la maşinile lor, de parcă s-ar fi mutat. Străzile principale însă erau pline de maşini şi multe dintre ele erau blocate în trafic.

Operaţiunea asta cerea efort; Marce bănuia că unii şoferi îşi dezactivaseră pilotul automat pentru a prelua controlul direct asupra maşinilor lor, fie sub imperiul panicii, fie pentru că suspectau că guvernul urma cumva să le dezactiveze deplasarea. Rezultatul final, în orice caz, era că aceste maşini de curând independente stricau lucrurile pentru toţi ceilalţi.

Din când în când, Marce vedea coloane de soldaţi mărşăluind pe străzi cu vehicule blindate printre ei, gata să apere sau să elibereze un punct strategic sau altul al oraşului.

— N-o să se termine bine, îi spuse Marce surorii lui.

— Păi când se termină bine aşa ceva? îl întrebă ea, deplasându-se spre Warta, fluviul lat care traversa Opole.

Zbură cu hidroavionul spre mijlocul lui, destul de

departe de ambele maluri pentru a descuraja alte rafale trase către ei.

Marce bănuia că, practic, sora lui zbura cu hidroavionul în mod ilegal – se presupunea că hidroavioanele folosesc automatizarea şi se conformează unor reguli de trafic specifice rutelor aeriene din oraş pentru a evita problemele cu alte moduri de trafic aerian. Mijlocul Wartei nu făcea parte dintre aceste rute. Însă mai bănuia şi că, azi, poliţiştii aveau alte probleme pe cap.

Imediat, hidroavionul părăsi Opole şi apărură dealuri cât vedeai cu ochii, iar Warta şerpuia blând printre ele, pe lângă suburbii şi apoi pe lângă sate rustice adăpostite de pantele lor. Un afluent mic al Wartei se ramifica printre alte dealuri; Vrenna îl urmări şi în câteva minute ajunse acasă.

„Casa” era, practic, Palatul Claremont, denumit după districtul provinciei unde tatăl său fusese numit conte cu aproape patruzeci de ani standard în urmă şi datorită căruia familia îi purta acum numele. Existase şi un alt conte înainte, pe care Marce nu-l întâlnise niciodată, deoarece nu se născuse încă. Respectivul fusese convins să renunţe la titlu şi i se oferise un post la curtea imperială. Povestea pe care i-o spuseseră lui Marce era că omul nu avusese nevoie de prea multe rugăminţi. Mai bine să fii funcţionar la curte decât un nobil exilat pe o planetă îndepărtată. Plecase atât de repede, că-şi lăsase aproape toată mobila şi cel puţin o pereche de animale de companie, nişte pisici care se înţelegeau perfect cu noii chiriaşi atâta vreme cât mâncarea venea la timp, după cum îi povestise tatăl său.

— Hai, vino, îl îndemnă Vrenna, în timp ce ieşeau din hidroavion, pe platforma de aterizare de lângă garaj. Să nu-l lăsăm pe tata să ne aştepte.

Tatăl lor, Jamies, Conte de Claremont, era în biroul său, urmărind revoluţia pe monitorul din perete. Îi văzu intrând şi arătă spre monitor:

— Uitaţi-vă la toată porcăria asta! spuse el.

— Bun venit la revoluţie, făcu Vrenna.

Jamies pufni:

— Nu e o revoluţie. „Rebelii” sunt probabil finanţaţi de breslele comerciale, care vor să scape de taxa pe import. Sau aşa ceva. Ducele n-o să le permită. Sau aşa ceva. Aşa că „rebelii” îl vor da jos pe duce şi vor pune în locul lui un nobil ambiţios, care va scădea tariful. Acesta va fi confirmat în funcţie de către Împărax, fiindcă nimănui de acolo nu-i pasă ce se întâmplă pe la Capăt. Şi fiindcă ei cred că în alţi douăzeci de ani vom face din nou acelaşi lucru.

— Şi n-o vom face?

— De data asta, nu.

Jamies se îndreptă spre birou, scoase o tabletă şi i-o întinse lui Marce:

— Am făcut-o în sfârşit. Iată dovada! Şi ultimele informaţii de care aveam nevoie pentru modelul de predicţie.

Marce luă tableta şi începu să răsfoiască prin lucrare:

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum şase săptămâni. O navă pe nume *Mai Spune-mi Şi Altceva* a trecut printr-o anomalie a Fluxului şi pe urmă a înregistrat un găvan de Flux temporar, concordant cu modelul meu. A fost observat, înregistrat şi verificat şi urmărit. Totul se potriveşte perfect. Totul este exact la fel cu ce căutam noi. Asta confirmă tot ce am bănuit despre Flux.

Marce se opri din răsfoit lucrarea, ce ar fi necesitat ore întregi de citit şi de digerat, şi-l privi pe tatăl său:

— Eşti *sigur* de asta?

— Crezi că ţi-aş spune, dacă nu aş fi? îi răspunse Jamies. Mă ştii doar, nu-i aşa că am fost mereu *extrem* de atent în legătură cu ipoteza asta? Crezi că nu am aruncat cu tot felul de chestii în ea ca s-o infirm? Tu crezi că eu *doresc* să fie precisă?

Marce scutură din cap:

— Nu, tată.

— Nu mă înţelege greşit, Marce. Am nevoie s-o citeşti. Am nevoie să-mi spui dacă am uitat ceva. Orice aş fi putut

trece cu vederea. Fiindcă oricât ar fi de entuziasmat omul de ştiinţă din mine că a făcut saltul acesta în înţelegerea fizicii Fluxului…

— …ca simplu om, îţi doreşti să fi greşit, îi termină Marce gândul.

— Da, spuse Jamies. Da, îmi doresc asta foarte mult.

De când îşi aducea aminte Marce, tatăl său numise asta „Secretul Familiei”: era vorba despre examinarea de către tatăl său a datelor navigaţionale ale fiecărei nave care sosise la Capăt în ultimele patru decenii. Oficial, rolul Contelui Claremont în cadrul imperiului era cel de Auditor Imperial-Şef pentru planeta de Capăt. Examina datele pentru a se asigura că niciuna dintre nave nu devia niciodată de la ruta imperială aprobată – pentru a evita astfel tarifele comerciale şi alte taxe care li se cereau –, acestea fiind planificate cu ani sau chiar decenii înainte. Această muncă era desfăşurată de alţi doisprezece auditori imperiali, câte unul în fiecare sistem, care trebuiau să se asigure că banii rămân acolo unde trebuiau să rămână: în buzunarul Împăraxului, în primul rând, apoi al breslelor şi al tuturor celorlalţi aflaţi mai jos în ierarhie.

În realitate, Jamies, Conte de Claremont, nu dădea doi bani pe niciuna dintre prostiile astea. Se achita de rolul de auditor imperial şef destul de bine, în primul rând delegându-l unor subordonaţi pe care-i prevenise că orice ciubuc prea evident să fie ignorat va trebui să fie penalizat. Dar nu din cauza asta venise el la Capăt, şi nici prietenul său, Împăraxul Attavio al VI-lea, nu-l trimisese aici din acest motiv. Fusese, într-adevăr, trimis să examineze datele navigaţionale ale navelor pentru discrepanţe, dar nu din cele comerciale. Ceea ce căuta erau datele care să-i susţină o ipoteză pe care o formulase în timp ce era încă student la Universitatea din Hubfall: curenţii Fluxului care defineau Interdependenţa nu beneficiau de „rezistenţă prin rezonanţă” – acea teorie care spunea că densitatea neobişnuită şi interacţiunea curenţilor Fluxului dinăuntrul Interdependenţei ajutau la crearea unei forme de undă stabile în interiorul Fluxului care avea să menţină acei

curenţi deschişi şi neschimbaţi vreme de milenii.

Jamies citise cifrele din spatele teoriei şi ghicise ceea ce alţii nu ghiciseră sau o făcuseră şi preferaseră să nu creadă: şi anume că „rezistenţa prin rezonanţă” era o absurditate creată din date născocite şi că prăbuşirile curenţilor Fluxului spre Terra şi spre Dalasýsla erau doar începutul, şi nu excepţii, cum susţinea teoria modernă a Fluxului. Îi spusese toate acestea prietenului său Batrin – proaspătul încoronat Împărax Attavio al VI-lea –, îi arătase datele şi-l prevenise că prăbuşirea putea să aibă loc în timpul acestui secol.

Batrin văzuse posibilitatea valabilităţii datelor. Recunoscuse şi el faptul că ele reprezentau o ameninţare pentru comerţul şi stabilitatea Interdependenţei şi că vor fi probabil considerate o blasfemie de către Biserică. Aşa că făcu două lucruri pentru prietenul său Jamies. Mai întâi îl mitui ca să păstreze tăcerea, făcându-l conte. Apoi îl trimise la Capăt, cât mai departe posibil la marginea Interdependenţei, îi dădu un post care-i furniza datele de care avea nevoie ca să verifice sau să respingă ipoteza lui şi-i spuse să nu vorbească cu nimeni altcineva decât cu el despre munca lui.

Ceea ce Jamies şi făcuse, în mare parte. La început îi spusese soţiei lui, Guice, şi apoi, după ce cei doi copii gemeni ai săi, Marce şi Vrenna, crescuseră destul de mari, le spusese şi lor. Presupusese că asta n-avea de ce să-l deranjeze pe Împărax. Guice luă secretul cu ea în timpuriul şi tragicul ei mormânt. Vrenna ţinuse secretul fiindcă se pricepea să ţină secrete. Marce îl păstrase deoarece, din momentul în care devenise destul de interesat de fizica Fluxului şi arătase aptitudini pentru ea, Jamies se bazase pe el să-i verifice munca.

Acum, toţi anii de culegere metodică şi tăcută de date şi de interpretare a lor dăduseră rod. Jamies, Conte de Claremont verificase cea mai importantă descoperire din istoria umanităţii de la descoperirea Fluxului însuşi. Dacă aceasta le-ar fi fost făcută cunoscută celorlalţi oameni de ştiinţă, l-ar fi încununat cu toate premiile posibile.

Asta dacă Interdependenţa ar mai fi continuat să existe, pentru ca să le permită s-o facă.

— Atunci este adevărat, spuse Vrenna tatălui şi fratelui ei. Fluxul se prăbuşeşte.

— Fluxul este Fluxul, spuse Jamies. Nu *face* nimic. *Accesul* nostru la el, în schimb, se duce naibii în mod sigur. Stabilitatea neobişnuită a curenţilor Fluxului care au permis dezvoltarea Interdependenţei s-a terminat. Unul câte unul, curenţii vor seca. Unul câte unul, sistemele Interdependenţei se vor trezi că sunt izolate. Pentru foarte mult timp. Poate pentru totdeauna.

— Cât timp mai avem? întrebă Vrenna.

— Zece ani, spuse Marce, privind către tatăl său. La exterior. Dacă modelele tatei sunt absolut exacte, mai puţin de-atât. Probabil şapte sau opt ani înainte ca toţi curenţii locali ai Fluxului să dispară. Majoritatea vor fi dispărut până atunci.

Jamies se întoarse spre fiul său:

— Şi de aceea trebuie să pleci.

— Stai, cum? spuse Marce.

— Trebuie să pleci, repetă Jamies.

— Unde?

— La Centru, evident. Trebuie să duci datele astea Împăraxului.

— Credeam că-i trimiţi informări regulate Împăraxului, îi spuse Vrenna tatălui ei.

— Bineînţeles că asta am făcut. Datele au fost cifrate şi trimise lunar cu ajutorul navelor care pleacă.

— Păi trimite-le şi pe astea la fel, spuse Marce.

Jamies scutură din cap:

— Nu înţelegi. Una e să-l fi ţinut pe Împărax la curent pe când mă luptam cu interpretarea datelor şi rafinarea modelului, cu totul alta e când modelul a fost verificat şi a devenit o ameninţare reală pentru Interdependenţă. Va avea nevoie ca cineva să-i arate în amănunt toate astea. Şi apoi să le arate tuturor *celorlalţi.* Şi apoi să se certe cu toţi, de la oamenii de ştiinţă la politicienii care vor mereu să demonteze orice teorie pentru propriile lor interese.

Cineva trebuie să meargă acolo.

— Sunt de acord, spuse Marce. Şi acea persoană ar trebui să fii tu.

Jamies deschise gura, dar tocmai atunci Doung Xavos, secretarul contelui îşi băgă capul pe uşă:

— Domnule Conte, Lordul Ghreni Nohamapetan este aici şi doreşte să vă vadă. Spune că a venit trimis de duce.

— Invită-l înăuntru, spuse Jamies şi-i privi pe copiii săi.

— Să plecăm? întrebă Vrenna.

— Aş prefera să rămâneţi, făcu Jamies, închizând cu un singur gest monitorul care vărsa tone de informaţii despre revoluţie.

Jamies se aşeză la biroul său şi-şi invită copiii săi să ia loc. Aceştia se aşezară.

Lordul Ghreni Nohamapetan intră în cameră, îmbrăcat în negru, şi Marce îl urmări cu privirea în timp ce nobilul se îndrepta spre tatăl său. Ghreni şi gemenii Claremont erau de-o seamă, dar niciunul dintre gemeni nu socializase prea mult cu urmaşul Casei de Nohamapetan. Acesta sosise pe planeta de la Capăt doar cu câţiva ani înainte de a începe să se ocupe de interesele familiei lui. Îl văzuseră o dată sau de două ori la diferitele evenimente de la palat şi îi fuseseră prezentaţi în mod oficial. Marce îşi amintea că Ghreni îi măsurase cu privirea rapid, să vadă dacă ar fi putut avea vreun beneficiu politic dacă-i frecventa pe vreunul dintre ei şi, când socotise că răspunsul evident era „nu”, începuse să-i ignore politicos, chiar din acel moment. Marce se simţea încă uşor iritat de acest lucru. Vrenna îl găsea amuzant, fiindcă aşa era ea.

— Conte Claremont, spuse Ghreni Nohamapetan, înclinându-se.

— Lord Ghreni, spuse Jamies. Ce plăcere!

Îi arătă pe Marce şi pe Vrenna care se ridicară în picioare:

— Îţi aminteşti de copiii mei, desigur.

— Desigur, Lord Marce, Lady Vrenna.

Ghreni îşi înclină capul spre fiecare, iar ei îi întoarseră salutul, apoi se aşezară. După încheierea formalităţilor, îşi

concentră atenţia spre tatăl lor:

— Domnule Conte, ducele m-a trimis într-o misiune oarecum delicată şi mă întreb dacă nu am putea discuta între patru ochi.

— Copiii mei sunt sfătuitorii mei principali şi nu am secrete faţă de ei. Puteţi să-mi vorbiţi de faţă cu ei şi vă asigur de confidenţialitate: e ca şi cum am vorbi între patru ochi.

Ghreni făcu o pauză şi Marce fu sigur că urma să insiste să vorbească singur cu tatăl său. O privi pe Vrenna, care zâmbea încurcată. Apoi încuviinţă:

— Da, în regulă.

— Care este misiunea dumneavoastră, Lord Ghreni?

— Aşa cum ştiţi, probabil, ducele se confruntă cu o provocare serioasă din partea rebelilor.

Vrenna pufni, auzindu-l:

— Vreţi să spuneţi că este pe punctul să-şi piardă ducatul, domnule conte, spuse ea.

— Ducele este oarecum mai optimist decât fiica dumneavoastră, îi spuse Ghreni lui Jamies. Cu toate acestea, provocarea este reală şi ducele încearcă să găsească modalităţi de sporire a avantajelor sale tactice.

— Cum ar fi?

— Arme, domnule conte.

— Am de la fostul conte un pistol antic cu sarcină electrică, spuse Jamies. Şi cred că Vrenna poartă mereu o armă de mână. În afara acestora, nu cred că dispunem de alte arme.

— Ducele ştie că nu aveţi arme, domnule conte. Dar aveţi bani.

— Nu chiar. Titlul de Conte de Claremont nu vine cu prea mult pământ de închiriat şi nici cu monopoluri comerciale locale. Este mai mult un titlu de curtoazie. Am salariul meu ca Auditor-Şef şi o îndemnizaţie de întreţinere pentru palat. Am vândut recent nişte proprietăţi, dar tot nu e o sumă prea mare.

Ghreni râse:

— Nu banii *dumneavoastră,* domnule conte. Ai

Împăraxului. Dorim să-i folosim pentru a cumpăra armele de care are nevoie ducele.

Contele se încruntă uşor:

— Vă rog să vă explicaţi.

— Ducele este conştient că în rolul dumneavoastră de Auditor-Şef, toate taxele şi penalităţile imperiale trec prin biroul dumneavoastră înainte să fie trimise la trezoreria de la Xi'an.

— Biroul meu nu le trimite mai departe. Acesta este rolul şefului băncii imperiale de aici, de pe Capăt.

— Sigur că da. Şi am vorbit cu Şeful Han şi ea este dispusă să-l ajute pe duce în efortul său. Şeful Han ne-a informat şi că orice transfer al taxelor şi penalităţilor imperiale, altul decât ruta lor obişnuită spre Xi'an, trebuie aprobat de biroul dumneavoastră.

— Acest lucru este corect, dar v-a fost prezentat în mod simplist. Îmi este permis să aprob aplicarea directă a taxelor şi penalităţilor proiectelor imperiale aprobate, cum ar fi construcţiile sau infrastructura. Lucruri unde acele taxe ar ajunge oricum. Acest lucru ne face să câştigăm timp şi nu mai trimitem banii ca să-i primim înapoi.

— Da. Şi, dacă veţi consulta evidenţele dumneavoastră, veţi vedea că acum doi ani, când a început această revoltă, ducele a cerut, şi parlamentul imperial a aprobat, fonduri pentru cumpărarea de arme pentru a ajuta la suprimarea revoltei.

— Nu intenţionez să verific evidenţele, Lord Ghreni, ca să aflu că fondurile pentru acele achiziţii au fost deja alocate şi că armele au fost deja cumpărate şi expediate.

— Atunci trebuie că ştiţi că nava care le transporta, *Mai Spune-mi Şi Altceva* a fost atacată de piraţi care s-au urcat la bord când a ieşit din Flux. Căpitanul ei şi echipajul s-au luptat cu vitejie pentru a respinge atacul, dar în cele din urmă mulţi dintre membrii echipajului au murit, inclusiv căpitanul secund, ofiţerul de securitate şi reprezentantul proprietarului, iar marfa navei a fost furată. *Mai Spune-mi* abia s-a târât întreagă până în port.

— Cunosc povestea navei *Mai Spune-mi,* spuse Jamies.

— Important e că armele sunt acum în mâna piraţilor. Piraţi care au intenţionat să le vândă rebelilor, dar care pot fi convinşi să le vândă ducelui.

— Pentru asta există trezoreria personală a ducelui, preciză Marce.

— Din păcate, Lord Marce, doi ani de lupte au golit vistieria ducelui şi au făcut şi mai dificilă colectarea taxelor şi a altor dări. Are nevoie de ajutor.

— A primit ajutor, punctă Vrenna. Parlamentul a aprobat armele. Dar este şi responsabilitatea ducelui să patruleze spaţiul dintre găvanul din Flux şi planetă. Dacă piraţii operează pe acolo, e şi din cauză că ducele nu şi-a făcut datoria.

Ghreni îşi îndreptă atenţia asupra contelui:

— Ducele ştie că cererea de efectuare a acestei plăţi este neobişnuită. Argumentul lui, şi cred că este unul solid, este că Parlamentul a intenţionat ca armele să ajungă la duce şi deci prin aprobarea acestor fonduri suplimentare pentru răscumpărarea armelor înfăptuiţi intenţia acestuia.

— Nu cred că acest argument este tot atât de bun pe cât crede ducele, spuse Jamies. După cum ştiu şi că garnizoanei imperiale i s-a spus să nu intervină în această problemă.

Aceste cuvinte produseră încuviinţarea lui Ghreni:

— Ducele ştie prea bine că singurul nobil aflat sub completa protecţie a militarilor imperiali sunteţi dumneavoastră, Conte Claremont. Şi găseşte acest lucru interesant.

— Nu e deloc interesant, Lord Ghreni. Aşa cum aţi observat, banii Interdependenţei trec prin biroul meu. Împăraxul ţine la banii săi. De aceea nu sunt convins că va fi prea mulţumit dacă va afla că au fost deturnaţi pe neaşteptate. Şi nu va fi mulţumit nici de mine.

— Ducele este pregătit pentru orice eventualitate.

— Asta este minunat, spuse Jamies. Mai ales când te gândeşti că nu *el* va fi trimis la închisoare din cauza asta.

— Haide-haide, Conte Claremont. Aveţi puţină încredere în inteligenţa ducelui. Amintiţi-vă că ne aflăm la nouă luni

distanţă de Xi'an şi de Centru. În aceste nouă luni, ducele poate să zdrobească revolta şi să înapoieze banii cu dobândă pentru orice sume pe care le-aţi împrumutat. Va uza de autoritatea sa în favoarea dumneavoastră pentru a-l convinge pe Împărax că dumneavoastră şi Şef Han aţi acţionat spre binele Interdependenţei. Şi, în acelaşi timp, ducele promite că loialitatea dumneavoastră va fi răsplătită.

Auzindu-l, Jamies izbucni în râs:

— Ce ironie că încerci să mituieşti pe cineva *de la* care încerci să obţii bani, Lord Ghreni.

— Ducele consideră că banii nu sunt singura monedă de schimb pentru loialitate.

— Şi Şeful Han a fost convinsă de acest argument.

— Da, Domnule Conte, a fost convinsă.

— Deci, pe scurt, spuse Jamies, vrei să transfer în mod ilegal fonduri către duce ca el să poată cumpăra armele pe care le-a cumpărat deja, dar pe care le-a pierdut din cauza neglijenţei, fiindcă persoana pe care deja ai mituit-o nu poate face acest lucru ea însăşi, iar ca recompensă pentru aceste fapte ilegale împotriva statului imperial, îmi oferi nişte aşa-zise premii ce vor fi stabilite ulterior şi care nu reprezintă bani reali. Am dreptate?

— Nu m-aş exprima în acest mod, spuse Ghreni. Şi nici ducele.

— Sigur că nu te-ai exprima în acest mod, dar asta este ceea ce-mi ceri.

— Asta înseamnă, atunci, că nu doriţi să-l ajutaţi pe duce, spuse Nohamapetan.

— Nu am spus asta, zise Jamies, iar Marce, cel puţin, fu absolut surprins.

Aruncă o privire piezişă către sora lui, dar nu reuşi să-i citească gândurile.

— L-aş putea ajuta pe duce, continuă tatăl său. Dar nu vreau ca nici dumneata şi nici ducele, de fapt, să pretindă că facem orice altceva decât acest lucru.

Jamies se ridică în picioare, dându-i de înţeles că întrevederea luase sfârşit. Marce şi Vrenna se ridicară în

picioare şi ei. Nohamapetan înţelese semnalul şi se înclină:

— Ce pot să-i spun ducelui? întrebă el.

— Poţi să-i spui că voi avea un răspuns pentru el într-o săptămână, spuse Jamies.

— Cu tot respectul cuvenit, Domnule Conte, în acest moment, o săptămână este un interval de timp prea îndelungat.

— Nu tot atât de îndelungat ca cei cincizeci de ani pe care o să-i petrec în închisoare dacă totul merge rău, Lord Ghreni, spuse Jamies.
Adică dacă Împăraxul nu decide, pur şi simplu, să mă execute.

— Pot să vă cer, cu umilinţă, să-mi permiteţi să-i spun ducelui că va primi un răspuns în cinci zile? Cinci zile, sunt sigur, ar fi acceptabile pentru el.

Jamies păru să reflecteze asupra acestei propuneri:

— Foarte bine, Lord Ghreni. Cinci zile.

— Dacă ducele doreşte să vă vadă, unde îi pot spune că veţi fi zilele acestea?

— Voi fi aici, spuse Jamies. Aşa cum sunt mereu. Aşa cum am fost mereu.

Ghreni se înclină din nou, se întoarse şi ieşi. Marce aşteptă până când Vrenna se duse să închidă uşa biroului după el înainte să vorbească:

— Nu poţi să te gândeşti serios să faci aşa ceva, îi spuse el tatălui său.

— De ce nu? întrebă Jamies.

Marce fu şocat.

— Încerci să tragi de timp, spuse Vrenna, venind în ajutorul amândurora.

— Da, confirmă Jamies.

— Până când?

— Până când nu va mai avea importanţă, spuse Jamies arătând spre tableta pe care Marce continua s-o ţină în mână. Am modelat prăbuşirea curenţilor Fluxului, fiule. Va dura ani de zile până când vor dispărea. Dar unii dintre ei au început deja să se prăbuşească.

Apoi contele lovi în tabletă şi adăugă:

— Unul dintre primii va fi curentul de aici la Centru. Modelul arată că deja se prăbuşeşte.

— Cât va mai dura? întrebă Vrenna.

— Încă un an. Dar se prăbuşeşte începând de la găvanul de intrare. Scenariul cel mai optimist este că se va închide într-o lună. Cel mai pesimist este că se va închide într-o săptămână. După asta va fi absolut inaccesibil. Orice navă care se află la Capăt va rămâne aici. Pentru totdeauna.

Jamies se întoarse spre fiul său:

— Ceea ce este un alt motiv pentru care trebuie să pleci acum. Dacă nu pleci acum, nu vei mai putea pleca niciodată.

— Tu trebuie să pleci, îi repetă Marce tatălui său.

Jamies scutură din cap:

— Ducele va fi detronat. Toţi nobilii de la putere sunt urmăriţi pentru a se vedea dacă încearcă să abandoneze planeta înainte de căderea sa. Iar acum trebuie să-i dau un răspuns lui Ghreni Nohamapetan în legătură cu banii. Dacă, pur şi simplu, voi ieşi din această *casă, va părea* că părăsesc corabia. Mă urmăresc. Pe tine, în schimb, nu…

— Da, are sens, Marce, spuse Vrenna. Eşti singurul care poate să explice chestia asta la fel de bine ca tata. Şi cei de aici nu vor fi atenţi la tine.

— Mai ales de când am făcut-o pe Vrenna moştenitoarea mea, spuse Jamies.

— Ce? spuse Marce.

— Da, chiar aşa. Ce? spuse Vrenna.

— Am făcut-o moştenitoare pe Vrenna imediat ce am aflat despre prăbuşirea Fluxului, îi spuse Jamies fiului său. Şi acum ai o scuză publică să părăseşti Capătul, fiindcă nu mă vei moşteni. Chiar dacă pleci în acest moment, nimeni nu te va judeca pentru asta.

— Nu vreau să fiu contesă, protestă Vrenna. Şi, la naiba, nu vreau să fiu auditor imperial!

— Relaxează-te, spuse Jamies. În curând nu va mai fi mare lucru de auditat.

— Asta nu sună prea încurajator.

Jamies îi zâmbi fiicei lui şi se întoarse spre fiul său:

— Am vândut câteva proprietăţi de curând. Ar trebui să-ţi ajungă să pleci cu o navă şi să te descurci la Centru când ajungi acolo.

— Despre ce sumă e vorba? întrebă Marce.

— Cam optzeci de milioane de mărci.

— Cerule!

— Da, încuviinţă Jamies. Poate că l-am minţit pe ipochimenul acesta de Ghreni Nohamapetan în legătură cu averea mea reală. Marce, ideea e că acum ai mijloacele, motivul şi posibilitatea de a părăsi Capătul. Pleacă! Fă-o acum! Spune-i Împăraxului ce ştii. Dacă avem noroc, va mai avea timp să se pregătească.

— Să se pregătească pentru ce?

— Pentru colapsul imperiului, spuse Jamies. Şi pentru întunericul ce va urma.

5

Kiva Lagos nu avu parte de un miracol, dar în ceea ce privea îngrijorarea ei legată de următoarea săptămână, primi ceva aproape la fel de bun: pe Sivouren Donher.

— Este unul dintre francizorii noştri, spuse Gazson Magnut, vorbind despre bărbatul infatuat care rătăcea pe podeaua halei de pe care nava *Da, Domnule* acţiona în cadrul staţiei imperiale. Francizorul stătea în picioare lângă o stivă de lăzi de fleacfruct, iar fructele dinăuntru ajunseseră acum în punctul maxim de coacere. Întreaga hală era saturată de un parfum floral greu, care în următoarele câteva zile avea să se transforme într-unul cu iz rânced. Magnut şi Lagos se aflau într-un birou liber oferit de staţie ocupanţilor curenţi ai halei, holbându-se la bietul om.

— OK, spuse Kiva. Şi ce dacă?

— Vrea să-şi cumpere traversarea pentru el şi pentru familia lui. La bordul navei *Da, Domnule.*

— Să plece de la Capăt? Unde?

— Spune că se va gândi la asta mai târziu.

Kiva pufni, apoi spuse:

— De parcă nu toate planetele din Interdependenţă ar fi suprapopulate. Nu au mai construit un nou avanpost şi nici nu au săpat un nou oraş de zeci de ani de zile.

— I-am spus asta. Mi-a zis că-i treaba lui.

Kiva se uită din nou la bărbat:

— Nu conducem un vas de croazieră, Gazson.

— Nu, doamnă, încuviinţă Magnut. Dar, dacă-mi pot permite să spun, nu ne-ar prinde rău. Nu avem echipaj complet în acest moment, iar aici, la Capăt, nu am recrutat destui membri pe cât mi-aş fi dorit. Cel puţin, putem să-i folosim pe el şi pe membrii familiei lui în posturi de întreţinere şi să-i facem să plătească pentru acest privilegiu.

— De ce ai probleme cu angajările?

Gazson scutură din cap:

— E război.

Kiva arătă spre el:

— Uite, el *vrea* să plece.

— Nu e acelaşi lucru, doamnă. Vrea să plece definitiv şi să-şi ia familia cu el. Toţi cei care au familii *aici* vor să fie cu ele în momentul ăsta. Pe suprafaţă sunt nenumăraţi oameni care părăsesc zonele de conflict deschis. Există o criză a refugiaţilor acolo jos. Ca să fim sinceri şi dacă nu ne-ar fi interzis să vindem fleacfructul, nu am fi putut vinde prea mult. Practic, nu mai există piaţă la ora asta.

— Am fi primit oricum taxele de licenţă şi profitul, observă Kiva, după care făcu o pauză privind din nou spre bărbatul din hală. Cum îl cheamă pe tipul acesta?

— Sivouren Donher, răspunse Gazson.

— A fost un francizor bun pentru noi?

— Unul dintre cei mai de succes. Este unul dintre motivele pentru care ne-a abordat. Cred că el consideră că i-o datorăm.

— Serios? spuse Kiva. În cazul ăsta mă gândesc că aţi face bine să-l aduceţi sus.

Gazson încuviinţă şi se duse să-l ia de acolo.

Privit de aproape, Sivouren Donher era între două vârste, puţin buhăit şi avea pe faţă o expresie care pendula între aroganţă şi nelinişte atât de rapid, încât Kiva fu sigură că el habar nu avea de asta. Era privirea unuia care până în ultimele zile fusese foarte sigur că putea răzbi prin orice nebunie produsă de revoltă, dar care brusc realizase că lucrurile nu stăteau aşa.

— Lady Kiva, spuse Donher, înclinându-se.

Privi spre scaunul pe care-l eliberase de curând Gazson Magnut. Era clar că se aştepta să i se ofere scaunul, întrevederea aceasta fiind, după mintea lui, între egali.

— Vrei să părăseşti Capătul, spuse Kiva, fără să-l invite să se aşeze.

Magnut, care stătea la rândul său în picioare în colţul camerei, îşi ridică sprâncenele subtil observând lipsa intenţionată de politeţe.

— Da, doamnă.

Kiva încuviinţă în direcţia lui Magnut:

— Gazson, aici de faţă, îmi spune că eşti unul dintre francizorii noştri cei mai de succes.

Donher zâmbi şi încuviinţă:

— Am acţionat spre binele familiei dumneavoastră, Lady Kiva.

— Definiţi „spre binele”.

— Pentru această perioadă de plată curentă, Casa de Lagos a primit patru milioane de mărci de la companiile mele. Of, adică îi *va* primi după ce neplăcerile curente pe care le aveţi cu Ducele de Capăt se vor rezolva.

— Patru milioane de mărci, spuse Kiva. Nu e prea rău. Nu-i rău deloc.

— Mulţumesc, doamnă.

— Aşa că de ce dracu’ aş vrea să intervin într-o chestie care merge aşa de bine?

Donher clipi nedumerit:

— Doamnă?

— Eşti unul dintre cei mai mari furnizori ai mei de profit. Dacă părăseşti Capătul, robinetul cu bani se opreşte. Logica îmi dictează să te trimit înapoi în livezile şi în fabricile tale ca să-ţi vezi de treabă.

— Doamnă… e război.

— Şi ce? Oamenii mei de aici îmi spun că voi, ca idioţii, repetaţi rahatul ăsta în mod periodic. În câteva luni totul va reveni la normal.

— Nu şi de data asta, doamnă. Acum e altfel. Ducele urmează să fie detronat. Oamenii despre care se ştie că l-au susţinut vor fi urmăriţi şi asasinaţi. Ei şi familiile lor.

— Şi presupun că *tu* eşti prieten la cataramă cu ducele, nu-i aşa?

— Mă duc frecvent la curte, doamnă. La fel şi soţia mea, care este foarte apropiată de ducesă. Ocazional, i-am invitat la moşie la noi.

Kiva îl privi chiorâş:

— Dar tu nu eşti nobil, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, spuse Donher ridicând din umeri. S-a pus problema să mă înnobileze anul acesta. Soţia mea şi cu

mine am făcut o donaţie considerabilă pentru activitatea caritabilă de la spitalul ducelui. Dar asemenea lucruri nu mai sunt posibile acum.

— Mda, făcu Kiva şi îl privi din cap până în picioare pe acest mic arivist social neliniştit spunându-şi că, da, i-a ghicit cifra. Patru milioane.

— Poftim, doamnă?

— Nu îmi ceri doar traversarea, Donher. Îmi ceri şi să te scap de contractul tău de franciză cu Casa de Lagos. Să abandonez venitul *nostru* de pe această planetă. În regulă. Te va costa patru milioane de mărci.

— Am încheiat un acord cu vicepreşedintele meu senior să continuăm operaţiunile noastre… se bâlbâi Donher.

Kiva îl întrerupse:

— Acordul nostru este cu tine, Donher.

— Cu companiile mele, doamnă…

— Nu mai sunt companiile *tale,* spuse Kiva, întrerupându-l din nou. Tu speli putina din oraş. Nu am făcut niciun acord cu cine naiba o fi şi vicepreşedintele acesta senior. Nu ştim dacă este în stare să-şi găsească gaura curului nici dacă-i dai o lanternă şi o hartă. *Noi,* Casa de Lagos, va trebui să aprobăm compania ta din nu. *Noi* suntem cei care va trebui să evaluăm dacă acest vicepreşedinte merită să facem afaceri cu el. Dacă nu merită, va trebui să renunţăm la franciză, ceea ce va duce în mod inevitabil la un şir lung de stupizenii juridice şi la faptul că acest ticălos ne va da în judecată şi pe urmă *noi* vom pierde bani din acest motiv.

— Lady Kiva, vă pot asigura…

— Tu nu poţi să mă asiguri, la dracu’, de nimic, Donher. Nu mai poţi. Deja ai ieşit de pe masa de şah. Eşti, practic, absolut inutil pentru mine în acest moment. Singura asigurare aici sunt banii. Şi anume foarte mulţi. În acest caz, patru milioane de mărci. Bani peşin, puşi pe afurisita de masă, cum se zice, la dracu’! Asta-i înţelegerea!

Era interesant de urmărit cum i se scurge cuiva culoarea de pe faţă. Kiva citise despre asta în cărţi, dar nu văzuse în realitate aşa ceva până acum. Faţa lui Donher deveni, din

rumenă şi transpirată, palidă şi lipicioasă:

— Nu sunt sigur că dispun de această sumă, doamnă, spuse el.

— O, sunt absolut sigură că *dispui,* îi replică Kiva. Te gândeai să părăseşti planeta pentru totdeauna. O să începi o viaţă nouă altundeva, unde nu sunt francize şi nici siguranţa unor noi perspective. Singura modalitate prin care tu şi familia ta veţi supravieţui destul de mult timp încât să poţi genera aceste perspective este să dispui de o grămadă serioasă de bani lichizi. Se opri şi-l cântări pe Donher. Am să încerc să estimez, dar cred că ai vreo zece sau cincisprezece milioane de mărci într-un cript personal de date, chiar acum. Arătă spre el cu degetul: Poate că sunt chiar acolo, în buzunarul tău de la vestă. Greşesc?

Donher nu răspunse nimic.

Kiva încuviinţă:

— Atunci să revenim la afaceri. Patru milioane şi te eliberăm de obligaţiile francizei.

— Da, Lady Kiva.

Donher se înclină, purtându-se ca şi cum ar fi presupus că încheiase un acord.

— Nu am terminat, spuse Kiva. Câţi oameni aduci cu tine?

— Pe mine, soţia mea şi pe copiii mei. Pe mama soţiei. Doi servitori.

— Câţi copii?

— Trei. Două fete şi un băiat.

— Ce familie frumoasă! Câte o jumătate de milion de mărci pentru fiecare persoană transportată.

Kiva văzu cum culoare îi revine din nou în obrajii lui Donher şi devine roşie:

— Este revoltător! reuşi să bolborosească el în cele din urmă.

— Probabil, recunoscu Kiva. Dar nu-mi pasă. Mica ta unitate familială va fi cu noi vreme de nouă luni, cât timp va dura deplasarea spre Centru. Asta înseamnă nouă luni de hrană, oxigen, *spaţiu* pe nava noastră.

— Asta înseamnă alte patru milioane de mărci!

— Cunoştinţele tale de matematică, dragă Donher, sunt impresionante!

— Nu-mi pot permite.

— Ei, asta e.

— Dar poate că vom putea ajunge la o înţelegere, doamnă.

Kiva râse:

— Îmi pare rău, ai crezut că te afli la masa de negocieri? Nu te afli. Vrei să părăseşti planeta. Astea sunt costurile mele. Dacă nu-ţi plac, eşti liber să cauţi altceva în altă parte. Înţeleg că nava *Mai Spune-mi Şi Altceva* pleacă în curând.

— De fapt, doamnă, a fost reţinută, spuse Magnut. Ducele a arestat-o pe doamna căpitan. Ducele crede, se pare, că ea a fost cea care le-a permis piraţilor să se urce la bord şi să fure încărcătura de arme.

— Nu mai spune!

— Aparent înţelegerea fusese la început cu căpitanul secund care a încercat să pornească o revoltă şi nu i-a reuşit. Căpitanul a hotărât să menţină oricum înţelegerea cu piraţii. Ieşeau mai mulţi bani. Aşa se spune.

— Ha! exclamă Kiva întorcându-se spre Donher. O opţiune în minus pentru tine, atunci.

— Lady Kiva, pot să vă ofer trei milioane de mărci pentru traversare. Cu cele patru milioane pe care le-aţi cerut deja, este deja mai mult decât jumătate din ce posed.

— Atunci mi-e teamă că va trebui să renunţi la servitori, spuse Kiva. Asta dacă nu te gândeşti să iei doar un servitor şi s-o laşi pe soacră-ta pe planetă.

Culoarea începu iar să se scurgă din obrajii lui Donher.

— Erai *gata-gata!* strigă Kiva. Erai dispus s-o părăseşti pe soacră-ta! Eşti un câine, nu om!

— Nu-i adevărat! protestă Donher, slab.

— Îţi dau un sfat, Donher. Cu faţa asta a ta, n-ar trebui să joci poker cu nimeni de pe nava asta. Te vei cufunda în datorii. Aşa. Deci am ajuns la şapte milioane de mărci. Te-ai gândit să-ţi aduci ceva cu tine? Vreun bagaj?

— Dacă sunteţi de acord, doamnă.

— Sigur că sunt de acord. O mie de mărci pe kilogram şi voi primi jumătate de milion avans pentru a aloca spaţiu pe navă. Dacă nu foloseşti vreun rest de spaţiu de depozitare, îţi vom da bani înapoi.

Donher ajunsese la punctul la care învăţase că nu avea niciun rost să obiecteze:

— Da, doamnă.

Kiva făcu semn spre Magnut.

— Gazson va lua banii înainte să pleci şi se va ocupa de celelalte aranjamente. De absolut toate. Plecăm în cinci zile. Gazson o să-ţi dea ora exactă. Dacă tu şi familia ta nu veţi fi pe navă cu douăsprezece ore înainte de acea oră, veţi rămâne aici şi păstrăm banii. Înţelegi?

— Da, doamnă.

— Atunci ne-am înţeles. Du-te înapoi pe podeaua calei şi aşteaptă-l acolo pe Gazson.

Donher se înclină şi plecă. Magnut închise uşa după el.

— A fost măreţ, doamnă, îi spuse el Kivei, după ce Donher se întorsese pe podeaua calei.

Kiva pufni din nou. Apoi:

— Ce am învăţat noi azi, Gazson?

— Că Svouren Donher vrea să părăsească planeta cu orice preţ?

— Am învăţat că doreşte să părăsească planeta atât de mult că e gata să plătească şapte milioane şi jumătate de mărci pentru asta, spuse Kiva. Şi asta înseamnă că mai sunt şi *alţii* ca el, gata să plătească tot atât de mult ca el, dacă nu şi mai mult.

— Vă gândiţi să luaţi mai mulţi refugiaţi, doamnă?

— Refugiaţi? Nu. Exilaţi? Da.

— E vreo diferenţă?

— De aproximativ jumătate de milion pe cap, Gazson.

— Ah! Prin urmare *ne ocupăm* de croaziere, atunci.

Kiva se strâmbă şi arătă spre Donher care stătea din nou în picioare, cu un aer oropsit, lângă stiva de lăzi cu fleacfructe:

— Tocmai i-am luat din buzunar tâmpitului ăsta şapte milioane şi jumătate, spuse ea. Asta înseamnă

douăsprezece virgulă cinci la sută din pierderea noastră financiară pentru întreaga noastră călătorie blestemată pe care-i scădem din pierdere. Încă doi-trei la fel ca el şi putem să ne întoarcem, practic, fără nicio pierdere. Merită să le suportăm prezenţa vreme de câteva luni.

Magnut arătă spre Donher cu capul:

— Ăsta măcar are documente de călătorie pentru familia lui şi pentru servitori. Nu toţi care vor să meargă cu noi şi care pot să-şi permită au documente din astea. Şi, chiar dacă li se va da voie să plece, majoritatea birourilor guvernamentale sunt închise, aşa că nu vor putea să le obţină.

— Şi de ce ar fi asta problema noastră?

— Când ajungem la Centru şi descărcăm aceşti… exilaţi, dacă nu au documente de călătorie, putem să fim amendaţi pentru transport ilegal. Aşa că, da, ar putea fi o problemă.

— Putem fi amendaţi doar dacă ei pot dovedi că ştiam că nu au voie să călătorească, nu?

— Cam aşa, spuse Magnut. E mai complicat de-atât.

— Dar, *în esenţă*, spuse Kiva, dacă au acte de călătorie şi doar *din întâmplare* se dovedeşte că acestea sunt false, însă *noi* nu am reuşit să ne dăm seama, atunci Casa ar putea să scape de amenzile alea.

— Da, doamnă.

Kiva ridică din sprâncene, dându-i de înţeles lui Magnut, fără a spune cuvinte incriminatoare, că va trebui să găsească şi să se folosească de serviciile unuia care poate face documente de călătorie false acceptabile, în regim de urgenţă, să se asigure că aceşti falsificatori vor cere o sumă scandaloasă pentru ele, din care Casa de Lagos avea să-şi reţină un comision de intermediere, şi că, desigur, dacă actele falsificate vor fi puse vreodată în legătură cu ei, Magnut va lua totul asupra lui şi nu o va implica pe Kiva şi, prin extensie, Casa de Lagos.

Oftatul greu al lui Magnut, însoţit de o încuviinţare politicoasă din cap îi dădură de înţeles că înţelesese toate acestea perfect.

— Atunci dă sfoară în ţară că acceptăm exilaţi. Dacă

doresc să vină pe navă, să se grăbească. Şi să facă bine să aducă bani gheaţă.

O mulţime de oameni *chiar* au dorit să vină. Şi au fost fericiţi să aducă şi bani gheaţă.

Nu toţi dintre ei reprezentau cadoul financiar neaşteptat care era Sivouren Donher, desigur. Nu toţi îşi propuneau să-şi aducă şi familia formată din cinci persoane şi aparţinători. Dar se adunau: exilaţii burlaci, cuplurile şi familiile formate din trei sau patru persoane, toate la o jumătate de milion de mărci de cap, plus sume adiţionale dacă refugiaţii erau francizori sau asociaţi de afaceri ai Casei de Lagos, iar mulţi erau, fiindcă Kiva îi spusese lui Magnut să-i aleagă pe aceştia şi să-i trateze preferenţial.

În două zile, Kivei îi lipseau doar cinci milioane de mărci pentru a ieşi pe zero.

— Sunt dată naibii ca geniu financiar, îi spuse ea Căpitanului Blinnika care se întorsese la bordul *Da, Domnule.*

— Sau sunteţi o profitoare de război, spuse Blinnika.

— Nu vând nimic combatanţilor, protestă Kiva, surprinsă, dar apoi continuă pe un ton uşor sarcastic: Le ofer un serviciu celor ce doresc să plece din teatrul de luptă. De fapt, fac un act de filantropie. Salvez oameni.

— Pentru jumătate de milion de mărci fiecare.

— Nu am spus că mi se rupe inima pentru ei.

— Mă rog, cum ziceţi.

— Am putea să terminăm călătoria asta cu profit, sublinie Kiva. Sper că nu eşti împotrivă.

— Nu, recunoscu Blinnika. Chiar şi o pierdere mică va fi o victorie pentru noi având în vedere circumstanţele. Nu-mi voi pierde postul, iar dumneavoastră veţi face o figură frumoasă în faţa mamei dumneavoastră şi a Casei de Lagos. Ce faceţi are sens din punct de vedere financiar.

— Dar…

— Nu există niciun dar. Aveţi dreptate. Pur şi simplu, asta ne aduce aminte că războiul îi favorizează pe cei bogaţi. Cei care pot să plece pleacă. Cei care nu pot vor

suferi.

Kiva rămase tăcută pentru o vreme, apoi spuse:

— Lua-te-ar naiba, Tomi! Pe tine cu conştiinţa ta cu tot!

— Da, doamnă.

Tableta Kivei începu să sune. Era Gazson Magnut:

— Aveţi un vizitator, îi spuse el când Kiva se conectă.

— Cine e?

— Un Lord. Ghreni Nohamapetan. Spune că vă cunoaşte.

— Of, la dracu'! spuse Kiva. Ce naiba mai vrea şi javra asta abjectă?

— Cred că are legătură cu planul dumneavoastră privind exilaţii. A întrebat despre asta, de fapt.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că va trebui să discute acest lucru cu dumneavoastră. S-a enervat şi a încercat s-o facă pe şeful cu mine şi atunci am început să-i citez din regulamentul comercial din Interdependenţă, până când s-a săturat şi m-a lăsat în pace. S-a întors spre lacheul său şi i-a spus să-i facă rost de o navetă care să-l ducă la *Da, Domnule.* Va ajunge în curând.

— Am înţeles, spuse Kiva şi închise legătura. Se întoarse spre căpitan. Eşti gata de ceva avocăţeală spaţială?

Blinnika zâmbi:

— Desigur.

— Bine, hai!

— Lady Kiva, începu Ghreni Nohamapetan, când naveta ajunse la doc şi sasul se umplu iar de aer. Ce plăcere să te văd din nou!

— Chiar aşa? spuse Kiva.

— Da, cel puţin din câte ştii, spuse Ghreni, salutându-l apoi pe căpitan. Dumneata trebuie să fii Căpitanul Blinnika, presupun.

— Da, Domnule, confirmă Blinnika, înclinându-se.

Ghreni îi întoarse salutul, apoi îşi îndreptă atenţia asupra Kivei:

— Trebuie să discutăm între patru ochi, spuse el.

— Despre ce?

— Despre profitul pe care-l câştigi de pe urma refugiaţilor.

— Nu e nimic de discutat.

— Ducele nu e de acord.

— Căpitane, îi spuse Kiva lui Blinnika.

— Domnule, Interdependenţa este cât se poate de clară asupra drepturilor refugiaţilor în timpul războiului şi a navelor de salvare şi a echipajelor lor atunci când le oferă ajutor. Reprezintă cu adevărat esenţa drepturilor Interdependenţei, care datează încă de la Profetă.

Ghreni îi trimise un zâmbet rece:

— E un sentiment frumos, Căpitane, diluat totuşi de faptul că taxaţi fiecare om cu câte jumătate de milion pentru traversare.

— De fapt, căpitanul şi cu mine chiar discutam soarta tristă a celor dezavantajaţi, spuse Kiva.

— Cine, tu? întrebă Ghreni, în zeflemea.

— Unu, du-te naibii, şi doi, da! spuse Kiva privindu-l pe Blinnika. Nu-i aşa?

— Da, am discutat ceva în acest sens, spuse căpitanul.

— Şi presupun că acum o să-mi spui că taxa de jumătate de milion pe cap de om e menită să-i sponsorizeze pe săracii pe care o să-i iei, în mod caritabil, din milă pentru situaţia lor.

— Probabil. Presupun că-ţi vine greu să crezi, Ghreni, dar, în fond, de când te ştiu ai fost un mic rahat condescendent.

— A fost odată o vreme când găseai că asta e o calitate înduioşătoare, Lady Kiva, zise Ghreni, îndreptându-şi apoi atenţia spre căpitan. Dincolo de legile privitoare la refugiaţi, sunteţi conştient că planeta Capăt are statut special în Interdependenţă. Mulţi oameni de aici nu pot pleca. Sunt aici la Capăt pentru un motiv.

— Comisarul nostru de bord este perfect conştient de natura specială a planetei de la Capăt şi a unora dintre cetăţenii ei, spuse Blinnika. Nu vom lua pe nimeni de pe planetă care nu are voie să plece.

— Sper că nu vă deranjează dacă verificăm încă o dată

acest lucru, spuse Ghreni.

— Sigur că nu, spuse Blinnika. Sunt sigur că biroul vamal imperial de aici de la Capăt vă va oferi toate informaţiile pe care le doriţi.

— Ducele ar prefera să examineze declaraţia pentru pasagerii care se urcă pe navă în mod direct.

Blinnika scutură din cap:

— Scuze, Domnule, dar conform regulamentului Interdependenţei, informaţiile trebuie să fie cerute de la biroul vamal, şi nu direct de la navă.

— Dar cu siguranţă aţi putea să i le oferiţi ducelui ca pe un gest de curtoazie.

— Îi ceri căpitanului meu să acţioneze împotriva legilor din Interdependenţă? spuse Kiva.

— Există destule suprapuneri între interesele ducelui şi legile Interdependenţei.

— După cum sunt al dracului de conştientă, mulţumită embargoului pe marfa mea, impus de duce. Dar în acest caz nu ne aflăm într-o asemenea situaţie, nu-i aşa, Căpitane?

— Nu, doamnă, spuse Blinnika.

— Ei, în cazul ăsta, murmură Kiva, fixându-l pe Ghreni cu privirea.

— De vreme ce sunt aici, aş vrea să văd şi eu nava, spuse Ghreni, după o clipă.

— Vrei un blestemat de tur al navei! spuse Kiva.

— Dacă nu te superi.

— Fiindcă nici nu avem altceva mai bun de făcut cu trei zile înainte de plecarea navei decât să-ţi satisfacem toate chefurile.

— Da, nu ai.

— Ăsta e modul tău subtil să încerci să vorbeşti cu mine între patru ochi, da?

Ghreni îşi deschise braţele, ca şi cum ar fi spus: *M-ai prins.* Kiva încuviinţă şi se întoarse spre Blinnika:

— Îl duc pe nivelul de producţie. Dacă am nevoie de tine din nou să-i explici legislaţia imperială, o să te chem.

Blinnika încuviinţă şi plecă.

— Hai să terminăm circul acesta, spuse Kiva şi-i făcu semn lui Ghreni s-o urmeze.

Docul navetei se afla la pupa corpului principal al *Da, Domnule,* un ac lung şi segmentat, din care răsăreau două inele separate care susţineau, printre altele, modulul de procesare şi pe cel agricol. Fiecare dintre ele se rotea pentru a oferi o un nivel de referinţă de 0,5 G standard, cu câmpurile de forţă utilizate pentru a aduce gravitaţia efectivă internă la 1G. Variaţiile puteau fi folosite în modulele individuale şi zonele pentru producţie şi alte scopuri.

În timp ce Ghreni remarcă faptul că intraseră într-un modul agricol:

— Aici simt că sar mai uşor.

Kiva încuviinţă:

— Fleacfructul creşte cel mai bine la 0,8 G, aşa că aceste module utilizează această gravitaţie.

— Planeta Capăt sare puţin peste 1G. Aveai de gând să le spui francizorilor despre chestia asta?

— Nu e ca şi cum nu ar creşte la acea gravitaţie, spuse Kiva. Vor creşte foarte bine. Şi le-ar creşte din arbuşti reali de fleacfruct, şi nu din configuraţia hidroponică pe care o folosim aici.

Kiva arătă spre suporţii de cultivare, ticsiţi de lumini şi de fructe ce se iţeau din mediul de cultură.

— Dacă aveţi ceva grozav la Capăt, este suprafaţa, continuă Kiva. Nu că ar mai avea vreo importanţă datorită nemernicului de duce.

— Ca să fim sinceri, Casa de Lagos a lăsat liber un virus care a distrus o cultură de bază.

— Ca să fim sinceri, poţi să te duci dracului, fiindcă noi nu am avut nimic de-a face cu asta, şi tu o ştii.

— Ţi-am dus lipsa, Kiva. Ţie şi fermecătorului tău limbaj colorat.

— Nu, nu-i adevărat, dar mulţumesc frumos.

Ghreni arătă spre fleacfruct:

— Şi ce-o să faci cu toate astea?

— Vino cu mine în modulul următor şi o să vezi.

Următorul modul inelar era un modul de procesare, configurat la 1,1 G pentru eficienţă.

— Le faci suc, spuse Ghreni privind.

Kiva încuviinţă:

— Le transform în suc, concentrat, pastă de fruct din ce a mai rămas, tot tacâmul. Nu că am mai avea ce face cu ele în mod direct. Nu are prea mult sens să devenim concurenţii francizelor noastre. Ne-a trecut prin minte, dar i-am supăra. Aşa că, atunci când o să ajung la Centru, vom vedea dacă nu le putem vinde ca surplus guvernului imperial. Acesta îl va distribui ca parte din programul lor de asistenţă pentru familiile sărace şi aşa mai departe şi Casa de Lagos va obţine o reducere de taxe.

— Deci vei ieşi bine la capătul călătoriei, asta spui.

— Nu este sigur. Dacă guvernul imperial nu foloseşte marfa asta în programul lor de asistenţă alimentară, ne-am păcălit, cu toată cantitatea.

— Sunt sigur că armata de contabili de la Lagos e destul de bine pregătită ca să găsească o modalitate de a stinge pierderea. Şi, dacă adaugi la asta şi şantajul pe care-l aplici oamenilor care încearcă să plece de la Capăt, s-ar putea să te alegi şi cu ceva profit.

— Faci totul să sune ca şi cum ar fi ceva rău.

— Nici vorbă. Ce sunt casele breslelor dacă nu fac bani? Ăsta e scopul lor. Scopul tău. Scopul meu.

— Nu ai ajuns încă la ceea ce voiai să-mi spui, zise Kiva.

— Atunci uite ce voiam să-ţi spun, Kiva. Ducele este preocupat de faptul că anumiţi oameni ar putea să fie ajutaţi să părăsească planeta.

— OK. Şi ce dacă?

— Unii dintre ei sunt persoane de interes pentru duce, din diverse motive.

— Ăsta e momentul să-ţi spun din nou: Şi ce dacă?

— Păi, dacă anumiţi oameni încearcă să cumpere traversarea de la tine, ducele ar vrea să ştie despre asta.

Kiva râse când îl auzi:

— Cred că-ţi baţi joc de mine, Ghreni. Ducele este motivul pentru care am ajuns să fac pastă din fructe şi să

iau pe navă nişte nemernici bogaţi pe post de marfă.

— Ducele ţi-o cere ca pe o favoare, de la un nobil la altul.

— Ducele poate să se împuşte în cur cu o puşcă.

Ghreni încuviinţă din nou:

— M-am gândit că o să spui asta. Aşa că am fost autorizat să-ţi ofer o şpagă.

— Pentru ce?

— Ca să ne spui dacă anumiţi oameni încearcă să-şi rezerve traversarea cu nava ta. Şi ca să ne spui unde îi putem găsi dacă fac asta.

— Cer foarte mulţi bani pentru traversare, spuse Kiva.

— Ducele este dispus să ofere aceeaşi sumă pe care o ceri tu, drept recompensă.

— Aceeaşi sumă, pe dracu'! Dacă vrea cooperarea mea, atunci începem să discutăm de la două milioane de mărci de persoană.

— Nu ţi se pare că ceri un pic cam prea mult?

— Ducele m-a jecmănit de şaizeci de milioane de mărci cel puţin, aşa că, pe bune, nu cred *deloc* că cer prea mult.

— Un milion de mărci de persoană.

— Uită-te la tine, Ghreni, cum te porţi de parcă aş avea *nevoie* de ceva de la tine.

— Ducele ar putea decide să-ţi facă plecarea dificilă.

— O să-mi aresteze căpitanul, aşa cum a făcut cu *Mai Spune-mi Şi Altceva?*

— Ai auzit despre asta.

— Space este un oraş mic. Am primit deja autorizaţia de plecare a navei, Ghreni. Plecarea noastră a fost aprobată deja. Şi ducele este suficient de ocupat să scape fără a fi detronat şi probabil asasinat.

— Un milion şi jumătate de mărci de persoană.

— Două milioane şi jumătate de persoană şi, de fiecare dată când mai încerci să negociezi de acum înainte, preţul creşte.

— Ducele nu e plin de bani.

— Poate *împrumuta* ceva bani din cei pe care şi i-a însuşit de la mine, javră împuţită!

— Asta nu e chiar o idee rea.

— Naiba să te ia! În momentul ăsta urc până la trei milioane de mărci doar pentru că m-ai enervat.

Ghreni îşi ridică mâinile rugător:

— Kiva. Opreşte-te! Gata, ne-am înţeles.

— Trei milioane de cap!

— Da.

— Pui zece milioane în contul escrow[4] *chiar acum.* Asta ca să fiu sigură că nu mă tragi în piept.

— O să fac asta imediat ce ajung la Staţia Imperială.

— Pe cine urmăreşti?

— Pe Contele de Claremont şi pe oricare dintre copiii săi.

— Nişte puştani?!

— Copiii? Nu. Au amândoi cam treizeci de ani standard. Sunt gemeni. Unul de sex masculin şi celălalt feminin.

— De ce îi vrei?

— Îţi spun pentru trei milioane de mărci.

— Nu fi un împuţit!

— Nu e important. Ce este important este să aflăm dacă vreunul dintre ei încearcă să plece de pe planetă.

— Şi, dacă ne contactează, ce facem?

— Atunci mă contactezi pe mine şi noi venim şi-i ridicăm de la Staţia Imperială exact înainte să încerce să se urce la bordul navei *Da, Domnule.*

— Aşa că te vei ocupa tu de tot.

— Da.

— O să-i arunci într-un puţ părăsit sau ceva de genul?

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în legătură cu asta.

— Oi fi eu o nenorocită, Ghreni, dar nu vreau să devin complice la crimă.

— Nu avem în plan să asasinăm pe nimeni. Vrem doar să nu-i lăsăm să plece.

---

[4] Contul escrow este un depozit colateral care are ca scop principal protejarea participanţilor la tranzacţii comerciale. Principala caracteristică a contului escrow este că permite depunerea sumelor în favoarea beneficiarului, însă ridicarea acestora este condiţionată de îndeplinirea unor condiţii contractuale (n. tr.).

— Ar mai fi şi alţii? Vreau să zic, de vreme ce oferi trei milioane de cap.

— Nu. Dar îţi admir flexibilitatea principiilor tale morale.

— Ai spus-o chiar tu. Cine suntem noi dacă nu cei care fac bani?

În timp ce Ghreni plecă de pe *Da, Domnule,* Kiva îl sună pe Gazson Magnut:

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Avem o groază de chestii de făcut acum, doamnă. Răspunsul ăsta se apropia, fiind vorba despre Magnut, de *Lua-te-ar naiba, sunt ocupat.*

— Da, ştiu, dar este ceva ce trebuie făcut.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie să trimiţi pe cineva care, în mod discret – adică *la dracu',* chiar discret, şi vorbesc extrem de serios –, să-mi afle cine este Contele de Claremont şi de ce îl arde grija pe duce de el într-un fel sau altul. Şi despre copiii lui, la fel.

— Da, doamnă. Avem un interval de timp pentru chestia asta?

— Acum o oră ar fi fain.

— Am înţeles.

— Şi, dacă tot veni vorba, găseşte pe cineva să-mi afle de ce dracu' e Ghreni Nohamapetan pe planeta asta şi care e legătura lui cu ducele.

— Ştim deja că e consilier.

— Aşa e, şi ştiu că a trebuit de două ori în ultimele trei zile să-i văd mutra şi să discut cu el chestiuni privitoare la duce. Şi poate că îţi închipui că e doar o coincidenţă, dar eu nu cred asta.

— În acelaşi interval de timp, doamnă?

— Da.

— Va fi nevoie de bani, în cazul acesta.

— Cheltuieşte-i.

— Cât de mulţi?

— Cât trebuie. Ia din costul de transport al următoarei persoane care cumpără traversarea.

— Da, doamnă.

Kiva se deconectă şi-şi folosi tableta să acceseze una dintre camerele exterioare ale navei *Da, Domnule,* aflată chiar la docul pentru navete. Naveta lui Ghreni Nohamapetan se pierdea în depărtare, în zbor spre Staţia Imperială.

— La ce-ţi merge ţie mintea, nenorocitule? îşi spuse Kiva cu voce tare. Şi cu ce blestemăţie se mai ocupă *familia* ta?

Fiindcă, cu orice s-ar fi ocupat Ghreni, nu putea fi decât o parte dintr-un plan mai mare al familiei Nohamapetan. Şi, cu orice s-ar fi ocupat împuţiţii ăia, nu era ceva bun pentru ceilalţi, inclusiv pentru Casa de Lagos. Sau pentru Casa de Wu, de fapt. Ca să nu mai vorbim despre Interdependenţă în ansamblul ei, dacă ne gândim bine.

Kiva privi la naveta care acum nu mai era decât o scamă în zări şi se întrebă dacă nu ar trebui să comande reţelei de apărare a navei *Da, Domnule,* să lanseze o rachetă spre ea. Da, ar trebui să dea explicaţii pe urmă. Da, *tehnic vorbind,* ar fi o crimă. Da, probabil că asta ar fi pornit un război între Casa de Lagos şi Casa de Nohamapetan pe care Casa de Lagos, cu toată puterea ei, l-ar pierde pe termen lung.

Pe de altă parte, în acest moment, ar fi făcut-o pe Kiva să se simtă *fantastic de bine!*

Cu regret, Kiva îşi puse tableta jos şi hotărî să facă altceva cu timpul ei, o decizie pe care, aşa cum avea să recunoască, urma s-o regrete mai târziu.

6

Mantia de încoronare era grea, uleiul de mir mirosea de parcă se alterase în urmă cu un secol, coroana o apăsa pe frunte şi o zgâria, transpirase, liturghia de încoronare dura o oră întreagă şi, colac peste pupăză, Cardeniei îi venise ciclul cu o noapte înainte şi exact acum se simţea ca şi cum cineva cu o mână înmănuşată în fier ar fi apucat-o de uter şi ar fi strâns puternic.

Da, Ziua Încoronării avea loc într-o atmosferă perfectă pentru Împăraxul Grayland al II-lea, mulţumim de întrebare.

Catedrala din Xi'an – catedrala ei, de fapt, fiindcă, pe lângă faptul că era Împărax, era şi Şeful Bisericii Interdependente, practic era Cardinalul oraşului Xi'an şi a Centrului şi astfel trebuia să aibă propria ei catedrală – avea o suprafaţă uriaşă şi era făcută din piatră şi din sticlă în stilul Interdependenţei Timpurii. Cardenia cugetă la aspectul absurd al acestui edificiu masiv de piatră construit la interiorul unei staţii spaţiale, dar nu pentru mult timp, fiindcă altfel întreaga absurditate a Xi'anului – cu dealurile, pâraiele şi pădurile, cu clădirile ei administrative, cu coridoarele ei rezidenţiale şi comerciale ascunse cu grijă pentru a se evita impresia de aglomerare – i-ar fi produs hohote delirante de râs.

Catedrala din Xi'an avea destul loc pentru mii de oameni în băncile sale, iar astăzi, în mod special, aceste bănci erau pline. Reprezentanţi din toate statele interdependente, familiile breslelor comerciale, celebrităţile din Interdependenţă, cât şi prinţii Bisericii Interdependente priveau probabil cu respect, în timp ce Arhiepiscopul Gunda Korbijn recita liturghia, bâzâind ca o dronă. La un moment dat Cardenia observă că Arhiepiscopul Korbijn avea un microfon în canalul auditiv al urechii ei stângi, dovedind astfel că nici pe Arhiepiscop nu te mai puteai baza că ştie întreaga ceremonie pe de rost. Într-un fel, acest lucru avu darul să o liniştească pe Cardenia şi să

reducă totul la nivelul scării umane.

Cardenia nu avea niciun microfon în ureche, dar rolul ei în cadrul evenimentului era în mod ciudat limitat: trebuia să meargă şi să se aşeze. Defilase de-a lungul navei Catedralei din Xi'an într-o ţinută verde-imperial, se oprise la transept şi aşteptase ca Arhiepiscopul să-i ofere rugăciunea de deschidere, predica şi invitaţia pentru Cardenia – adică pentru Grayland al II-lea, de fapt – de a i se alătura în spaţiul din jurul altarului. Un scăunel pentru îngenunchiere fusese plasat în centru, peste un mozaic înfăţişând sigiliul imperial. Cardenia îngenunche, îşi înclină capul şi aşteptă ca lucrurile să fie puse în ordine de către Korbijn şi asistenţii ei.

Mai întâi, uleiul de mir care aproape că o făcu să se sufoce din cauza mirosului. Apoi roba stacojie ceremonială şi şnurul răsucit auriu cu medalion, şnurul fiind simbolul Bisericii Interdependente şi medalionul cu pasărea phoenix, simbolul Profetei. Apoi fu declarată Cardinal de Xi'an şi al Centrului şi astfel, Şef al Bisericii Interdependente.

Apoi urmă o cheie pe un lănţişor auriu, simbolizând accesul la încăperile Parlamentului care se aflau la celălalt capăt al Xi'anului din palatul imperial, arătând (în teorie măcar, dacă nu şi în practică) independenţa Parlamentului faţă de Împărax. Această independenţă era contrazisă în parte de faptul că Împăraxul era mereu ministru al Parlamentului pentru Xi'an, un rol care era considerat în general onorific şi ceremonial, dar care, de fapt, avea aceleaşi drepturi de vot ca oricine altcineva. Tradiţia spunea că Împăraxul trebuia să se abţină de la votarea oricărui tip de legislaţie, inclusiv cea pe care o prefera (celei pe care nu o agrea i se putea opune prin veto). Dar din când în când câte un Împărax vota şi el, scandalizându-i pe parlamentarii de rând.

După cheie, veni şi inelul cu sigiliu, de mărimea unei pietre mici care simboliza ascendenţa Cardeniei la rolul de matriarh al Casei de Wu. Acesta era un rol separat de rolul de Împărax al Cardeniei, deoarece Casa de Wu, deşi

reprezenta dinastia imperială, era şi o familie de breaslă, cu monopoluri pe construcţia astronavelor şi pe armele şi serviciile militare. Am putea spune foarte bine că această Casă de Wu era o casă imperială mai ales din cauza acestor monopoluri: ele urmau să fie administrate de un consiliu de verişori pe care i-ar fi enervat orice intervenţie a ei. Dar ea era totuşi cea care purta sigiliul Casei de Wu, pe mâna stângă, pentru a lăsa loc pentru sigiliul imperial pe cea dreaptă.

Şi chiar acela a urmat, un inel şi mai mare decât cel al Casei de Wu, împreună cu un sceptru ceremonial care avea în vârf un smarald de mărimea unui pumn şi de o coroană de rubine, diamante şi smaralde care semnificau Biserica, Parlamentul şi Casa Imperială. Coroana era a dracului de grea şi începu s-o irite pe Cardenia aproape imediat. Sceptrul, coroana şi sigiliul marcau şi rolul ei de Regină a Centrului şi a Naţiunilor Asociate, un titlu mai puţin important. Cardenia avea şi ducate, şi comitate, şi câteva baronii, împrăştiate prin diferitele state independente cu care nu avea aproape niciodată de-a face.

La fiecare pas Korbijn spunea ceva ceremonios, mai spunea ceva în timp ce aşeza obiectul pe Cardenia şi încă şi mai multe după aceea, urmate de o rugăciune şi o omilie scurtă sau ambele. După un anume timp, Cardenia, transpirând şi plină de crampe, începu să-şi dorească să fi putut pur şi simplu să completeze un formular.

Korbijn se întoarse şi o fixă cu privirea pe Cardenia, căreia, în cele din urmă, i se ceru să facă şi altceva decât să îngenuncheze acolo.

— Ridică-te, Grayland al II-lea, Împărax al Sfântului Imperiu al Statelor Interdependente şi al Breslelor Comerciale, regina Centrului şi a Naţiunilor Asociate, Capul Bisericii Interdependente, Moştenitorul Terrei şi Mama Tuturor, Cel de-al Optzeci şi Optulea Împărax al Casei de Wu şi proclamă-ţi domnia! spuse Korbijn şi apoi se dădu la o parte.

Cardenia trase aer adânc în piept şi se ridică, folosindu-se puţin de sceptru pentru a se echilibra, prima şi probabil

ultima oară când acesta avea vreo utilitate. La încheierea ceremoniei, toate accesoriile de încoronare aveau să fie (din fericire) înlăturate de pe ea şi trimise în fişetul de depozitare, în aşteptarea următoarei încoronări a unui nou Împărax, oricare avea să fie acela. Dar pentru moment toate acestea atârnau greu.

Nu este deloc simbolic, se gândi ea.

Se întoarse, găsindu-se acum faţă în faţă cu adunarea de nobili, notabilităţi şi reprezentanţi. Membrii Comitetului Executiv, cu excepţia lui Korbijn, se aflau în primul rând de bănci. În spatele lor erau reprezentanţii Casei de Wu şi, printre ei, arătând total nelalocul lor, unchiul ei, Brendan Patrick, verişoara ei Moira şi vărul Justin, care o reprezentau pe mama ei. Hannah Patrick avea să afle de ascensiunea fiicei ei abia după câteva săptămâni bune, în acelaşi timp cu vestea că fusese ridicată la rangul de Baroneasă de Tacuarembó, un titlu de curtoazie legat de una dintre proprietăţile Împăraxului. Acest titlu urma probabil să o enerveze, dar şi s-o măgulească pe mama ei.

Cu mai multe rânduri mai în spate stătea Naffa Dolg, cu familia ei de republicani. Cardenia fu mişcată de faptul că, în ciuda opoziţiei lor faţă de legea imperială în general, veniseră totuşi s-o susţină, pe ea şi pe fiica lor. Între rândul pe care stătea Naffa şi rândurile apropiate cu cei din Casa de Wu stăteau matriarhele şi patriarhii diferitelor familii de bresle, nobilii şi toţi ceilalţi.

Şi în al treilea rând, Amit şi Nadashe Nohamapetan, amândoi privind-o fix în ochi pe Cardenia, de parcă ar fi fost un proiect pe termen lung sau o halcă de friptură.

Sau ambele, se gândi Cardenia.

În spatele ei, Arhiepiscopul Korbijn îşi drese glasul încet, de parcă i-ar fi spus: *Hai, termină-ţi treaba.*

— Eu, Cardenia Wu-Patrick, acceptând aceste instrumente ale Bisericii şi ale statului, după cum e dreptul meu, devin Grayland al II-lea, Împărax, Regină, Capul Bisericii, Moştenitorul Terrei şi Mama Tuturor. Fie ca dogmele Interdependenţei, expuse de Profetă, să aducă o pace şi o prosperitate neîntrerupte tuturor!

— Trăiască Împăraxul! veni răspunsul de la primul rând până în spate, urmat de ovaţii uriaşe de care Cardenia, cu toată transpiraţia şi crampele, reuşi totuşi să se bucure.

Muzica crescu în intensitate; „Marşul Profetei” de Higeliac, scris în secolul al III-lea FI, se intensifică, interpretat de o orchestră de cameră ascunsă cu dibăcie într-un alcov din transept pentru a permite plasarea mai multor rânduri de bănci în catedrală. Orchestra încapsulată îşi etala eforturile prin difuzoare, publicul de la încoronare se ridică în picioare, continuând să ovaţioneze, în timp ce Grayland al II-lea făcu primii ei paşi, venind dinspre altar, de-a lungul navei şi luând-o apoi iute pe un coridor lateral, unde asistenţii o aşteptau s-o conducă într-un birou mic pentru a o elibera de coroană, sceptru şi alte asemenea prostii şi unde gărzile de corp imperiale se postară în stânga şi-n dreapta uşii.

— Cred că a mers bine, Maiestate, îi spuse Naffa.

Cardenia privi în sus, confuză, în timp ce era ajutată să se dezbrace:

— Tocmai te-am văzut în public.

— Pentru că adineauri eram în public.

— Cum ai ajuns aici atât de repede?

— Fiindcă este meseria mea, spuse Naffa şi făcu să apară, în mod magic, o mapă cu memorie temporară. Cum te simţi?

— Spune-mi că nu va mai trebui să trec prin asta.

— Se întâmplă extrem de rar ca un Împărax să participe la două ceremonii de încoronare. Aşa că nu, nu va mai trebui să treci prin asta.

— Acum spune-mi că pot merge acasă.

— De vreme ce Împăraxul este proprietarul Xi’anului însuşi, practic vorbind, eşti acasă.

— Iată un gând îngrozitor.

— Vorbind însă de o manieră mai prozaică, nu poţi încă să te întorci acasă. În următoarele zece minute, trebuie să te schimbi în uniforma oficială pe care ţi-o arată acum Dochae – Naffa o indică printr-un semn din cap pe asistentă care avea, într-adevăr, pregătită o uniformă

foarte oficială – şi apoi trebuie să te duci la balconul de prezentare pentru a face cu mâna zecilor de mii de oameni care tocmai distrug gazonul din faţa catedralei în speranţa că te vor vedea. Vei fi acolo sus cinci minute şi apoi vom merge înapoi la palat, unde vei acorda audienţe de cinci minute cu un minut pauză între ele, timp de o oră, şi alte audienţe de câte zece minute cu două minute pauză între ele, timp de încă o oră. Apoi trebuie să soseşti la sărbătorirea încoronării, moment în care vei ţine un mic discurs…

Cardenia mormăi.

— …pe care deja ţi l-am pregătit şi pe care nu-l va asculta nimeni oricum, fiindcă nu are nicio importanţă. Şi apoi, până la sfârşitul petrecerii, vei petrece trei ore într-un şir de recepţie unde vei strânge mâini şi vei sta la pozat şi la filmat cu toată lumea, chestie care va fi, bănuiesc, exact atât de groaznică pe cât ţi-o imaginezi. Apoi, şi numai apoi vei putea să te relaxezi şi să mănânci ceva, aşa că sugerez că în timp ce Dochae aici de faţă te ajută să intri în noua uniformă, să mănânci batoanele de proteine pe care ţi le va da ea. Şi poate să bei nişte apă.

— Pot să merg la toaletă?

— E o baie aici. Uşa din stânga ta. Înainte să întrebi: are tot ce-ţi trebuie în acest moment.

— Mulţumesc frumos. Sunt bucuroasă că cineva îşi aminteşte că sunt o fiinţă umană.

— Sigur. Poţi sta cât ai nevoie, dacă asta înseamnă mai puţin de un minut.

Cardenia mormăi din nou şi se îndreptă spre baie.

Şapte minute mai târziu, veşmintele de încoronare ale Cardeniei fuseseră împachetate, ţinuta de după încoronare era pe ea şi era surprinzător de confortabilă, iar falanga ei de gărzi de corp o înconjura în lift conducând-o la platforma de observare a catedralei, unde o aştepta balconul ei de prezentare. Cardenia privi în jur şi-şi dădu seama că, în afara palatului, nu va mai fi niciodată singură într-un lift.

Uşa liftului se deschise şi se întâlni din nou cu Naffa.

Stătea în picioare în faţa alcovului care era balconul de prezentare.

— Trebuie să încetezi cu chestia asta, îi spuse Cardenia. Mă sperie.

— Relaxează-te. Am luat liftul pe cealaltă parte. Are şi el setul lui de gărzi de corp.

— Bun venit în lumea mea!

— Sunt în ea de ceva vreme. Sper că ai observat.

Cardenia râse, dădu să iasă din lift şi apoi fu azvârlită înapoi în el în timp ce balconul de prezentare explodă. Îşi pierdu cunoştinţa chiar înainte ca trupul ei să se izbească de peretele din spate al liftului.

— Există posibilitatea cât se poate de reală ca toţi curenţii Fluxului care leagă toate sistemele din Interdependenţă să se prăbuşească în timpul Domniei Tale, îi spuse Cardeniei în vis Attavio al VI-lea, tatăl ei, sau mai degrabă o proiecţie digitală a lui.

Cardenia ştia că visează. Cardenia mai ştia şi că visul era, pentru un moment, cel puţin, o continuare a primei lor conversaţii din Camera Memoriei. Nu ştia cum şi când adormise şi acea parte din creierul ei care era îndeajuns de lucidă încât să înregistreze faptul că visa se ferea insistent să se gândească prea mult la asta. *Continuă conversaţia. Eşti în siguranţă,* părea să-i spună acea parte din creier, aşa că ea continuă, recitându-şi rolul din conversaţie din nou, de parcă ar fi citit dintr-un scenariu.

— Cum se va întâmpla? întrebă Cardenia.

— Nu sunt un om de ştiinţă, spuse Attavio al VI-lea. Dar Contele de Claremont este. A adunat date de peste trei decenii deja. Îmi trimite actualizări din când în când. Datele pe care le-a adunat sugerează că stabilitatea Fluxului reprezintă o iluzie, că, dacă luăm în considerare o perioadă îndeajuns de lungă, totul se deplasează şi că vom intra într-o perioadă de deplasări. Spune că a început deja să se întâmple, lent, dar că va începe foarte curând să se întâmple foarte repede. S-a mai întâmplat şi înainte.

— Cu Dalasýsla. Când primul Grayland a fost Împărax.

Attavio al VI-lea încuviinţă:

— Da. I s-au dat informaţii, aşa cum mi s-au dat şi mie – informaţii la care acum vei avea şi tu acces.

— A avut informaţiile, de ce nu a acţionat în consecinţă? Dacă ştia că urmau să piardă curentul spre Dalasýsla, de ce nu a făcut nimic să n-o piardă?

— Aş putea să-ţi spun, dar poţi s-o întrebi chiar tu.

Cardenia, auzind asta, clipi:

— E aici?

— Bineînţeles.

— Dar s-a pierdut în Flux. Nu credeam nici măcar că a *existat.*

— S-a actualizat înainte de ultima ei călătorie. Toate datele cu excepţia acelor câteva ultime câteva zile sunt aici.

Asta o luă pe Cardenia prin surprindere. Pe de o parte avea sens. Pe de alta, ideea unei persoane care era… *incompletă* era ciudată:

— Jiyi, arată-mi-o pe Împărax Grayland I.

Aerul luci şi apăru o femeie solidă şi înaltă care păşi spre Cardenia.

— Eşti Împăraxul Grayland I, spuse Cardenia.

— Da, răspunse femeia.

— Ştii… ce ţi s-a întâmplat? Cum ai murit?

— Da, cunosc informaţia, sigur.

— Şi ce simţi despre asta?

Toate astea erau detalii secundare, dar Cardenia trebuia să înţeleagă.

— Nu simt nimic despre asta. Sunt o simulare digitală a unei persoane. Acestea fiind spuse, de vreme ce ştiu ce ştiu, presupun că pe Împăraxul Grayland I chestia asta a iritat-o extrem.

Asta o făcu să zâmbească pe Cardenia. Apoi reveni la firul principal al conversaţiei:

— Ai ştiut că se prăbuşea curentul de Flux spre Dalasýsla.

— Desigur, oamenii de ştiinţă mi-au dat modele care sugerau că prăbuşirea curentului era iminentă. Conform

datelor şi înţelegerii mele, m-am gândit că era posibil şi chiar probabil să se întâmple asta.

— Dar nu ai evacuat sistemul Dalasýslei.

— Nu.

— De ce?

— Politică, spuse Grayland. Evacuarea a douăzeci de milioane de oameni care trăiau în sistemul Dalasýslei ar fi necesitat o planificare uriaşă şi fonduri pe măsură din partea Interdependenţei. Nu s-a dorit acest lucru.

— Parlamentul nu a vrut să salveze vieţile a douăzeci de milioane de oameni?

— Nu au privit chestiunea din punctul de vedere al salvării acelor oameni. Au considerat că un Împărax pe care-l percepeau ca fiind unul slab încerca să fabrice o criză, prin care să încline balanţa de putere în favoarea ei, în detrimentul Parlamentului. Au mai văzut-o şi ca pe o ameninţare pentru comerţ şi economie, fiindcă, pentru evacuare, ar fi fost necesar un mare număr de nave şi acestea ar fi costat foarte mult.

— Dar datele care arătau posibilitatea unei prăbuşiri?

— Au înfiinţat o comisie din care făceau parte alţi fizicieni ai Fluxului, care au început să găsească noduri în papură în rezultatele cercetărilor, producând astfel suficiente îndoieli pentru a submina orice încercare politică de a face ceva. Până şi reprezentanţii din Dalasýsla au votat împotriva recomandării mele de începere a evacuării. Ceea ce a trecut la vot, în cele din urmă, a fost recomandarea de cercetare în continuare a problemei. Dar nu au fost alocaţi bani din bugetul imperial pentru studii ulterioare, aşa că nu a ieşit nimic din toate astea.

— Deci… *Deci n-ai făcut nimic*, urma să spună Cardenia, dar se opri, fiindcă ar fi fost nepoliticos şi se temea că Grayland ar fi adoptat aproape imediat o atitudine defensivă, apoi îşi aminti că vorbea cu un computer lipsit de sentimente. Deci n-ai făcut nimic.

— Am trimis ducesei locale un aviz şi le-am spus armatei şi birocraţilor imperiali locali să-i ajute, în regim de urgenţă, pe orice dalasýsleni care ar fi dorit să plece.

— Şi au plecat?

— Nu ştim. Curentul Fluxului s-a prăbuşit aproape imediat după ce am trimis avizul.

— Aşa că douăzeci de milioane de oameni au murit din cauza politicii şi birocraţiei.

— Da. Nu imediat, desigur. Dar Interdependenţa este concepută intenţionat astfel ca fiecare sistem să depindă de celelalte pentru lucrurile de primă necesitate. Dacă înlături un sistem, casa lui conducătoare şi monopolul ei, celelalte zeci de sisteme vor supravieţui. Dar acel sistem nu va putea supravieţui. Cu timpul, va începe să se prăbuşească. Habitatele din spaţiu şi avanposturile de pe planetele şi lunele altfel nelocuibile vor începe să se prăbuşească din cauza lipsei de mentenanţă şi, cu timpul, vor începe să fie mai greu de reparat. Fermele şi fabricile producătoare de alimente vor începe şi ele să se prăbuşească. Reţelele sociale vor intra în colaps, după cum e de aşteptat, proporţional cu defectarea fabricilor şi cu conştientizarea faptului că, de fapt, nimic nu-i mai poate salva pe oamenii din sistemul deconectat. Datorită defecţiunilor fizice şi sociale care vin după prăbuşirea curentului Fluxului, moartea întregului sistem este inevitabilă.

— Cât a durat?

— Când s-a prăbuşit Dalasýsla, am comanda observatoarelor radio din sistemul Kaipara să se concentreze pe Dalasýsla. Kaipara era cel mai apropiat sistem, din punctul de vedere al distanţei fizice, aflat la şaptesprezece ani-lumină depărtare. Am murit înainte ca ei să fi auzit ceva.

— Dar au auzit ceva.

— Foarte puţin. Majoritatea comunicaţiilor interne din sistem se făceau pe vremea mea prin fluxuri concentrate de date, aşa că ar fi fost greu să tragi cu urechea aleatoriu. Când am comandat radiotelescoapelor să asculte, am sperat că cineva de pe Dalasýsla va avea prezenţa de spirit să direcţioneze un transmiţător cu spectru larg spre Kaipara. Şi, din câte înţeleg, cineva chiar a făcut-o, preţ de

o lună, la doi ani după prăbuşire.

— Ce spuneau?

— Pe scurt: război civil, crime, violenţă, sabotarea sistemelor de susţinere a vieţii şi a producţiei de hrană, proliferarea cultelor personalităţii. Există un raport secretizat care a fost pregătit de către fiul şi succesorul meu, Bruno al III-lea.

— Secretizat? spuse Cardenia, întorcându-se spre Attavio al VI-lea. Mai este încă secretizat?

— Da. Nu l-am desecretizat, răspunse Attavio.

— De ce nu? Mai ales dacă şi tu crezi că Fluxul stă să se prăbuşească?

— Fiindcă problemele care au existat în era lui Grayland există şi în era noastră sau existau într-a mea, mai bine zis. Parlamentul va vedea în continuare ridicarea acestei probleme ca pe o mişcare politică cu scopul de a-i marginaliza. Nimeni nu va dori să perturbe comerţul sau privilegiile caselor breslelor. Nu va exista cale de scăpare. Ce s-a întâmplat Dalasýslei se va întâmpla peste tot. Fără să fiu absolut sigur, nu aş deschide acea cutie a Pandorei.

Şi iată că acum Cardenia, în visul ei, se îndepărtă de scenariu:

— Toate astea sunt stupide, îi spuse ea lui Attavio al VI-lea şi lui Grayland I. Suntem sortiţi pierii numai dacă vom continua să facem ceea ce facem. Dacă ştim că urmează prăbuşirea, trebuie să reformăm Interdependenţa. Să terminăm cu monopolurile breslelor. Să ajutăm fiecare sistem să se pregătească pentru colaps.

— Acest lucru nu se va întâmpla, spuse Attavio al VI-lea.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Sigur că ştiu asta. Sunt Împăraxul sau, mai bine zis, am fost.

Cardenia se întoarse spre Grayland I:

— Ai văzut cum are loc un colaps. Pe vremea ta, probabil că au reacţionat.

— Am fost asasinată, spuse Grayland I. Şi după ce o scurtă perioadă cât ceea ce s-a întâmplat pe sistemul pierdut al Dalasýslei a fost la modă, aşa, pentru spectacol,

toată lumea a decis să uite de el. Ceilalţi curenţi ai Fluxului păreau stabili şi a te gândi la Dalasýsla devenise inoportun.

— Nimeni nu doreşte sfârşitul Interdependenţei. Şi aici includ şi Casa de Wu. Sunt prea mulţi bani şi putere la mijloc, spuse Attavio al VI-lea.

— Şi supravieţuirea umanităţii nu contează? întrebă Cardenia, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu şi dacă asta înseamnă sfârşitul Interdependenţei.

— Supravieţuirea umanităţii a fost *scopul* Interdependenţei! Urlă Cardenia la simularea digitală a tatălui ei.

Şi acesta fu momentul când, în visul ei, atât Attavio al VI-lea, cât şi Grayland I îi râseră în faţă.

— Copila mea, acesta nu a fost niciodată scopul Interdependenţei, spuse Attavio al VI-lea.

— E doar scuza pe care ne-am găsit-o pentru ea, afirmă Grayland I, încuviinţând.

— Atunci care a fost scopul?! întrebă Cardenia, urlând încă. Ce este Interdependenţa?!

Şi atunci aerul luci din nou şi apăru o altă siluetă care se îndrepta spre Cardenia, o figură pe care Cardenia ştia că trebuie să fie Rachela I, Profeta-Împărax, fondatoarea legendară a Interdependenţei. Trebuia să fie Rachela I, da, dar arăta ca Naffa. Naffa, care fusese surprinsă de explozia balconului de prezentare, Naffa, a cărei ultimă imagine pe care Cardenia avea s-o păstreze era a Naffei sfâşiată de explozie, a Naffei, pline de sânge, care stătea acum în faţa Cardeniei, întruchipând-o pe Rachela I, ca să-i spună ce fusese şi ce este Interdependenţa.

— E o escrocherie, spuse ea.

Şi apoi Cardenia, care nu mai putea pretinde, nici măcar în vis, că nu ştie ce s-a întâmplat, îşi impuse să se trezească şi se trezi într-un pat în propriul ei spital privat foarte mic şi foarte sigur, înconjurată de gărzile de corp imperiale, o falangă de doctori conduşi de Qui Drinin şi un contingent mic de gărzi, inclusiv cel care era acum acolo

ca să-i spună ceea ce ea ştia deja, şi anume că prietena ei Naffa Dolg murise.

PARTEA A DOUA

7

Luptele de lângă Universitatea Opole se potoliseră suficient încât Marce Claremont să se poată întoarce la apartamentul său de absolvent şi să-şi facă un bagaj pentru o călătorie din care probabil nu avea să se mai întoarcă.

Ceea ce ridica următoarea problemă: Dacă pleci pentru totdeauna, ce îţi iei cu tine?

Anumiţi factori îi uşurară lui Marce trierea lucrurilor. Cu privire la îmbrăcăminte, era deja rezolvat: avea destule haine acasă în Claremont, aşa că nu-i trebuia nimic de la apartamentul său din Opole. Singurul lucru interesant din apartament, din acest punct de vedere, erau nişte cămăşi casual cu nişte comentarii de astrofizică imprimate pe ele. Marce era aproape sigur că putea să le abandoneze. Hainele pe care şi le luase erau neutre din punctul de vedere al culorilor şi al stilului. Tatăl său îi precizase că moda de la Centru avea să fie atât de radical diferită încât va trebui să-şi cumpere oricum altele.

Toată muzica, tablourile, cărţile, divertismentul şi multe dintre comunicările personale la care Marce ţinea erau stocate într-un cript de date de mărimea degetului mare, împreună cu aproape o sută de mii de mărci, bani de cheltuială, aceştia din urmă nefiind accesibili decât cu ajutorul datelor biometrice ale lui Marce, aşa că teoretic n-ar fi fost necesar să consume spaţiu pentru ei.

Şi cu asta ajunsese la lucruri – la obiectele cu valoare sentimentală. Marea majoritate a acestui tip de obiecte se găseau tot în palatul Claremont, fiindcă acolo trăise Marce aproape toată viaţa lui, şi pentru că apartamentul său de absolvent era ridicol de mic. Dintre toate obiectele care se aflau în apartament, Marce alese patru. Două erau cărţi, pe care i le dăduse tatăl său, una cu ocazia celei de-a treisprezecea aniversări a zilei sale de naştere şi una când îşi luase doctoratul.

Al treilea era un aparat demodat de ascultat muzică,

dăruit de Vrenna, pe care-l luase cu el la un concert al formaţiei Green Gods şi pe care reuşise să obţină câte un autograf de la trei dintre cei patru membri ai formaţiei. Aparatul nu părea să mai funcţioneze, iar Green Gods se despărţiseră cu ani de zile în urmă şi membrii se împrăştiaseră, uitaţi sau eşuaţi în cariere solo, în urma unor sfaturi proaste, dar îl păstrase ca să-şi aducă aminte de acea perioadă din viaţa lui şi să-i aducă aminte de Vrenna, care, în ciuda faptului că fusese o pacoste cât timp au fost copii, era în stare uneori să fie grijulie şi iubitoare.

Ultimul obiect era un porcuşor de pâslă rărită pe nume Giggy pe care i-l cumpărase mama lui când împlinise un an. Vrenna primise de la ea, cu aceeaşi ocazie, un ursuleţ pe nume Howie. Howie dispăruse de mult timp – existaseră motive de a crede că Vrenna îl lansase în spaţiu cu ajutorul unei rachete artizanale –, dar Giggy supravieţuise şi-l însoţise pe Marce la fiecare nou cămin al său. De dragul poveştii, ar suna bine ca Giggy să fi fost singurul cadou de la mama sa, acum dispărută, dar, de fapt, Marce primise multe daruri şi avea multe lucruri de la ea sau care îi aminteau de ea. Însă Giggy era, pur şi simplu, talismanul său.

Marce îngrămădi toate cele patru obiecte într-un rucsac mic şi apoi cântări rucsacul cu privirea. *Nu-i prea mult când părăseşti o lume întreagă,* se gândi el. Îşi dăduse silinţa să nu se gândească prea mult la faptul că părăsea o planetă ca să se ducă undeva unde nu cunoştea pe nimeni şi unde avea să-şi petreacă tot restul vieţii. Curentul Fluxului către planeta de la Capăt avea să dureze mai mult decât cel care pleca de la Capăt: cel dintâi ar mai fi putut dura ani buni. Teoretic, era posibil, în acest moment să se poată şi întoarce. Era însă, pur şi simplu, puţin probabil. Pentru a suporta gândul că nu avea să-şi mai vadă niciodată tatăl, sora sau pe oricare dintre oamenii pe care-i cunoscuse până acum, soluţia lui Marce era să se concentreze asupra unor chestiuni practice legate de plecarea de pe planetă.

Ceea ce şi făcea: cu o zi în urmă se întâlnise cu Gazson

Magnut, Comisarul de bord Şef al unei nave pe nume *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* şi-şi aranjase traversarea. Nu fusese ieftin – de fapt, costase mai mulţi bani decât credea Marce că a cheltuit pe orice altceva îşi cumpărase în viaţă până acum –, iar Magnut încercase să-i mai vândă şi alte chestii, inclusiv un set fals de documente de călătorie. Observase că Magnut păruse uşor dezamăgit când îi spusese că documentele lui de călătorie erau în ordine. După ce rezolvase asta, tot ce-i mai rămânea de făcut era să-şi scrie demisia şi nişte scrisori de adio, toate acestea urmând să fie trimise după ce *Da, Domnule* ar fi intrat în Flux.

Şi chestia asta, adunatul obiectelor personale. Tot restul lucrurilor din apartament urmau să fie adunate mai târziu de personalul casei Claremont.

Marce îşi puse rucsacul pe umăr, mai aruncă o privire spre apartamentul său şi hotărî că n-o să-i ducă dorul absolut deloc. Era, ca aproape toate reşedinţele instituţionale academice, absolut uşor de uitat, din orice punct de vedere. Apoi se îndreptă spre scări şi ieşi din cămin pe o stradă care era aproape complet pustie cu excepţia a doi oameni, în depărtare, şi a unei furgonete care se opri în dreptul lui Marce şi ale cărei uşi se deschiseră, şi din care ieşiră doi bărbaţi masivi.

Furgoneta o luă rapid la drum cu Marce în ea, întrucât cei doi bărbaţi masivi săriseră şi-l târâseră înăuntru înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă. Rucsacul cu toate obiectele lui sentimentale rămăsese pe trotuar, fiindcă aşa se întâmplă uneori când eşti răpit.

Ghreni Nohamapetan îi zâmbi lui Marce Claremont de vizavi de el aşezat la masă:

— Lord Marce, ce bucuros sunt că ne întâlnim din nou! Sunt fericit că aţi putut accepta această întâlnire pe nepregătite.

— Lord Ghreni, spuse Marce. De vreme ce m-aţi răpit ca să ajung aici, nu cred că v-aş fi putut refuza.

Cei doi stăteau jos, într-o cameră fără geamuri care

părea că fusese făcută dintr-un container – ceea ce însemna că probabil chiar era un container, un container modificat. Marce nu avea idee unde se află. La sosirea lui Ghreni, se găsea în încăpere de zece minute, adus de haidamacii care-l înşfăcaseră.

— Nu-mi place cuvântul „răpit”, spuse Ghreni.

— Cu tot respectul, Lord Ghreni, în momentul ăsta puţin îmi pasă dacă vă place sau nu.

— Mi se pare corect, făcu Ghreni, lăsându-se pe spate în scaun şi urmărindu-l cu privirea pe Marce. Se zvoneşte că vreţi să plecaţi definitiv de pe Capăt.

— Şi, dacă aş face-o, mă îndoiesc că asta vă priveşte.

— Ei bine, vedeţi, e război şi ducele a observat că unii nobili sau copiii lor, adulţi sau nu, încearcă deodată să-şi cumpere traversarea.

— Asta se mai întâmplă când e război.

— Presupun că se întâmplă, încuviinţă Ghreni. Ducele nu vede asta ca pe un vot de încredere în competenţele lui de conducător, aşa că i-a invitat, pe aceia care sunt interesaţi să plece să rămână.

— Nu cred că m-aţi răpit ca să-mi transmiteţi această invitaţie, Lord Ghreni, spuse Marce.

— Nu, presupun că n-ar fi avut rost să-mi dau atâta osteneală. Aveţi dreptate. V-am invitat aici din cu totul alte motive. Poate vă amintiţi că data trecută când l-am rugat pe tatăl dumneavoastră să-l ajute pe duce cu eliberarea fondurilor imperiale.

— Îmi aduc aminte că ţi-a spus „probabil”.

— Aşa e – şi am considerat că asta înseamnă un „nu”, dar spus politicos. Şi, ca să fie clar, dacă acesta a fost, într-adevăr, răspunsul lui, motivele sunt, din punct de vedere etic şi legal, solide. A făcut o alegere bună, din aceste motive.

— O să-i transmit că ai spus asta.

— Nu mă îndoiesc, spuse Ghreni. Dar nu imediat. Problema cu răspunsul tatălui dumneavoastră, oricât de admirabil ar fi din punct de vedere etic şi legal, este că în acest moment ducele chiar are nevoie de banii aceia,

fiindcă are mare nevoie de armele acelea. Şi „probabil” nu e un răspuns potrivit cu intervalul de timp pe care-l avem la dispoziţie. Aşa că unde nu a mers cu arta convingerii poate că va merge cu forţa.

— M-ai luat ostatic pentru răscumpărare.

— Da. Şi-mi cer scuze pentru asta. Tatăl dumneavoastră nu pare să fie sensibil la alte… linguşeli pe care eu sau ducele i le-am putea oferi. Nu pare interesat de bani sau de putere, sau de altceva tangibil. Şi nu are sentimente patriotice pentru Capăt şi nici sentimente de loialitate faţă de duce. Dar, fără îndoială, vă iubeşte pe dumneavoastră şi pe sora dumneavoastră. Aşa că mai era doar de ales între dumneavoastră doi. Ne-am gândit la sora dumneavoastră…

Marce râse când îl auzi şi Ghreni încuviinţă, cât putu de politicos:

— …dar ne punea probleme din punct de vedere al achiziţionării.

— Vrei să spui că le-ar fi eviscerat pe matahalele alea pe care le-ai fi trimis după ea şi pe urmă ţi-ar fi luat urma ţie, după ce ei te-ar fi dat de gol.

— Da, exact asta am vrut să spun. Eraţi, cu tot respectul, ţinta mai uşoară.

Marce încuviinţă. Era adevărat. Era un om de ştiinţă, pe când Vrenna era un soldat sau asta fusese înainte să conducă Comisariatul de Poliţie de la Claremont. Dintre ei doi, el putea fi luat mult mai uşor prin surprindere şi nu te prea aşteptai să-ţi rupă gâtul.

— În plus, a mai fost şi faptul că dumneavoastră doreaţi să părăsiţi planeta şi ea nu.

— Şi ce dacă?

— Nu aţi mai plecat niciodată de la Capăt. Nu v-aţi dus nici măcar până la Staţia Imperială, nici măcar atunci când sora dumneavoastră era puşcaş marin. Plecarea dumneavoastră acum e foarte interesantă.

— Ai menţionat că e război.

— Da, însă nu cred că plecaţi din acest motiv. Dacă aţi pleca din cauza războiului, nu aţi pleca singur. Sora şi tatăl dumneavoastră ar pleca şi ei sau măcar ar încerca. Dar nu

plecaţi decât dumneavoastră. Ghreni băgă mâna în buzunar, scoase criptul de date şi-l puse pe masă: Şi, dacă e să ne luăm doar după acesta, nu plecaţi cu moştenirea familiei.

Marce privi fix criptul de date. Îi fusese luat când fusese răpit, împreună cu alte obiecte personale care erau mai degrabă asupra lui decât în rucsacul pe care-l pierduse.

Ghreni îl împinse spre el:

— Puteţi să-l luaţi.

Marce îl luă şi-l băgă în buzunar:

— E gol?

— Nu. Nu am nevoie de fotografiile şi de muzica dumneavoastră şi mi-e teamă că ducele are nevoie de ceva mai mult decât de cele o sută de mii de mărci din partea familiei dumneavoastră. Nu veţi pleca nicăieri, oricum, decât atunci când tatăl dumneavoastră ne va ajuta, şi *dacă* o va face. Şi, deoarece cred că vrea, într-adevăr, să plecaţi, acum voi obţine de la el ceea ce dorim.

— Şi dacă nu?

Ghreni ridică din umeri:

— Pentru început, nu veţi părăsi planeta.

— Pentru început…

— Ducele are mare nevoie de banii aceia.

— Suficient de mult cât să mă omoare?

— N-o să vă omoare el însuşi. Dar, dacă tot aţi menţionat acest lucru, sunt sute sau probabil mii de oameni care mor zilnic în revolta asta absurdă. Dacă punând în pericol viaţa unuia singur – a dumneavoastră – facem ca mii de oameni să poată trăi, nu-i aşa că merită să ne asumăm acest risc?

— De fapt, încerci doar să justifici răpirea mea, din punct de vedere moral.

Ghreni ridică din umeri din nou:

— Acesta va fi cu siguranţă argumentul pe care ducele îl va folosi ca să-şi liniştească astfel conştiinţa. Dacă stă în picioare sau nu, nu prea cred c-o să-şi bată el capul cu asta. Se pot spune multe despre duce, dar nu şi că ar fi un mare gânditor.

— Chestia asta n-o să meargă.

— Vom vedea. Oricum, războiul trece cu buretele peste multe, mai ales dacă ducele îşi primeşte armele şi înăbuşă revolta. Între timp, Lord Marce, veţi afla cât de mult vă preţuieşte tatăl dumneavoastră. Dacă nu pentru dumneavoastră înşivă, atunci cel puţin pentru motivul – oricare ar fi acela – pentru care v-a spus să plecaţi de pe planetă. Nu vreţi să-mi spuneţi motivul, nu?

— Nu e treaba dumitale.

— Ştiu că aşa credeţi. Dar aţi putea fi surprins de cât de mare e aria de acoperire a treburilor mele.

— De vreme ce această arie de acoperire include răpirea de oameni, nu cred că orice altceva aţi mai face acum m-ar surprinde.

— Din nou, drept la ţintă. Dacă doriţi să-mi spuneţi de ce v-aţi propus, de fapt, să părăsiţi Capătul, sunt dispus să vă ascult.

Marce rămase tăcut, fixându-l pe Ghreni cu privirea.

— Nu-i nimic, spuse Ghreni după un minut. Dacă tatăl dumneavoastră nu se mişcă destul de repede, vă vom tortura puţin ca să-l motivăm. Cu filmări şi tot tacâmul. În timp ce facem asta, voi fi nevoit să-l pun să vă întrebe din nou acelaşi lucru.

— Tortura nu scoate mereu la iveală răspunsuri adevărate.

— Aşa se spune. Ei bine, vom vedea.

Ghreni se ridică şi arătă cu mâna spre capătul containerului:

— Între timp, aveţi acolo o toaletă, în colţul din spate, şi aici e un frigider cu apă şi câteva gustări. Arătă apoi spre capătul cel mai apropiat. Uşa e aici. Dacă vă apropiaţi la mai puţin de un metru şi jumătate, începe să fie electrificată. Dacă o atingeţi, probabil că nu veţi muri, dar vă veţi dori să fi murit. Dacă reuşiţi cumva s-o deschideţi, oamenii mei de pe cealaltă parte a ei vă vor face să vă doriţi să n-o fi făcut. Mă înţelegeţi?

Marce încuviinţă.

— Bine, spuse Ghreni, cântărindu-l cu privirea pe Marce. Îmi cer scuze pentru toate astea. Nu aşa aş fi procedat eu.

Şi-mi dau seama că relaţia noastră va deveni ciudată de acum înainte.

— Pentru început, spuse Marce, repetând spusele lui Ghreni de mai devreme.

Ghreni zâmbi şi ieşi.

Marce merse la frigider, luă o sticlă cu apă şi bău din ea, uitându-se din nou în jur. O veioză, scaune, toaleta şi frigiderul. Niciun pat. O uşă rece din metal şi pereţi reci din metal. Se îndreptă spre peretele din faţă, nu prea aproape de uşile mari, şi auzi voci de afară, groase, masculine. Nu reuşi să înţeleagă ce spuneau.

Minunat, se gândi el. Singurele ştiri bune din toate erau că Ghreni îi dăduse înapoi criptul de date care era mai valoros decât îşi putea el imagina. Altfel totul era o porcărie. Până acum probabil că tatăl lui fusese deja contactat de Ghreni Nohamapetan. Marce nu ştia cum avea să reacţioneze tatăl său. Pe de o parte, chestia asta era exact tipul de lucru căruia i s-ar fi opus. Pe de altă parte, şi aici Ghreni avea dreptate, singurele lucruri de care îi păsa tatălui său în viaţă erau copiii lui.

Mai era şi faptul că, peste o săptămână sau cel mult o lună, începând de acum, mărcile Interdependenţei vor valora mai puţin, socotite la kilogram, decât noroiul de pe jos. Aşa stând lucrurile, Tata le-ar putea da banii pur şi simplu, pentru că oricum nu va mai conta în viitor sau chiar într-un viitor destul de apropiat.

Dar atunci acest conflict, care începea să pară că se va rezolva, şi nu în favoarea ducelui, ar putea să prindă forţe noi, datorită acelor arme suplimentare. Mai multă moarte, mai multă distrugere, mai mulţi oameni alungaţi din casele lor – într-un moment când vieţile tuturor celor de la Capăt urmau şi aşa să fie întoarse cu susu-n jos, din cauza curentului de Flux de la planetă înspre restul sistemelor, ce avea să se închidă.

Marce mai luă o înghiţitură din apă. Îi era teamă şi era extrem de îngrijorat pentru integritatea lui individuală – Ghreni Nohamapetan îi păruse exact genul de sociopat înfumurat care l-ar tortura doar ca să se distreze –, dar

avea şi un ciudat sentiment de detaşare. Dacă asta o fi fost din cauza şocului produs de starea în care se afla sau doar a certitudinii că civilizaţia umană se apropia de sfârşit, aşa că situaţia lui nu însemna, vorbind în termeni relativi, nimic sau ambele, nu-şi putea da seama. Era înspăimântat, dar şi foarte obosit. Pe moment, măcar cu oboseala putea face ceva.

Aşa că Marce Claremont se întoarse la scaunul său, se aşeză, îşi puse picioarele de masă, îşi încrucişă braţele, îşi închise ochii şi încercă să aţipească.

După un timp nedefinit se simţi scuturat şi se trezi:

— Uite cine a venit să te vadă, spuse o voce familiară.

Marce deschise ochii, clipind şi încercă să se concentreze pe lucrul aflat drept în faţa lui. Era Giggy, porcuşorul lui de pâslă. Persoana din spatele lui Giggy, care-l flutura în faţa lui Marce, era sora lui, Vrenna.

— M-ai găsit, spuse Marce, ameţit.

— Cu asta mă ocup, replică Vrenna, înmânându-i-l pe Giggy fratelui său.

— Dar cum de nu te-ai curentat?

— Ce? Vrenna păru mirată.

— Nu-i nimic. O să-ţi explic mai târziu. Poţi merge?

— N-am nimic.

— Atunci s-o luăm din loc până nu se trezesc cele două matahale pe care le-am paralizat temporar.

Vrenna îl conduse pe Marce afară din încăpere, care era, aşa cum bănuise, un container de marfă modificat, aflat la interiorul unei magazii dărăpănate. Containerul lui Marce nu era singurul. Mai erau alte două, pe moment probabil neocupate, aliniate lângă al lui şi lipite de el. De la unul dintre ele pornea o dâră lungă de sânge care se unduia, îndepărtându-se, de parcă un trup fusese târât de acolo. În faţa containerului lui Marce zăceau doi oameni pe podeaua depozitului, aceiaşi doi care îl înşfăcaseră şi-l băgaseră în furgonetă. Respirau, ceea ce era mai mult decât ce şi-ar fi dorit Marce pentru ei în acel moment.

— Ce e locul ăsta?

— Pare un centru de detenţie ilegal, spuse Vrenna.

— Al ducelui?

— Poate. Hai, vino.

Vrenna îşi conduse fratele afară din depozit şi-l împinse spre un vehicul de teren greu de descris. Marce intră în el şi-şi puse centura în timp ce Vrenna porni motorul.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Marce, privind în jur.

— Care ceilalţi? întrebă Vrenna.

— Ai venit să mă salvezi singură?

— Nu am avut prea mult timp la dispoziţie, ca să fac din asta un proiect. Vrenna verifică împrejurimile şi începu să conducă maşina.

— Şi dacă eram rănit? Sau dacă nu puteam să merg? Şi dacă erau mai mult de doi vlăjgani?

— M-aş fi gândit eu la ceva.

— Am câteva reclamaţii legate de procesul acesta de salvare.

— Pot să te adorm din nou, dacă vrei.

Marce chicoti şi-şi strânse porcuşorul mai tare:

— Nu mă lua în seamă, scumpa mea soră, spuse el. Trăiesc o mică spaimă, post-răpire.

Vrenna se întinse şi-i luă mâna fratelui său:

— Ştiu, spuse ea. Dă-i drumul şi sperie-te puţin, nu mă supăr.

După două minute de spaimă relativ reţinută, Marce îl luă iar în mâini pe Giggy şi-l privi:

— Mi l-ai adus pe Giggy.

— Aşa e. M-am gândit că te va distrage puţin în timp ce eu te scoteam de acolo.

— A funcţionat, dar mă întreb, în primul rând, cum ai reuşit să faci rost de el.

— Mi-a fost oferit. Împreună cu restul lucrurilor pe care le aveai în rucsac când ai fost răpit.

— Bine, dar cum ai făcut rost de toate *astea?*

— Mi-a fost oferit de oamenii care te urmăreau.

— Oamenii care mă urmăreau?

— Da.

— Cine?

8

Apelul lui Ghreni Nohamapetan, după ce îl pierduse pe Marce Claremont, fu probabil printre cele mai satisfăcătoare pe care le primise Kiva în toată viaţa ei.

— Marce Claremont a dispărut, spuse el.

— Cine? replică Kiva.

— Nu te juca cu mine, Kiva, vreau să ştiu unde e.

— Nu pot să-ţi spun unde e. Nu e treaba mea să-l urmăresc. Treaba mea, din câte înţelesesem, era să-ţi spun dacă încearcă să-şi cumpere traversarea cu nava mea. A cumpărat-o şi ţi-am spus. Ar fi trebuit să aştepţi până când venea să se urce la bord şi să pui mâna pe el, dacă îmi aduc bine aminte. Ai hotărât să nu aştepţi. Aşa că mă gândesc că acum depinde de tine.

— Oamenii pe care-i aveam cu Claremont mi-au spus că i-a atacat o femeie.

— N-am fost eu.

— A fost Vrenna Claremont.

— Te referi la sora care a fost instruită ani de zile să omoare oameni pentru stat şi care pe urmă a devenit poliţist? Da, şi mie mi se pare cea mai logică variantă.

— Vreau să ştiu cum a descoperit că-l aveam pe fratele ei în vizor.

— De ce nu o întrebi?

— Kiva…

— Nu i-am spus *eu,* dacă asta mă întrebi. De ce să-i spun? Aveam de luat trei milioane de mărci de la tine dacă-l prindeai.

— Cineva din echipajul tău le-a spus.

— Sau, şi asta e doar o *teorie:* când ai încercat să-l şantajezi pe Contele de Claremont în faţa copiilor lui adulţi şi nu ai primit imediat ce doreai, poate că şi-au dat seama că un nenorocit ca tine le va forţa mâna cu ceva de genul unei răpiri, aşa că s-au pregătit, mai ales unul dintre ei, care a fost ditamai soldatul şi care acum e o blestemată de *poliţistă,* Ghreni.

De cealaltă parte se lăsă tăcerea pentru o clipă. Pe urmă:

— Mi-ar plăcea să ştiu de unde ai auzit despre asta.

— Pentru că ne-a spus chiar Marce Claremont, la naiba! Spuse Kiva. I-a spus Comisarului meu de bord despre asta când şi-a cumpărat traversarea şi apoi comisarul mi-a spus mie, fiindcă e treaba lui să-mi spună lucruri care vor afecta financiar nava mea. Chiar atât eşti de idiot şi de înfumurat încât să nu-ţi dea prin cap că vlăstarele lui Claremont urmau să vorbească despre asta? Dacă nu era război şi dacă statul de drept nu era practic *suspendat* în timp ce ducele se mai zbate ca să mai câştige vreo câteva zile înainte de sfârşit, fundul ţi-ar sta deja la închisoare pentru şantaj, iar ducele te-ar lăsa pe tine să-i fii ţapul ispăşitor. La naiba, Ghreni! Ai încercat să şantajezi un oficial imperial în faţa unui poliţist, la dracu'! Trebuie să fii extrem de tâmpit ca să încerci să pui la cale o şmecherie ca asta.

Se lăsă iar tăcerea şi Kiva începu să numere bucuroasă secundele înainte ca Ghreni să vorbească din nou. Ajunse la şase:

— Ai mai auzit ceva de la Marce sau Vrenna Claremont?

Kiva pufni:

— De ce dracu' aş mai auzi ceva de la ei? Nu sunt eu cea cu care au tratat. Este puţin probabil să aibă cea mai mică idee cine sunt. Dacă era să contacteze pe cineva, atunci l-ar fi contactat pe Comisarul-Şef de Bord. Şi, înainte să mă întrebi, nu l-au contactat de când ai pus la cale şmecheria ta tâmpită. Dacă ar fi să ghicesc, aş bănui că încearcă probabil să plece cu o altă navă de la Capăt.

— Şi care dintre ele pleacă în acelaşi interval temporar cu nava ta?

— La dracu', Ghreni, ţi se pare că arăt a controlor de trafic? Habar n-am şi puţin îmi pasă!

— Aş vrea să-ţi întârzii plecarea.

— De ce aş face una ca asta? Chiar dacă aş vrea, şi nu vreau, locul nostru la Staţia Imperială este deja programat să fie luat de altă navă. Nu mai avem unde să rămânem.

— Nava ta ar putea rămâne undeva în sistem.

— Sau am putea pleca atunci când trebuie, pentru că avem şi noi un blestemat de program şi nu ne faci tu nouă programul.

— Ţi-aş rămâne dator, spuse Ghreni.

Auzindu-l, Kiva izbucni puternic în râs, apoi spuse:

— Mai zi-mi asta o dată, Ghreni! Vreau să văd dacă o să râd tot atât de tare şi a doua oară.

— Eram prieteni cândva.

— Obişnuiam să ne-o tragem cândva. Nu e acelaşi lucru. Tu, în mod special, ar trebui să ştii asta.

Din nou tăcere. Apoi:

— Aş vrea să vorbim despre cele trei milioane de mărci.

— Sunt convinsă că ai vrea.

— Nu-l am pe Claremont. Nu sunt sigur că trebuie să primeşti trei milioane de mărci.

— Trebuie să le primesc, fiindcă înţelegerea noastră a fost să te anunţ dacă-şi cumpără traversarea. Şi-a cumpărat-o. Restul era treaba ta. Nu e vina mea că angajezi nişte incompetenţi.

— Kiva, dacă aflu că i-ai ajutat să scape, n-o să-ţi placă.

— Ei bine, am două răspunsuri pentru tine la chestia asta: Unu e du-te dracului, căcat de om ce eşti şi doi: şi dacă aş fi *fost* în spatele chestiei ăsteia, ce dracu' îţi închipui că poţi să-mi faci? Plec de la Capăt, nenorocitule! Mă întorc acasă în mai puţin de un an şi-mi voi lua o slujbă la companie. Mi-am terminat misiunea mea pe navă. Tu, în schimb, o să fii tot aici, un furuncul pe capătul dinspre cur al spaţiului. Aşa că poţi să mă ameninţi cât vrei, jigodie amorală! Pur şi simplu nu are efect.

Ghreni oftă:

— Kiva, în ciuda a toate, tot îmi mai placi puţin.

— Sunt mişcată, Ghreni. Pe bune.

— Şi de-asta aş vrea să-ţi spun că nu ai idee ce urmează să vină şi de ce. În fond, nu ar fi o idee proastă să te ai bine cu mine.

— Sunt cât se poate de fericită să mă am bine cu tine, Ghreni. Ceea ce nu mă face prea fericită este să-ţi dau

înapoi trei milioane de mărci blestemate, fiindcă tu nu ai fost atent la condiţiile înţelegerii noastre. Sau să mă prefac intimidată că te umfli şi sufli în faţa mea şi-mi spui cât o să regret că nu fac cum vrei tu. Maturizează-te şi tu naibii, Ghreni!

— Aş vrea să-mi spui dacă cei din familia Claremont te contactează. Vreau să spun, pe oricine din echipajul tău.

— Voi fi fericită să fac asta pentru încă o jumătate de milion de mărci.

— Kiva!

— Ce Kiva-n sus şi-n jos, Ghreni? Facem afaceri aici. Vrei informaţii. Erai gata să plăteşti pentru informaţii, până acum. Îţi ofer încă nişte informaţii. Cu o reducere substanţială faţă de preţul vechi.

— Ştii că o să am oameni la Staţia Imperială care o să vadă dacă se urcă la bordul navei tale.

— Sigur că da. Şi eu aş avea, în locul tău. Dar nu cred că o să-l găseşti. Dacă are minte cât de cât, o să găsească pe altcineva care să-l scoată de pe blestemata asta de planetă. Şi asta, trebuie să spun, va fi perfect pentru mine. Deja am de la el jumătate de milion de mărci, nerambursabil, pentru traversare. Care, din câte îmi aduc aminte, a fost suma care mi-a adus nenorocita asta de călătorie pe zero. Mă rog, asta şi cele trei milioane de la tine.

— Felicitări!

— Mulţumesc.

— Unde eşti acum? La Staţie sau pe planetă?

— Sunt pe planetă şi am întâlniri cu oamenii noştri de aici înainte s-o luăm din loc. Spune-i cretinului tău de duce că aşteptăm de la el banii cu dobândă. Asta, dacă reuşeşte să-şi ţină capul pe umeri până săptămâna viitoare, chestie de care mă îndoiesc în mod oficial şi care nu m-ar deranja absolut deloc dacă nu s-ar întâmpla.

— Vrei să luăm cina împreună?

— Ce? întrebă Kiva.

— N-ai vrea să luăm masa împreună înainte să pleci?

— Cunoşti vreun restaurant deschis pe timp de război civil?

— Am putea cina la mine acasă.

Kiva râse:

— De fapt, tu chiar încerci, încă, să mi-o tragi.

— N-o să te mint. Nu m-ar deranja. Ne descurcam de minune înainte de toate astea.

— Da, aşa e, recunoscu Kiva. Futaiul în sine a fost bun, Ghreni. Pentru futaiul metaforic nu sunt încă în stare să te iert. Acum sau vreodată.

— Foarte bine. Să-mi spui dacă te contactează familia Claremont.

— Ştii preţul.

— Perfect.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, Ghreni.

Ghreni pufni şi se deconectă.

— Ştii că ar fi încercat să te omoare dacă te-ai fi dus la el să luaţi cina, spuse Vrenna Claremont. Ea şi cu Marce stăteau cu Kiva într-o sală de conferinţe, la biroul local al Casei de Lagos.

— I-aş fi rupt coloana vertebrală, spuse Kiva, şi gândul o făcu să zâmbească.

Vrenna zâmbi auzind-o.

— Aş vrea să mă întorc la momentul în care i-ai spus lui Ghreni Nohamapetan că am cumpărat traversarea de la tine, spuse Marce.

— Da, şi ce-i cu asta?

— I-ai spus?

— Ştii deja asta.

— De ce?

— Fiindcă aveam nevoie de cele trei milioane de mărci pe care mi le oferise pentru informaţia asta.

— Ei da, dar pe urmă m-a răpit, m-a ţinut ostatic şi a intenţionat să mă tortureze şi poate chiar să mă omoare.

Kiva ridică din umeri:

— I-am spus surorii tale imediat după ce te-au săltat, fiindcă aveam oameni care te urmăreau. Şi pe urmă i-am dat toate informaţiile de care avea nevoie ca să te găsească şi să te recupereze. La naiba, i-am dat până şi rucsacul cu porcuşorul acela adorabil de pâslă, ca dovadă

că eram al dracului de serioşi.

— Da, dar tot puteam să fiu rănit. Sau să mor.

— N-ai păţit nici una, nici alta.

— Dar…

Kiva ridică o mână:

— Pot să întrerup acest fir al conversaţiei şi să spun că puţin îmi pasă dacă eşti supărat? Dacă ai fi fost, într-adevăr, rănit sau mort, atunci mi-ar fi părut rău. Dar nu eşti, aşa că îndură! După cum văd eu lucrurile, dacă Ghreni te voia atât de tare încât să-mi dea trei blestemate de milioane de mărci pentru tine, atunci, mai devreme sau mai târziu, ar fi încercat să te salte oricum, fie că-i spuneam, fie că nu. De vreme ce aşa stăteau lucrurile, am decis să fiu plătită. Cu călătoria asta eram pe minus, acum nu mai suntem. Şi i-am *dat* surorii tale informaţiile ca să te salveze. Haide, la naiba, încetează cu scâncetele pe subiectul ăsta!

— Eu… De fapt, pur şi simplu nu ştiu ce să mai răspund la asta, spuse Marce.

— Ai putea să-mi mulţumeşti, spuse Kiva şi observă că Vrenna zâmbea.

— Nu prea cred c-o s-o fac, spuse Marce.

— Bine. Dar oricum, hai să încheiem subiectul ăsta şi să mergem înainte, da?

Kiva observă că amândoi erau foarte atrăgători, Marce avea aerul unui tocilar, dar unul probabil atent şi grijuliu, iar Vrenna într-un fel care sugera că era o probabilitate de cincizeci la sută ca din pat să mai rămână doar o grămadă de surcele la sfârşitul unei aventuri amoroase cu ea. Indiferent dacă Kiva voia sau nu s-o admită, încercarea complet nesinceră a lui Ghreni de a-i cere o întâlnire îi aminti că trecuse o săptămână de la ultima ei tentativă de orgasm, cu acel adjunct al comisarului de bord şi în timpul ce trecuse de atunci fusese fie prea ocupată, fie prea enervată ca să se poată satisface măcar singură.

Asta reprezenta o tragedie sexuală absolută, fără glumă, una pe care Kiva trebuia s-o rezolve cumva. Se întrebă alene dacă vreunul dintre gemenii Claremont ar putea-o

ajuta în acest sens. Se hotărî că Marce probabil nu s-ar încadra, cel puţin nu acum – părea că este încă supărat la gândul că Kiva nu şi-a făcut probleme şi l-a lăsat să fie răpit pentru trei milioane de mărci şi, sincer, aşa şi era –, dar poate că Vrenna ar fi vrut. Kiva regretă faptul că timpul, necesitatea şi circumstanţele făceau acest lucru imposibil.

— Lady Kiva, spuse Vrenna.

— Îmi cer scuze, spuse Kiva. M-au distras gândurile despre sex.

Vrenna zâmbi:

— N-am rezolvat încă problema urcării lui Marce la bordul navei, spuse ea. Ghreni Nohamapetan vrea, în continuare, să-şi pună oameni la Staţia Imperială gata să-l ridice.

— Ghreni se uită la uşa din faţă, spuse Kiva. Nu se uită la uşa servitorilor.

— Ce înseamnă asta? întrebă Marce.

Kiva îl privi:

— Asta înseamnă că nu vii pe *Da, Domnule,* ca Marce Claremont, vii drept Kristian Jansen, membru de echipaj.

— Cum o să fac asta?

— Presupun că, atunci când ţi-ai cumpărat traversarea, Gazson Magnut a încercat să-ţi vândă şi nişte acte falsificate.

— A încercat, dar nu aveam nevoie de ele.

— Ei, acum, ai. Mai exact, ţi-au fost procurate.

— Şi bineînţeles că mă taxezi pentru ele, spuse Marce.

— Te taxez la preţul pieţei, nu la preţul de speculă pe care-l cerem tuturor celorlalţi.

— Actele de călătorie nu vor fi de ajuns, spuse Vrenna. Membrilor echipajelor de pe navele comerciale trebuie să li se ia şi datele biometrice. Cu tot respectul, dacă Nohamapetan e dispus să plătească trei milioane de mărci ca să-l prindă pe Marce, o să verifice şi intrarea de servitori şi asta include şi verificarea bazei de date biometrice a Staţiei Imperiale.

— Te porţi de parcă ar fi prima oară când traficăm pe

cineva deghizat în membru de echipaj, spuse Kiva întorcându-se către Marce. Rade-ţi părul! Vei primi o perucă dermală cu păr cultivat. Scalp şi barbă. Dacă cineva va smulge un fir de păr din capul tău, ADN-ul va fi al lui Kristian, nu al tău. Vei primi lentile de contact cu iris şi tipare retinale false, şi vei primi şi amprenta corectă a degetului. O să-ţi punem talonete în pantofi. Nu vei mai semăna cu tine. Dacă nu vor şi o mostră de sânge, vei fi OK.

— Şi dacă vor o mostră de sânge? întrebă Marce.

— Ei bine, atunci cred că o s-o încurci, nu? Dar nu fac ei aşa ceva.

— Nimeni nu va observa că ai creat o fiinţă din nimic, spuse Vrenna.

— „Kristian” a lucrat pentru noi, spuse Kiva. Avem unul sau doi ca el în fiecare sistem în care lucrăm. La fel au şi celelalte case.

— De ce? întrebă Marce.

— Pentru că uneori cineva important o face de oaie şi trebuie să plece din oraş rapid înainte ca una ca ea, spuse Kiva arătând-o pe Vrenna cu degetul, să-l prindă şi să-l trimită la zdup. Este foarte posibil ca Ghreni să se folosească şi el în curând de unul din ăştia, după cum văd că merg lucrurile.

— Aşa că va trebui să fiu Kristian toată călătoria.

— Da, aşa te vei numi. După ce intrăm pe Flux, poţi să scapi de părţile artificiale. Te vom actualiza în sistem. O singură chichiţă: va trebui să fii un membru de echipaj adevărat tot timpul călătoriei.

— De ce trebuie să facă asta? întrebă Vrenna.

— Fiindcă Kristian ia locul unui membru de echipaj real. Preiei spaţiul unui membru, îi preiei şi responsabilităţile. Asta-i înţelegerea.

— Presupun că nu voi fi plătit.

— Ba da, vei fi plătit. La salariul standard. Nu c-ai putea să-l cheltuieşti în vreun loc, fiindcă mergem direct la Centru.

— Şi o reducere la taxa de călătorie pe care ţi-am dat-o?

— Nu fi prost.

Marce zâmbi:

— Am încercat şi eu.

— Apropo, o să te taxez şi pentru noua identitate. La preţul curent. Nu e ieftin.

— Dar cum ieşim, acum, de aici? întrebă Vrenna. Ştii că Nohamapetan va pune oameni să urmărească clădirea, dacă n-a făcut-o deja.

— Niciunul dintre voi nu pleacă deocamdată, spuse Kiva arătând spre Marce. El rămâne aici şi-i vom aduce pe oamenii noştri să lucreze la noua lui faţă. Apoi, când va pleca, va fi Kristian.

Kiva arătă apoi spre Vrenna:

— Tu va trebui să aştepţi până plecăm, îmi pare rău.

Vrenna dădu din umeri:

— Nu e cel mai rău loc în care am fost blocată.

Kiva încuviinţă, apoi se ridică în picioare.

— Mă duc înapoi pe navă, spuse ea privind spre Vrenna. Nu te voi mai vedea niciodată, ceea ce mi se pare o tragedie.

Vrenna zâmbi.

— Pe tine o să te văd pe navă, dar nu prea vom socializa, îi spuse Kiva lui Marce. Aşa că mi-a părut bine de cunoştinţă, bun venit pe *Da, Domnule* şi mulţumesc că mi-aţi oferit prilejul să i-o trag o ultimă dată lui Ghreni Nohamapetan, pe care sper să nu mai fie nevoie să-l mai văd, la dracu'!

Marce zâmbi şi încuviinţă, apoi Kiva dispăru din sala de conferinţă. Personalul ei fusese instruit şi ştia ce are de făcut cu gemenii Claremont. Angajaţii fuseseră avertizaţi că, dacă identitatea sau locaţia gemenilor era dezvăluită oricui, Casa de Lagos îşi va propune cu prioritate să le distrugă viaţa lor şi tuturor nenorociţilor din familiile lor preţ de şase generaţii cel puţin. Aşa că era rezonabil de sigură că nu va vorbi nimeni.

În timp ce se urca în maşina ei de teren blindată pentru a se întoarce în port, luând-o pe un drum ocolitor pentru a evita cartierele unde luptele erau în toi, şi pe cele

transformate în ruine, Kiva medită la două lucruri.

Primul era războiul civil de la Capăt, care îi şi luase, dar îi şi dăduse ceva – o nenorocise pe ea şi Casa de Lagos în ce privea fleacfructele şi monopolurile lor, dar îi adusese în cale destui oameni bogaţi încât această călătorie să fie, de fapt, profitabilă. Când acest profit avea să se adauge la taxele de licenţiere sau de alt fel pe care le va recupera în cele din urmă de la Capăt, asta urma să pună Casa de Lagos într-o poziţie foarte bună, atât faţă de celelalte case, cât şi în ceea ce privea capabilitatea ei de a-şi exercita puterea printre ele. Kiva reuşise să apere interesul familiei, şi asta era ceva ce putea folosi acasă.

Al doilea era că, deşi îi lăsase pe gemenii Claremont să asculte conversaţia ei cu Ghreni Nohamapetan, aceştia nu ştiau o informaţie importantă pe care Kiva o ştia şi pe care o descoperise datorită investigatorilor pe care Magnut îi plătise o sumă scandaloasă de bani să o descopere: Ducele de Capăt nu-i spusese niciodată lui Ghreni Nohamapetan să-i ceară Contelui de Claremont să-i elibereze fondurile imperiale. Şi mai ştia absolut sigur că nu-l autorizase pe Ghreni să-l *răpească,* la naiba, pe unul dintre copiii contelui şi să-l ţină ostatic pentru răscumpărare. Făcuse toate acestea de capul lui.

Ce dracu' învârţi, Ghreni? se întrebă Kiva, în timp ce vehiculul ei de teren hurducăia spre port. *Ce pui la cale?*

Şi, în timp ce ne gândim la asta, ce naiba mai pune la cale şi restul familiei tale?

9

— Datele medico-legale de la scena crimei sunt încurcate, Maiestate, spuse Şeful Gărzilor Imperiale, Sir Hilbert Limbar.

El era cel care răspundea de securitatea Împăraxului. Sir Hilbert era destul de sigur că va rămâne curând fără slujbă. Unii martori spun că au văzut ceva care a fost lansat dinspre mulţimea din faţa catedralei şi care a lovit balconul, dar nu avem nicio înregistrare video concludentă în acest sens. Chiar dacă s-a lansat ceva dinspre mulţime, balconul este intenţionat proiectat să reziste la orice în afară de un atac de artilerie. Credem că orice ar fi explodat a fost plantat acolo de mai multă vreme. Dar nu ştim. Va mai dura puţin până când vom lămuri lucrurile.

Cardenia încuviinţă. Se afla în apartamentul ei de la palat şi urechile încă îi ţiuiau. Urma un protocol de supraveghere medicală în urma comoţiei, dar altfel era nevătămată. Cel puţin fizic. Acolo unde fusese inima ei, acum era doar un gol în formă de Naffa. Era asistată de Limbar, Arhiepiscopul Korbijn şi de către Gell Deng, care funcţiona cel puţin temporar în postul Naffei. Mai era prezent în cameră şi Amit Nohamapetan, pentru motive pe care Cardenia nu le înţelegea deocamdată, dar pe care îşi imagina că le va afla în curând.

— Rapoartele sunt complicate şi mai mult de bombele care au explodat în mulţime aproape simultan cu explozia din balcon. Acestea au adăugat şi mai mult haos unei scene deja cuprinse de panică, conchise Limbar.

— Câţi au murit din mulţime? întrebă Cardenia.

— Doamnă, nu ar trebui să vă bateţi capul cu asta chiar acum…

— De ce nu? spuse Cardenia şi-şi intră în pielea de Împărax, care-i conferea destulă pregnanţă emoţională pentru a trata cu aceşti oameni în propriul ei spaţiu, oameni care-i spuneau aceste lucruri oribile. Nu suntem noi Împărax? Nu sunt ei cetăţenii noştri? Câţi?

— Cel puţin optzeci, doamnă. Şi o altă sută de răniţi, mulţi dintre ei în stare critică.

— Şi din catedrală? Câţi morţi?

— Doi, doamnă. Naffa Dolg şi un membru al Gărzii. Un altul este rănit şi se află în stare critică.

— Şi cine e responsabil?

— Nu ştim sigur. Nimeni nu a revendicat actul. Limbar încuviinţă spre Amit Nohamapetan. Dar Lordul Nohamapetan are informaţii pe care le-aţi putea considera relevante.

Cardenia se întoarse spre Amit, privindu-l obosită:

— Despre ce e vorba, Lord Nohamapetan?

— Maiestate, aşa cum poate ştiţi, acum câţiva ani, fratele meu mai mic, Ghreni, s-a dus la Capăt să ne reprezinte interesele acolo. Cu timpul, el a devenit confidentul şi consilierul Ducelui de Capăt, care s-a confruntat cu o revoltă bine finanţată şi organizată. Tatăl vostru şi Parlamentul au autorizat continuarea finanţării şi echipării Ducelui şi a forţelor sale, deşi fără implicarea directă şi deschisă a puşcaşilor de la Staţia Imperială de la Capăt. Fratele meu a scris în rapoartele sale confidenţiale că, atunci când ştirea despre vot a ajuns la Capăt, rebelii de acolo au jurat că se vor răzbuna.

— Vreţi să spuneţi că este opera rebelilor de la Capăt? Întrebă Cardenia.

— Rapoartele fratelui meu sunt desigur întârziate din cauza intervalului de timp substanţial, doamnă, recunoscu Amit. Asta este una dintre problemele unui imperiu extins. Veştile ajung greu, *dacă* ajung. Dar, e sigur. Fratele meu a subliniat faptul că pun ceva la cale.

— Când aţi primit raportul de la fratele dumneavoastră?

— L-am primit acum aproximativ trei luni standard, doamnă, ceea ce înseamnă că l-a trimis acum nouă luni.

— Şi nu v-aţi gândit să-l informaţi pe tatăl nostru?

— Casa de Nohamapetan nu şi-a permis să-l deranjeze pe tatăl vostru cu chestiunea aceasta fără o investigare ulterioară, mai ales că era bolnav. Primim rapoarte confidenţiale de la toţi reprezentanţii din sistemul nostru,

care descriu tot felul de tulburări locale, oriunde avem interese. Această declaraţie, în sine, nu era atât de remarcabilă. În plus, analiştii noştri au presupus că orice represalii se vor concentra asupra autorităţilor imperiale locale de la Capăt, şi nu de aici. Puteţi fi sigură că Ghreni, fratele meu, ar fi informat autorităţile locale imperiale pentru ca acestea să poată lua toate măsurile de precauţie. Acum, desigur, privind în urmă, ne dăm seama că ar fi trebuit să împărtăşim aceste informaţii. Ne cerem scuze, doamnă.

— Nimeni nu a crezut că vor ajunge atât de departe, spuse Arhiepiscopul Korbijn.

— Reprezentaţi aici Comitetul Executiv, zise Cardenia. Spuneţi-ne ce cred ei despre toate astea.

— Sunt îngroziţi, spuse Korbijn. O încercare de asasinat în ziua încoronării dumneavoastră. Stricăciuni într-unul dintre cele mai sfinte locuri ale Bisericii. Şi zeci de morţi, victime ale unui atac laş asupra inocenţilor. Comitetul este gata să vă sprijine în orice decideţi, doamnă. La fel şi breslele, Parlamentul şi, ţin să vă asigur cu tărie, Biserica.

— Suntem toţi gata, spuse Amit.

— Vă mulţumim, încuviinţă Cardenia, apoi se întoarse spre Limbar. Ce credeţi despre această teorie cu Capătul?

— Trebuie să investigăm mai mult, dar informaţiile pe care ni le-a împărtăşit Lord Nohamapetan sunt convingătoare. Căutăm cetăţeni de la Capăt care se găsesc aici în Xi’an şi la Centru şi cercetăm amănunţit istoricul lor pentru a vedea ce găsim interesant. Dacă e o legătură aici, o vom găsi.

— Găsiţi-o repede, spuse Cardenia.

— Da, doamnă.

— Ce veţi face acum, doamnă? întrebă Korbijn. Ştiu că e o întrebare nedelicată, dar multe mii de oameni sunt încă acolo, aşteptând să audă cum doriţi să acţionaţi cu privire la încoronare.
Restul sistemului de Centru aşteaptă şi ei cu înfrigurare să afle. A trecut deja o zi.

— Câte zile urma să dureze sărbătorirea încoronării?

— Cinci zile, doamnă, spuse Gell Deng.

— Acum urmează cinci zile de doliu, spuse Cardenia. Începând din momentul încoronării. Ai grijă ca victimele să fie onorate.

Se întoarse către Korbijn:

— Vei organiza o slujbă pentru ei, diseară, la catedrală, spuse ea şi Korbijn încuviinţă. La sfârşitul perioadei de doliu ne vom adresa întregului sistem şi Interdependenţei.

— Parlamentul va dori să se ocupe fără întârziere de toate astea, spuse Korbijn.

— Noi nu am sugerat întreruperea muncii sau investigaţiilor în această perioadă.

— Da, doamnă.

— În acest timp, vom păstra discreţia, cel puţin în ceea ce priveşte prezenţa publică, spuse Cardenia şi arătă cu capul spre Deng. Gell, aici prezent, va fi punctul vostru de contact pentru următoarele zile.

Apoi o privi din nou pe Korbijn:

— Socotim că nici Comitetul Executiv nu va avea nimic împotrivă să se ocupe de chestiunile administrative pentru încă puţin timp.

— Da, sigur că da.

— Voi trimite rapoarte actualizate atunci când vor fi gata şi voi fi disponibil dacă aveţi întrebări, spuse Limbar.

— Vă mulţumim, spuse Cardenia şi se ridică. Se ridicară cu toţii împreună cu ea, înţelegând că erau lăsaţi să plece.

Doar Deng rămase aşezat. Ştia că mai era nevoie de el.

— Maiestate, dacă permiteţi, am o vorbă să vă spun, între patru ochi, spuse Amit Nohamapetan, în vreme ce restul ieşeau.

— Da, Lord Nohamapetan, spuse Cardenia.

Stătea încă în picioare, nu-i făcu semn să se aşeze şi presupuse că el va înţelege că orice avea să-i spună trebuia să fie scurt.

Amit înţelese şi ochii îi clipiră spre Deng, rămas pe scaun, înregistrând ideea că această „vorbă” nu avea să fie prea privată. Se apropie în schimb de Cardenia, oprindu-se la o distanţă respectuoasă şi-i spuse pe un ton scăzut:

— Am dorit să vă transmit în mod personal condoleanţele mele în acest moment greu, spuse el. Ştiu că dumneavoastră şi Naffa Dolg eraţi apropiate. Este greu când îi pierzi pe cei pe care îi iubeşti, aşa cum şi-a dat seama şi sora mea când l-a pierdut pe fratele dumneavoastră.

O, ce drăguţ! se gândi Cardenia. Chiar şi atunci când încerca să-şi prezinte condoleanţele, Amit Nohamapetan nu se putea abţine să nu-i aducă aminte că familia sa încă mai considera poziţia de consort al Împăraxului drept proprietatea lor exclusivă. Îl privi şi-i văzu chipul banal şi trupul banal, şi în spatele amândurora o minte cunoscută ca fiind una banală şi cât se poate de fericită când îşi urmărea plăcerile ei banale. Sora şi fratele lui mai mic erau probabil creierele dispozitivului Nohamapetan. El era doar un biet prost. Apariţia lui la această întâlnire era evident o încercare de a se băga pe sub pielea Cardeniei, oferindu-i informaţii utile, urmat de momentul de umanizare care avea loc chiar acum. Şi toate astea fuseseră regizate frumos pentru consumul ei.

Cardenia se gândi la posibilitatea de a se căsători cu el, de a avea copii cu el, cu acest prost, şi abia îşi reţinu tremurul nepoliticos al unui fior:

— Vă mulţumim, Lord Nohamapetan şi ne bucură grija dumneavoastră.

Dacă Amit chiar înţelesese că ea încă i se adresa cu pluralul imperial, asta nu păru să-l oprească din avânt:

— Sper că, după un timp potrivit, ne vom putea întâlni din nou, în circumstanţe mai fericite şi mai prietenoase.

— Să sperăm, spuse Cardenia.

Acele circumstanţe însemnând că tu trebuie să nu fii la mai puţin de treizeci de metri depărtare, se gândi ea.

Amit însă nu citea gândurile oamenilor şi alese să interpreteze aceste cuvinte măiestrit ambigue într-un mod care i se părea pozitiv pentru el, ceea ce era exact ceea ce intenţionase Cardenia, oricât de mult ar fi dezgustat-o necesitatea de a face asta în acea clipă. Bărbatul zâmbi, se înclină şi ieşi. Cardenia aşteptă până când acesta ieşi din

încăpere şi se clătină puţin.

— Vă simţiţi bine, doamnă? întrebă Deng.

— Nu, spuse Cardenia. Prietena mea e moartă şi ciudatul ăsta încearcă în continuare să aranjeze să se căsătorească cu mine.

Se opri brusc şi se întoarse spre Deng:

— Îmi cer scuze, Gell, spuse ea. Nu am vrut să vorbesc aşa. Sunt… M-am obişnuit cu Naffa lângă mine. Şi să vorbesc liber când eram singure împreună.

Bătrânul secretar îi zâmbi Împăraxului:

— Maiestate, am fost credincios şi am tăcut pentru tatăl dumneavoastră timp de aproape patruzeci de ani. Intră în caracteristicile postului meu. Nu-mi pot permite să-mi închipui că mă pot substitui scumpei dumneavoastră prietene, dar vă promit că puteţi oricând vorbi liber în prezenţa mea, dacă aşa doriţi. Dumneavoastră sunteţi cea căreia îi sunt credincios acum.

— Nici nu mă cunoşti, spuse Cardenia.

— Cu tot respectul, doamnă, nu pot fi de acord. Vă cunosc de ani de zile. Mai întâi prin tatăl dumneavoastră şi prin relaţia lui neobişnuită, dar apropiată cu dumneavoastră. Şi, în ultimul an, v-am văzut suficient de mult ca să-mi fac o părere despre dumneavoastră. Poate nu ştiu eu multe, dar ştiu că meritaţi să vă fiu credincios.

Ochii Cardeniei se umplură brusc de lacrimi:

— Probabil eşti singurul, dar e şi ăsta un început.

— Ce pot face acum pentru dumneavoastră? întrebă Deng.

— Poţi s-o aduci pe Naffa înapoi?

— Nu, doamnă.

Cardenia arătă cu degetul în direcţia lui Nohamapetan:

— Poţi să-l trimiţi pe ciudatul ăsta la plimbare?

— Dacă doriţi, doamnă.

— Dar nu mă sfătuieşti.

— Nu se cade să-l sfătuiesc pe Împărax, doamnă.

— Am nevoie de cineva care să mă sfătuiască chiar acum. Nu am pe nimeni altcineva.

— Decât să vă dau propriile mele sfaturi, mai bine să vă

spun ce gândea tatăl dumneavoastră despre familia Nohamapetan, ca să vă ajut să hotărâţi singură, spuse Deng. Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă vă spun acum.

— Te rog.

— Considera ambiţia lor ceva admirabil. Nu-i considera însă prea înţelepţi. Credea că, dacă sunt lăsaţi de capul lor, aveau în cele din urmă să-l facă pe el, Împăraxul, aşa cum se exprima, „să dea totul peste cap doar ca să-i pun la punct”. Şi de aceea a ajuns să-i manipuleze pe Nohamapetani până la punctul la care aceştia să-i sugereze că Nadashe Nohamapetan ar trebui să se mărite cu fratele dumneavoastră. Credea că, odată deveniţi un cuplu, ambiţiile lor se vor pune de acord şi că apoi Nohamapetanii vor avea un motiv să acţioneze cu mai puţină neghiobie. Aşa spunea el, nu eu.

— Deci crezi că tatăl ar dori să mă mărit cu Amit Nohamapetan. Pentru a-i ţine în frâu.

Deng păru oarecum mâhnit.

— Deci? întrebă Cardenia.

— Nu va fi plăcut, spuse Deng.

— Spune oricum.

— Tatăl dumneavoastră credea că mariajul dintre fratele dumneavoastră şi Nadashe va funcţiona fiindcă erau complementari. Complementari. Nu credea că dumneavoastră şi Amit sunteţi complementari. Vă considera pasivă, şi pe Amit lipsit de inteligenţă. Şi că mariajul vostru ar lăsa-o pe Nadashe, care este motorul generaţiei ei de Nohamapetani, nesatisfăcută din punct de vedere al ambiţiei. Iar asta ar însemna neplăceri pentru dumneavoastră. Şi pentru tron.

— Poate că ar fi preferat să mă mărit cu Nadashe, spuse Cardenia.

— O, nu! spuse Deng. Ar fi ajuns să vă controleze. În fine… sau aşa credea tatăl dumneavoastră, adăugă el, repede.

— Tatăl meu nu avea o părere prea bună despre mine.

— Din contră, avea o părere foarte bună, doamnă. Şi-ar fi dorit doar ca fratele dumneavoastră să trăiască şi să

devină Împărax.

— Ei bine, Gell. Şi eu. Dar nu a trăit. Aşa că iată-ne aici.

— Da, doamnă. Şi care sunt dorinţele Împăraxului?

— Când are loc înmormântarea Naffei?

— Peste două zile.

— Voi lua parte la ea, spuse ea, însă Deng păru din nou mâhnit. Ce e?

— Am primit o notă de la un reprezentant al familiei Dolg, doamnă şi am aşteptat să vă pot spune mai târziu. Familia spune că prezenţa dumneavoastră la înmormântare ar perturba-o, fiindcă oamenii de securitate din jurul dumneavoastră ar fi numeroşi, mai ales acum. Şi pe urmă, părinţii Naffei sunt republicani, la fel ca mulţi dintre cei ce vor fi prezenţi acolo, şi prezenţa dumneavoastră i-ar putea provoca pe unii dintre acei prieteni să facă sau să zică ceva nepotrivit.

— Nu vor să produc o revoltă.

— Cam asta ar fi ideea, din păcate.

— Atunci vreau să vorbesc cu părinţii ei.

— Scrisoarea sugerează şi că va trebui să mai aşteptaţi cu asta. Înţeleg că părinţii au spus că nu vă învinovăţesc pe dumneavoastră, dar există o diferenţă între a nu vă învinovăţi şi faptul că le amintiţi că fiica lor a murit din cauză că lucra pentru dumneavoastră. Ar fi… greu pentru ei în acest moment.

Cardenia îşi ţinu răsuflarea după ce auzise toate astea şi se aşeză tăcută pentru câteva clipe.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse Deng în cele din urmă.

Cardenia îi făcu semn s-o lase baltă.

— Aş vrea, cel puţin, ca ei să nu plătească pentru nimic.

— Părinţii ei? întrebă Deng, iar Cardenia încuviinţă. Vă referiţi la cheltuielile de înmormântare?

— Mă refer la toate cheltuielile, pentru totdeauna. Le-a murit fiica. Era prietena mea. Dacă nu pot face altceva acum, pot măcar să fac asta. Da?

— Sunteţi Împăraxul, spuse Deng. Acesta e un lucru pe care-l puteţi face.

— Atunci fă-o, te rog.

— Da, doamnă, Deng se ridică în picioare. Mai e şi altceva?

Cardenia scutură din cap, Deng se înclină, îşi adună hârtiile şi dădu să plece.

— Unde vei fi? întrebă Cardenia. Dacă am nevoie de tine?

Deng se întoarse şi surâse:

— Sunt mereu prin preajmă. Nu trebuie decât să mă chemaţi.

— Mulţumesc, Gell.

— Doamnă.

Şi ieşi.

Cardenia aşteptă până când el părăsi încăperea şi izbucni într-un plâns lung şi bun, poate al şaptelea sau al optulea de când murise Naffa.

Apoi îşi aminti unde o văzuse ultima oară şi ce-i spusese Naffa. Nu în viaţa reală, ci în visul ei. Cardenia privi uşa spre Camera Memoriei şi rămase aşezată unde era, preţ de câteva minute, pe gânduri. Apoi se ridică şi intră.

Jiyi apăru în clipa când intră:

— Salutare, Împărax Grayland al II-lea. Ce mai faceţi?

— Sunt singură, spuse Cardenia şi urî imediat afirmaţia asta de dramoletă adolescentină, dar era adevărat, aşa stăteau lucrurile.

— Sunteţi mereu singură în Camera Memoriei, spuse Jiyi. Şi, în alt sens, nu sunteţi niciodată singură aici.

— Ai ticluit asta singură?

— Eu nu gândesc, spuse Jiyi. Am fost programată cu ani în urmă.

— De ce?

— Fiindcă până la urmă fiecare Împărax îmi spune că e singur.

— *Fiecare* Împărax?

— Da.

— Asta… în mod ciudat mă face să mă simt mai bine.

— Este o reacţie frecventă.

— Profeta e aici, da? Rachela I.

— Da.

— Aş vrea să-i vorbesc, te rog.

Jiyi încuviinţă şi dispăru, fiind înlocuită de o femeie. Era mică şi, în această imagine, era între două vârste şi greu de descris. Diferea de descrierile obişnuite ale Profetei, care-o înfăţişau tânără, cu părul lung şi pometţii pronunţaţi. Imaginea aceea nu semăna cu nimic din ceea ce vedea acum.

Şi nici nu semăna cu Naffa, absolut deloc. Cardenia simţi un junghi scurt de dezamăgire, apoi se simţi vinovată pentru asta. Nu exista niciun motiv să se aştepte ca Profeta să fie Naffa, acum, când nu mai era în visul ei.

— Sunteţi Rachela I, spuse Cardenia spre imagine.

— Da.

— Fondatoarea Interdependenţei şi a Bisericii Interdependenţei.

— În principiu.

— În principiu?

— E puţin mai complicat decât atât, în ambele cazuri. Dar am hotărât că faptul că eu sunt fondatorul ambelor ar ajuta cel mai mult mitologiei, aşa că am spus acest lucru.

— Chiar aţi fost profetă?

— Da.

— Aşa că ştiaţi că lucrurile pe care le spuneaţi despre Interdependenţă şi despre principiile Interdependenţei vor deveni realitate.

— Nu, sigur că nu.

— Dar tocmai aţi spus că aţi fost profetă.

— Oricine poate fi. Trebuie doar să spui că lucrurile despre care vorbeşti sunt o reflectare a lui Dumnezeu. Sau a zeilor. Sau a vreunui spirit divin. Depinde cum vrei s-o spui. Dacă acele lucruri se adeveresc, e o altă discuţie.

— Dar ce aţi spus s-a adeverit. Aţi predicat pentru Interdependenţă şi s-a înfiinţat.

— Da, mi-a prins bine că s-a întâmplat aşa.

— Deci n-aţi ştiut că se va întâmpla.

— Ţi-am spus deja că nu. Dar sigur am lucrat din răsputeri *să fac* să se întâmple toate aceste lucruri şi să dau impresia inevitabilităţii lor. Şi bineînţeles că m-a ajutat

şi abordarea mistică.

Cardenia îşi ridică o sprânceană:

— Sunteţi fondatoarea unei biserici.

— Da.

— Dar acum, când vă ascult, nu-mi păreţi deloc prea religioasă.

— Da, nu prea sunt, de fapt.

— Şi nici nu credeţi în Dumnezeu. Sau în zei.

— Nu cred, de fapt. Iar când am conceput Biserica, am intenţionat de la început ca aspectul ei divin să fie cât mai ambiguu posibil. Oamenilor nu le pasă că aspectul mistic al unei biserici nu este prea bine definit, atâta vreme cât faci regulile bisericii cât mai clare. Şi asta am făcut. Am copiat un pic de la confucianism, care, la drept vorbind nici nu a fost o religie, şi am adăugat bucăţele pe care le-am considerat utile din alte religii.

— Deci nu credeţi în propria dumneavoastră Biserică?

— Ba cum să nu? răspunse Rachela. Am creat un set de precepte morale care aduc laolaltă diferite sisteme locuite de oameni. Am făcut-o, pentru că ne-am gândit că era de dorit şi într-o oarecare măsură chiar necesar. Deoarece cred în acele precepte, cred şi în misiunea Bisericii. Cel puţin în misiunea pe care o avea atunci când am fondat-o. Instituţiile omeneşti tind să se îndepărteze de intenţia creatorilor lor de-a lungul timpului. Şi iată un alt motiv pentru care e bine să ai reguli clare.

— Dar elementul divin e fals.

— Am decis că nu era mai fals decât aspectul divin al oricărei alte religii. Cel puţin în ceea ce priveşte dovezile care-l susţin, oricum.

Cardenia se simţi puţin aiurea. Să consideri că Biserica predominantă a Interdependenţei era o absurditate, ceea ce Cardenia crezuse încă de când îşi amintea că începuse să gândească, era una. Da, nu-i pica prea bine să gândească astfel acum când, la drept vorbind, devenise capul acelei Biserici, dar măcar putea să păstreze acest lucru pentru sine. Era însă cu totul altceva s-o auzi pe fondatoarea Bisericii cu pricina sau măcar miezul de

amintiri care o defineau cum confirmă că e o absurditate.

— Naffa avea dreptate, spuse Cardenia. Interdependenţa este o escrocherie.

— Nu ştiu cine e Naffa, spuse Rachela I.

— A fost o prietenă de-ale mele, spuse Cardenia. Am avut un vis în care mi-a apărut ca şi cum aţi fi fost dumneavoastră, spunându-mi că Interdependenţa este o escrocherie.

— Dacă aş fi povestit *eu* asta, aş fi spus că am avut o viziune mistică a Profetei, spuse Rachela I.

— A fost doar un vis.

— În domeniul nostru de activitate nu există aşa ceva. Împăracşii nu visează niciodată. Ei au viziuni. Asta facem noi. Sau asta se presupunea că facem atunci când am fost eu Împărax.

— Ei bine, am avut chestia asta şi nu a fost o viziune, ci un vis.

— A fost un vis care ţi-a dat de gândit. Un vis care te-a făcut să cauţi înţelepciunea. Un vis care te-a făcut să mă consulţi, pe mine, Profeta. Mie mi se pare o viziune.

Cardenia rămase cu gura căscată, privind-o pe Rachela I:

— Sunteţi incredibilă!

— Am lucrat în marketing, spuse Rachela I. Înainte să fiu Profetă. Şi după aceea, dar nu i-am mai spus aşa.

— Îmi vine greu să cred ce-mi spuneţi.

Rachela I încuviinţă:

— Nu e ceva neobişnuit. Mai devreme sau mai târziu, fiecare Împărax apelează la mine pentru o conversaţie de acest gen. Majoritatea reacţionează la fel ca tine.

— Majoritatea? Şi ceilalţi?

— Sunt fericiţi că au ghicit corect cum stau lucrurile.

— Şi dumneavoastră cum vă simţiţi în legătură cu asta?

— Nu simt nimic în legătură cu asta. Nu sunt o fiinţă vie. La drept vorbind, nici nu sunt aici.

— Eşti mereu singur în Camera Memoriei şi niciodată singur în Camera Memoriei.

Rachela I încuviinţă din nou:

— Eu am spus-o pe asta. Sau ceva asemănător, în fine.

— Interdependenţa chiar e o escrocherie? întrebă Cardenia direct.

— Răspunsul e complicat.

— Spuneţi-mi varianta scurtă.

— Varianta scurtă este „Da, dar”. Varianta puţin mai lungă este „Nu şi”. Ce versiune ţi-ar plăcea?

Cardenia o fixă pe Rachela I cu privirea o clipă, apoi se duse spre banca din Camera Memoriei şi se aşeză.

— Spuneţi-mi totul, zise ea.

10

— Mă mănâncă, îi spuse Marce Claremont surorii sale.

— Unde? întrebă Vrenna.

— Tot capul, răspunse Marce.

Aşa cum i se ceruse, Marce îşi răsese tot părul de pe cap, cu excepţia sprâncenelor şi a genelor, şi-i fuseseră adăugate fire de păr cultivat şi o barbă, fiecare înrădăcinate într-un strat de epidermă subţire din piele adevărată, care fusese fixat pe pielea lui cu ajutorul unui lipici făcut, cel puţin din câte îi spusese persoana care i-l aplicase pe faţă, din colagen uman adevărat. Apoi urmase pieliţa de pe degetul mare care-l făcuse pe Marce să simtă ca şi cum avea scotch pe mână şi pe care-i venea mereu să şi-o smulgă. Apoi lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor şi matricea irisului şi care cuprindeau cornee holografice false care produceau iluzia de adâncime pentru tiparul retinal fals.

— Şi nici cu lentilele astea nu văd prea bine.

— Nu-ţi stă rău culoarea asta de ochi, de fapt, observă Vrenna. Pe astea poate le păstrezi după ce te urci la bord.

— Eşti nostimă.

Aşteptau amândoi liftul care avea să-l ducă pe Marce jos, în holul de la intrare. Noilor angajaţi pentru *Da, Domnule* li se spusese să se adune acolo ca să li se proceseze actele şi apoi să fie duşi cu autobuzul în port, ca să se îndrepte spre navă. Asta îi convenea lui Marce, care se putea ascunde în mijlocul celorlalţi membri ai echipajului.

Dar însemna şi că astea erau, într-adevăr, ultimele clipe pe care avea să le mai petreacă cu sora lui, probabil pentru tot restul vieţii lui.

— Spune-i tatei că-mi pare rău că nu mi-am luat rămas-bun, îi zise el Vrennei.

— O să-i spun. O să înţeleagă. N-o să-i placă, dar o să înţeleagă. O să fie OK.

— Dar tu? O să fii şi tu OK?

Vrenna zâmbi:

— Sunt destul de talentată la a fi OK. Şi, cel puţin, mă pricep să-mi fac de lucru. Şi, vezi tu, se zvoneşte că, indiferent ce s-ar întâmpla, toţi cei de la Capăt vor fi destul de ocupaţi în curând. Oricum, am planurile mele.

— Şi care sunt astea?

— Primul lucru de făcut ar fi să-l agăţ pe Ghreni Nohamapetan de vârful unui zgârie-nori pentru că mi-a răpit fratele!

Marce râse, auzind-o. Apoi se auzi soneria liftului şi uşa se deschise.

Vrenna îşi cuprinse fratele într-o îmbrăţişare aprigă, îl sărută pe obraz şi-l împinse uşor în lift:

— Du-te, spuse ea. Spune-i tot Împăraxului. Salvează-i pe toţi dacă poţi. Şi apoi întoarce-te.

— O să încerc.

— Te iubesc, Marce! spuse Vrenna, iar uşa începu să se închidă.

— Te iubesc, Vrenna! îi răspunse Marce, chiar înainte să se închidă.

Marce avea la dispoziţie douăzeci de etaje ca să-şi tempereze emoţiile.

Uşa liftului se deschise şi apărură vreo douăzeci de oameni care se mişcau încoace şi încolo şi trei persoane în uniformele oficiale ale Casei de Lagos. Dintre acestea, o femeie îl măsură din cap până în picioare pe Marce în timp ce se deschidea uşa liftului:

— Ce naiba faci în lift? întrebă ea.

— Căutam o baie, spuse Marce.

— Ei bine, nu e nicio baie acolo. Ieşi de-acolo.

Marce ieşi. Membra echipajului întinse mâna, cerându-i actele. Marce i le dădu.

— Kristian Jansen, spuse ea, uitându-se la ele.

— Eu sunt.

— Eşti rudă cu Knud Jansen?

— Nu cred.

— Am navigat cu el odată. Şi el era tot de la Capăt.

— Sunt mulţi Janseni.

Membra echipajului încuviinţă şi apoi îi întinse tableta ei:

— Degetul mare.

Marce apăsă degetul lui mare şi fals pe tabletă care îi înregistră amprenta. Membrul echipajului îi apropie apoi tableta de ochii lui Marce:

— Nu clipi.

Camera din spatele tabletei scană lentilele de contact ale lui Marce.

— Ei bine, eşti într-adevăr, Kristian Jansen şi nu ai mandate de arestare în curs sau datorii, taxele de breaslă sunt plătite la zi şi evaluările de la personal sunt bune, spuse membrul echipajului: Bine ai venit la bord!

— Vă mulţumesc, hm…

— Ndan. Maistru Gtan Ndan.

— Vă mulţumesc, doamnă.

— Cu plăcere, colega. Ndan privi rucsacul lui Marce: Ai bagaj uşor.

— Celălalt mi-a fost şterpelit.

Ndan încuviinţă:

— Nasol. Când te aranjezi, mergi la maistrul timonier şi ia-ţi un set nou de haine. O să-ţi ceară un preţ incredibil, dar asta e problema ta. Ai mărci?

— Câteva.

— Dacă nu-ţi ajung, vino să mă cauţi. Pot să-ţi împrumut.

— Sunteţi foarte amabilă.

— Nu, nu sunt. E o chestiune de afaceri. Şi preţurile mele sunt exorbitante. Ndan arătă în afara holului spre un autobuz.

— Urcă-te în el. Plecăm în cinci minute. Mai ai nevoie?

Îi trebui o secundă să-şi dea seama că Ndan se referea la baie:

— Nu, e-n regulă.

— Atunci, valea! făcu femeia, apoi se întoarse să vadă pe cine mai trebuia să proceseze.

Lui Marce îi luă cinci secunde din hol până la autobuz şi se simţi expus tot drumul. Dar reuşi să se urce în autobuz fără probleme, găsi un loc şi aşteptă. Privi pe geam la

clădirea Casei de Lagos şi se întrebă dacă Vrenna privea jos. Simţi milă, preţ de o clipă, pentru Ghreni Nohamapetan, pe care Vrenna urma să-l bată, în curând, de aveau să-i sară capacele. Apoi, de departe, se auzi o bufnitură scurtă care sună ca un şrapnel ce loveşte o clădire, iar Marce îşi aminti că mai sunt şi alte lucruri care-i îngrijorau mai tare pe Vrenna şi pe tatăl lor.

Apoi, pe drumul de la autobuz până în port, mai trecu printr-un punct de control al actelor şi al degetului mare, la vama imperială, apoi urcă cu liftul spaţial, iar Marce fu dezamăgit fiindcă nu erau geamuri şi ecranul video din cabina plină de pasageri nu arăta nimic în afară de filme şi informaţii vamale.

La un moment dat, în timpul deplasării cu liftul, Marce simţi că părul său (fals) îi era apăsat în jos pe scalp. Îi spuse despre asta unui coleg de navigaţie care încuviinţă, dar nu-şi săltă capul din tabletă:

— Câmp de împingere, spuse el şi se întoarse la ceea ce citea.

Marce încuviinţă în gând. Câmpurile de împingere sunt cea mai bună aproximare a umanităţii despre gravitaţia artificială, în care obiectele sunt împinse de sus – orice „sus” am avea în vedere într-un anumit scenariu – şi nu trase de jos, aşa cum ştim că trebuie să funcţioneze gravitaţia. Fizica câmpurilor de împingere fusese descoperită în mod accidental. Cercetătorii de pe Terra încercaseră să rezolve problema creării unei bule mici de spaţiu-timp local în jurul unei astronave cu scopul de a beneficia de Fluxul recent descoperit şi sfârşiseră prin angajarea pe o groază de ocolişuri ale matematicilor implicate de acele cercetări. Majoritatea acestor ocolişuri nu oferiseră niciun avantaj, dar unul dintre ele, da: şi acesta tocmai apăsa părul lui Marce.

Marce privi în sus şi reperă tuburile generatoare de câmp de împingere, care se întindeau pe toată lungimea compartimentului de pasageri ca nişte tuburi fluorescente pentru iluminat. Înţelegea fizica câmpului de împingere, deoarece era un subcapitol al fizicii Fluxului. Dar nu

plecase niciodată de pe Capăt. Aşa că nu simţise niciodată cum e. Şi, aşa cum îl simţea acum, i se părea puţin neliniştitor. Nu-i plăcea să simtă ceva ca o mână uriaşă cum apasă pe capul şi pe umerii lui şi nu-i plăcea nici cum îi făcea părul fals să se lipească de scalp. Privi în jur, în compartiment, şi înţelese motivul pentru care majoritatea astronauţilor cu vechime aveau părul tuns scurt sau îşi făceau codiţe împletite strânse bine.

Acum trebuiau să ajungă de la liftul spaţial la Staţia Imperială, care avea o secţiune în formă de inel rotitor pentru puşcaşii marini şi pentru personalul imperial care stăteau la staţie pe termen lung, şi o secţie comercială separată, susţinută de câmpurile de împingere, unde navele în trecere îşi descărcau şi-şi gestionau marfa. Marce şi ceilalţi membri de echipaj ieşiră în zona comercială şi înţelese imediat de ce rezidenţii ce trebuiau să locuiască aici preferau inelul. Câmpurile de împingere de aici, setate la nivelul gravitaţional standard, împingeau intolerabil de tare.

În timp ce Marce şi restul echipajului erau conduşi spre zona de verificare a echipajului de pe *Da, Domnule,* văzu un grup de oameni în cala de marfă care aşteptau. Aceia trebuiau să fie pasagerii de pe *Da, Domnule,* era sigur de asta, şi ar fi fost şi el unul dintre ei dacă Ghreni Nohamapetan nu l-ar fi răpit şi nu l-ar fi pus sub urmărire. Pasagerii nu arătau deloc a refugiaţi. Arătau a ceea ce erau: nişte oameni bogaţi. Urmau să se deplaseze cu copiii lor şi cu stivele lor de încărcătură la o mie de mărci kilogramul, de parcă ar fi plecat doar într-o aventură şi n-ar fi părăsit planeta pentru totdeauna.

În ciuda faptului că intenţionase să fie unul dintre ei, Marce reuşi să le poarte pică acestor oameni, oamenilor care puteau, de fapt, să-şi lase problemele în urmă doar plătind o sumă de bani.

Ei bine, eşti un *ipocrit,* îi spuse creierul său. Ei bine, probabil că asta era. Dar el nu pleca, pentru că ar fi dorit să scape. El pleca, pentru că cineva trebuia să-i spună Împăraxului şi apoi să-i explice Parlamentului şi oricui

altcuiva cum venea sfârşitul. Acea persoană pur şi simplu se nimerise să fie el, Marce.

Nu, tot *ipocrit* eşti, continuă să-i spună creierul. Apoi ieşiră din zona de mărfuri şi intrară într-un tunel care-i duse spre zona de verificare şi spre o navetă.

O ultimă verificare a actelor şi a amprentei degetului mare şi naveta se dezlipi de Staţia Imperială, îndreptându-se spre *Da, Domnule.* Nici aici nu erau geamuri – geamurile erau un adevărat factor de risc în vidul întunecat al spaţiului –, dar de data asta Marce putea accesa un flux de date al camerei din tableta sa. Făcu asta şi îi apăru imaginea navei *Da, Domnule,* un tub lung cu două inele rotative, un obiect dizgraţios, dar straniu de frumos. Asta urma să-i fie casa, preţ de nouă luni de zile.

— Ce gaură nenorocită, spuse un coleg, privind tableta lui Marce.

— Cred că e frumoasă, spuse Marce.

— Pare drăguţă de la distanţă. Dar am prieteni care au lucrat la bordul navelor Casei de Lagos. Toate navele au probleme. Casa de Lagos e zgârcită. Îşi folosesc navele până se dezmembrează şi le repară doar atunci când alternativa ar fi să explodeze. Mă îngrozesc.

— Şi totuşi iată-te aici, gata să te urci la bordul unei nave a Casei de Lagos.

— Mă pregăteam să mă îmbarc pe *Mai Spune-mi Şi Altceva,* dar a fost sechestrată. Căpitanul i-a lăsat pe piraţi să-i ia încărcătura, aşa am auzit. A trecut de partea duşmanului. În ultimul moment. A meritat. Lucrurile se duc dracului pe la Capăt.

— Rebelii.

Bărbatul încuviinţă:

— Asta şi altceva. Ceva despre curenţii Fluxului.

— Ce anume? spuse Marce. Îşi puse tableta jos şi-i acordă întreaga sa atenţie colegului său.

— Un prieten de-ai mei care lucrează pe *Mai Spune-mi* – cel care mi-a făcut trampa acolo – a spus că au ieşit din blestematul de curent de Flux pe la jumătatea drumului până aici şi că abia au reuşit să ajungă înapoi în el înainte

să se piardă în spaţiu pentru totdeauna. Şi mai are un prieten care i-a spus că asta nu a fost prima oară. Curenţii Fluxului au devenit neregulaţi peste tot. Este doar o chestiune de timp înainte ca totul să se ducă de râpă. Şi naiba să mă ia dacă vreau să fiu la Capăt când se întâmplă chestia asta. Sunt din Kealakekua. Mă duc acasă.

— E prima oară când aud despre asta, spuse Marce.

— Înseamnă că nu ai mai urcat la bordul unei nave în ultimii câţiva ani. Toată lumea care merge pe nave a auzit zvonurile.

— Doar zvonuri.

— Sigur, doar zvonuri, ce dracu' să fie altceva? spuse omul iritat. Poate dura cinci ani să primeşti o ştire din celălalt capăt al spaţiului, şi ştirea, trecând din gură în gură, va fi modificată. Aşa că nu mai asculţi ştirea. Asculţi doar un tipar al ştirii. Şi acum tiparul este că se petrece ceva al dracului de ciudat cu Fluxul.

— Înseamnă că breslele ştiu despre asta.

Omul se uită la Marce ca la un idiot:

— Nu vor să ştie. O navă intră în Flux şi nu mai iese şi ei zic, vai, i-au prins piraţii înainte să se întoarcă. Sau au avut ceva probleme cu modelarea bulei în interiorul Fluxului şi au dispărut în ea. Există întotdeauna o explicaţie, alta decât aceea că Fluxul e problema. Nu *vor* să creadă. Şi, dacă ei nu cred, atunci cine o să anunţe Interdependenţa? Tu? Eu? De parcă ne-ar crede cineva.

— S-ar putea să ne creadă.

— Ei bine, încearcă *tu* şi spune-mi şi mie cum a mers. Ceea ce voi face *eu* este să merg acasă. Am copii. Vreau să-i văd din nou.

Se auzi o bufnitură şi naveta ateriză în hangarul navei *Da, Domnule.*

— Nu ţi-e frică să nu i se întâmple ceva navei ăsteia pe drumul de întoarcere? întrebă Marce, în timp ce aşteptau să se pompeze aer în hangar.

— Presupun că nava asta e sigură. Nu am vrut să mai rămân după toate astea.

— De ce nu?

— Prietenul meu de pe *Mai Spune-mi* a auzit că acest curent – cel de la Capăt spre Centru – s-a fragilizat.

— Cum aşa?

— De unde să ştiu? E un zvon, omule. Zvonurile nu vin cu un raport ştiinţific ataşat la ele. Dar prietenul meu îşi face griji în legătură cu asta. Şi-a pus chiar problema să schimbe nava şi să vină cu noi. Dar întregul echipaj de pe *Mai Spune-mi* este reţinut la sol pentru depoziţii legale şi nu ştia de unde să-şi facă rost de acte de identitate false. E greu să falsifici datele biometrice.

— Am auzit.

Bărbatul încuviinţă:

— Aşa că nu poate pleca. Şi-i e teamă că va fi blocat aici pentru totdeauna.

— Sunt şi locuri mai rele decât Capătul, spuse Marce.

Bărbatul pufni, auzindu-l:

— O planetă deschisă nu e un loc pentru oameni. L-aş schimba cu un habitat inelar decent în orice zi.

— Terra a fost o planetă deschisă.

— Şi am părăsit-o. Uşa navetei se deschise şi noul echipaj începu să iasă în mod ordonat.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? îl întrebă Marce pe bărbat. Cel de pe *Mai Spune-mi.*

— De ce? O să-i trimiţi un bilet de condoleanţe?

— S-ar putea.

Bărbatul scutură din cap:

— Sjo Tinnuin. Şi pe mine mă cheamă Yared Brenn, în caz că eşti curios.

— Kristian[5].

— Nu, eu sunt cu Biserica Interdependentă. În general. Brenn plecă, târşâindu-şi picioarele, înainte ca Marce să poată corecta confuzia creată.

După o oră, Marce primise ceea ce trecea drept un fel de instructaj şi îi fusese repartizat un spaţiu, un pat suprapus mic într-o cabină cu alţi cincisprezece membri ai echipajului. Fiecare dintre ei avea propriul pat şi propriul

[5] Kristian se pronunţă precum Christian = creştin în limba engleză (n.tr.).

dulăpior, iar baia şi spaţiul de relaxare în comun, deşi în ultimul dintre ele nu aveau cum să încapă în acelaşi timp toţi şaisprezece. Ca membru nou de echipaj primise cel mai prost pat: cel mai înalt din patru, plasat lângă baie, la altitudinea unde se strângeau toate mirosurile.

Marce se strecură în patul lui, unde abia că putea şedea, şi-şi conectă tableta la sistemul navei. Avea deja pe ea un mesaj care-l informa unde să raporteze noului său superior şi când anume, adică într-o jumătate de oră.

Marce deschise o aplicaţie care-i permitea să trimită un SMS anonim şi sigur şi o contactă pe Vrenna: *Sunt prietenul tău Kristian,* îi transmise el.

Tocmai mi-am luat adio de la tine. Nu strica momentul, îi răspunse Vrenna.

Marce zâmbi, citind:

Am nevoie să cauţi pe cineva. Un bărbat pe nume Sjo Tinnuin. Ca parte din echipajul de pe Mai Spune-mi Şi Altceva. *Trebuie să faci asta înainte ca* Da, Domnule *să intre în găvan.*

Perfect. De ce?

Pentru că a auzit un zvon în legătură cu chestia aia care mă interesează.

Îmi placi la nebunie când eşti vag.

E vorba, mai precis, despre lucrul de care tocmai o să mă ocup. Suficient de vag?

Perfect.

Bine. Ar fi de ajutor să ştiu de unde a auzit zvonul. Este extrem de ciudat să existe zvonuri despre această chestie.

Mă ocup. Cum e pe navă'?

Mă aflu într-un pat de mărimea unui sertar de scrin.

Te invidiez. Eu trebuie să mă mulţumesc cu patul meu imens de la palat, dintr-o încăpere de mărimea unui sat mai mititel.

Te urăsc.

Şi eu te urăsc, Kristian. Ai grijă de tine. Voi suna pe navă când am veşti.

Mulţumesc. – şi aici Marce fu pe punctul să tasteze „surioară”. Dar se opri la timp şi adăugă, în schimb, un

punct. Apoi se întoarse spre tabletă, îşi sigilă patul şi petrecu câteva minute în întuneric, simţind cum îl înţeapă primele junghiuri ale dorului de casă.

11

— Ai spus că vrei să fii informată dacă se întâmplă ceva neobişnuit pe drumul de întoarcere de la Capăt, îi spuse Căpitanul Blinnika Kivei.

Erau la două zile distanţă de Capăt şi la o zi distanţă de găvanul din Flux care i-ar fi dus spre Centru. Kiva şi Blinnika se aflau în cabina privată a Căpitanului, aproape de puntea navei *Da, Domnule,* împreună cu Şeful de Securitate Nubt Pinton. Încăperea putea primi doar două persoane şi Pinton era excesiv de gras. Kiva se simţea de parcă ar fi putut să-i guste broboanele de sudoare.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

Blinnika activă o tabletă şi i-o arătă Kivei. Înfăţişa un flux live al poziţiei navei *Da, Domnule* în spaţiu, împreună cu poziţia cartografiată logaritmic a altor obiecte şi nave aflate la un minut-lumină distanţă, în jurul ei:

— Avem o navă care vine drept spre noi.

— Spre noi? Sau spre găvan?

— Spre noi. I-am calculat cursul şi ne va intercepta în aproximativ paisprezece ore. Când am văzut-o prima oară, am presupus că se îndrepta şi ea spre găvan şi nu i-am mai urmărit poziţia. Am mărit viteza cu o jumătate de procent, ca să ne îndepărtăm unul de celălalt. N-au reacţionat imediat, dar în ultimele ore şi-au mărit viteza ca s-o atingă pe a noastră. E clar că noi suntem ţinta lor.

— Deci sunt piraţi.

— Da.

— Piraţi *stupizi.*

Cel mai bun moment de a intercepta o navă era s-o ţinteşti când ieşea din Flux, nu când încerca să intre în el; inerţia trimitea nava ţintită oricum în găvanul Fluxului. Navele-pirat erau de obicei mici, relativ rapide şi aproape mereu locale, adică lipsite de echipamentul necesar pentru crearea bulei spaţiu-timp în jurul lor. Odată intraţi în Flux, ar fi murit. Un pirat care ataca o navă la plecare dispunea, în majoritatea cazurilor, de o fereastră foarte îngustă de

timp în care trebuia s-o atace cu succes, să se urce la bord, să încarce marfa şi să se decupleze de ea.

— Ori sunt stupizi, ori au un plan pe care nu-l înţelegem.

— Putem să le ţinem piept, nu? Nava *Da, Domnule* era echipată cu o serie completă de arme defensive şi cu un mic contingent de arme ofensive. Armele ofensive erau oficial ilegale pentru o navă comercială, dar, la naiba, când eşti în spaţiu, uneori trebuie mai întâi să tragi şi abia mai târziu să minţi despre asta în faţa unei comisii de anchetă a breslei.

— Nava este prea departe ca să putem să-i cercetăm cum trebuie adevărata capacitate, dar, dacă semnătura propulsiei este corectă, este un cargobot de clasa Winston. Este probabil total modificat, dar indiferent de asta, sunt încă mici, ceea ce limitează capacităţile lor ofensive. Probabil că putem să ne descurcăm cu ei. Asta *dacă* intenţia lor este să atace nava.

— Ce altă intenţie ar putea avea? Vor să ne invite la ceai?

— Nu ştim. În acest moment atitudinea noastră este una de urmărire şi monitorizare.

— Poţi să ajungi mai repede decât ei la găvan. Bagă viteză acum!

Căpitanul Blinnika scutură din cap:

— În secunda în care mărim viteza mai mult decât în mod obişnuit, ne dăm de gol că ştim că suntem urmăriţi. Vor accelera şi ei, probabil ca să ne intercepteze mai devreme. Dacă intenţionăm să scăpăm de ei accelerând, trebuie s-o facem cât mai târziu posibil şi, când sunt destul de aproape de noi, să-i ţintim cu rachetele alea pe care nu avem voie să le avem. Dar asta, repet, dacă încearcă prăduirea piraterească obişnuită.

Kiva îşi dădu seama că se enervează:

— Ce dracu' ar însemna prăduirea piraterească *neobişnuită* în acest caz?

— Nu ştim şi tocmai ăsta e schepsisul. Vin spre noi din direcţia greşită şi nu ar avea destul timp să descarce nici măcar dacă n-ar trebui să mai piardă timp luptându-se cu

noi. Şi ar trebui să mai ştie şi că în momentul ăsta nu avem nimic care să merite furat. Piraţii au, la staţii, spioni care le dau informaţii despre nave şi despre declaraţiile pentru mărfurile încărcate pe nave. Aşa se hotărăsc pe cine să atace. Dar nici măcar nu ar trebui să fie prea iscusiţi ca să ştie că singura marfă pe care am luat-o de la Capăt sunt oameni, fiindcă nu am ţinut secretă treaba asta. Şi, dacă nu cumva vor neapărat concentratul de fleacfruct, nu mai avem nimic altceva preţios la bord.

— Ştiu că nu avem nimic din ce-şi doresc sau ar putea folosi şi totuşi vin spre noi.

— Da. Asta mă nelinişteşte.

Kiva încuviinţă:

— Bine. Şi care e al doilea lucru?

— Unul dintre pasageri se poartă ciudat, spuse Nubt Pinton.

— Toţi pasagerii noştri sunt nişte javre putred de bogate, spuse Kiva. Purtarea ciudată face parte din aşa-zisul lor şarm.

Pinton zâmbi iute la auzul vorbelor ei:

— O s-o cred pe doamna în această privinţă, spuse el. Cu toate acestea, în acest caz, problema nu este că pasagerul s-ar comporta excentric, ci felul în care cercetează metodic şi în amănunt nava. Pinton îşi luă tableta şi trimise tabletei Kivei un film video. În film un bărbat mergea pe coridoarele navei, privind în jur.

— O, Doamne, omul acesta se plimbă, hai să-l ucidem, spuse Kiva.

— Nu mă deranjează că se plimbă, ci *unde* se plimbă. Nu rătăceşte fără scop pe navă sau aşa, în general. Se duce doar în zonele cu motoare, cu propulsie şi ale sistemului de menţinere a vieţii.

— Deci numai în acele locuri?

— Nu, spuse Pinton. Merge şi prin alte locuri. Dar astea sunt locurile unde se întoarce mereu. Nu merge prea departe şi nu stă niciodată mult. Dar revine.

— De ce naiba nu-i izolezi pe pasageri? întrebă Kiva, punându-şi tableta jos. Oricum nu e cazul ca javrele astea

să colinde nava.

— Aşa ne-am gândit şi noi la început şi, de fapt, pasagerilor noştri li s-a dat deja o listă cu zonele unde nu au voie absolut deloc să se ducă.

— Dar individul ăsta o ignoră.

— Nu, dar e pe aproape s-o ignore. Dar nu s-a concentrat să zicem pe zona motoarelor. S-a concentrat pe locurile de pe navă unde ar putea perturba cu uşurinţă sistemele mecanice.

— Ceea ce mă aduce, fir-ar să fie! la prima mea întrebare, Pinton.

Pinton se juca cu tableta pe care o ţinea în mână:

— Nu i-am izolat complet, fiindcă unul dintre membrii echipajului îl cunoaşte pe acest om şi am dorit să vedem ce pune la cale.

— Ce javră de magnat e şi ăsta?

— Tocmai asta e. Membrul echipajului spune că nu este bogat. Este cineva care *lucrează* pentru cineva bogat.

— Ce membru de echipaj a spus asta?

— Un comisar de bord nou, Kristian Jensen. Înţeleg că-l cunoaşteţi.

— Şi pentru cine zice că lucrează tipul ăsta?

— Ghreni Nohamapetan.

— Adu-l aici imediat, spuse Kiva.

— Deci am lucrat pentru familia Contelui de Claremont… începu Jensen.

— O, la dracu’! spuse Kiva, exasperată. Lord Marce, toţi cei din camera asta ştiu cine eşti.

— Nu eram sigur, spuse Marce.

— Ei bine, acum eşti, aşa că dă-i drumul.

Marce încuviinţă:

— Nu am avut prea multe contacte cu Lordul Ghreni, dar îl vedeam uneori la evenimentele de curte ale ducelui şi la alte evenimente şi petreceri unde prezenţa unui nobil este considerată un avantaj. Ghreni era unul dintre acei nobili care ar călători însoţit de un anturaj de prieteni şi de angajaţi. Arătă spre tableta lui Pinton: Acela este unul

dintre angajaţii săi. Un fost militar, care lucrează acum ca gardă de corp a lui Ghreni.

— Sunteţi sigur de asta? îl întrebă Blinnika pe Marce.

— Sunt sigur, spuse Marce. Vrenna mi l-a arătat odată. El şi ea au fost în aceeaşi unitate o vreme. A spus că e un soldat competent, dar are un caracter de rahat şi la un moment dat aproape că l-a făcut să-şi înghită coaiele, fiindcă îi tot făcea avansuri în cazarmă. De fiecare dată când l-am văzut, mi l-am imaginat cu coaiele în gură.

— E o imagine drăguţă, spuse Kiva.

— Când l-am văzut în secţia inelară a pasagerilor, am verificat cu cei de la securitate, şi Marce dădu din cap spre Pinton.

— Presupun că ticălosul ăsta călătoreşte cu acte false, îi zise Kiva lui Pinton.

— Da, îi confirmă Pinton. În registrul nostru e trecut ca Tysu Gouko. Vă rog să reţineţi că noi i-am dat această identitate falsă, aşa că nu putem să-i facem o vină din asta. Dar s-a prezentat ca francizor al Casei de Sykes când a venit la noi. Cu numele de Frinn Klimta.

— Există cineva real cu numele de Frinn Klimta?

— Poate. Nu am verificat. Nu credeam că vă pasă, doamnă, atâta vreme cât banii erau reali, şi au fost.

Kiva se întoarse spre Marce:

— Cum îl cheamă, de fapt, pe nenorocitul ăsta?

— Prenumele lui e Chat. Numele de familie cred că e Ubdal. Sau Uttal. Unul din ele.

— Ai vreo idee de ce e aici?

— Niciuna, spuse Marce. Dar, de vreme ce a venit cu o identitate falsă, cred că e suficient ca să intri la bănuieli.

— Când a plătit traversarea? îl întrebă Kiva pe Pinton.

— Chiar înainte să plecăm. A fost printre ultimii oameni pe care i-am luat cu noi. Magnut l-a taxat cu o penalizare de întârziere de un sfert de milion de mărci.

Kiva arătă spre Marce:

— Deci asta s-a întâmplat după ce ai fost răpit.

Marce încuviinţă:

— Da.

— E unul dintre cei care te-au înşfăcat?
— Nu. Mi-aş fi adus aminte de asta, cu siguranţă.
— Deci nu ştie cine eşti acum.
— Nu ştiu. Probabil că nu. Nu a reacţionat în niciun fel încă.
— Dar te-ar recunoaşte, fără deghizarea asta.
— Da.
Kiva se întinse spre Marce, îl apucă de păr şi trase. Marce urlă de durere şi de surpriză:
— Opreşte-te! Nu iese! Trebuie să dizolvi întâi lipiciul.
— Unde e javra asta acum? îl întrebă Kiva pe Pinton.
— Este în secţia inelară a pasagerilor, răspunse Pinton. Ce doriţi să facem?
— Vreau să ştiu ce pune la cale.
— *Da, Domnule* este în marş acum, îi reaminti Blinnika Kivei. Orice aţi intenţiona să faceţi, trebuie să-mi cereţi acordul. Nu vreau ca nenorocitul ăsta să-mi distrugă nava.
— Vom fi OK, promise Kiva, apoi se întoarse spre Marce. Prin urmare javra asta este puşcaş marin.
— A fost un puşcaş marin. Acum e gardă de corp.
— Crezi că-l poţi dovedi?
— Cum? Nu.
— Nenorocitul ăsta o ştie?
— Mda.
— Bine, perfect.

Aşteptară până când Chat ieşi la plimbare şi apoi puseră câte doi membri ai echipei de securitate a navei la fiecare capăt al unui coridor pe care ştiau că-l străbate şi care dădeau impresia că discută unul cu celălalt. Chat îi văzu, decise să-şi consulte tableta în legătură cu ceva şi apoi se întoarse în direcţia din care venise, doar ca să-i găsească acolo pe ceilalţi doi. Se opri şi păru să-şi calculeze sorţii de izbândă când apăru pe coridor Marce, care-şi înlăturase deghizarea lui de Kristian Jansen şi se îndreptă spre el.
— Salut Chat! spuse Marce şi asta fu tot ce apucă să spună înainte ca Chat să-şi scoată, de nu se ştie unde naiba, un cuţit şi să se repeadă spre el.

Şi să se trezească la podea, după o secundă, icnind, cu trei săgeţi cu electroşocuri înfipte în el.

— Ai făcut pe tine? îl întrebă Kiva pe Marce după zece secunde, când se dăduse semnalul că totul e în regulă. Ea şi cu Pinton aşteptaseră puţin pe coridor şi urmăriseră prin camera de pe coridor, al cărei flux de imagini îl accesaseră pe tabletă.

— Poate, puţin, recunoscu Marce, uitându-se la Chat care acum era încătuşat de membrii de securitate.

— Nu e nicio ruşine nici dacă faci pe tine ca un ditamai hidrantul atunci când un asasin profesionist e gata să-ţi înfigă un cuţit în gât.

— Putem schimba subiectul? făcu Marce plângăreţ.

— De ce nu-ţi iei liber pentru restul schimbului, ca să tremuri în pătuţul tău? sugeră Kiva. În locul tău, asta aş face.

Marce arătă spre Chat:

— Ce o să faceţi cu el?

— O să-l încurajez să vorbească.

— Nu va funcţiona.

— Nu ştii nimic despre metodele mele.

— E antrenat să nu vorbească.

— A fost antrenat şi să ucidă şi uite în ce hal a ratat.

— Vreau să fiu de faţă când îl interogaţi.

— Nu, nu vrei.

— Ba chiar vreau.

— Hai să mă exprim altfel, Lord Marce: Cară-te, lua-te-ar naiba!

— Aproape că m-a omorât. Cred că merit să ştiu de ce.

— Şi poate că o să-ţi spun mai târziu. Dar, deocamdată, dacă nu te cari în secunda asta, o să te înjunghii chiar eu. Şi niciunul dintre băieţii ăştia de la securitate nu vor înfige vreo săgeată în mine, îţi garantez asta.

Marce o privi ca şi cum ar mai fi vrut să spună şi altceva, apoi dădu din cap şi plecă.

— Ştiţi cum să-i luaţi pe oameni, îi spuse Pinton Kivei.

— Ia du-te naibii şi tu! spuse Kiva.

Pinton zâmbi, auzind-o, şi-l arătă cu degetul pe Chat,

legat fedeleş şi gata de transportat:

— Are dreptate, să ştiţi. Ăsta n-o să vorbească. Sunt antrenaţi să reziste interogatoriilor agresive.

— Interogatorii agresive?

— Ăsta-i eufemismul pe care-l foloseam pentru tortură în serviciul de securitate imperial, doamnă.

— Atunci zi-i tortură!

— Ce vreau să spun este că a fost antrenat să reziste la orice îi fac oamenii.

— Îi putem depăşi pe oameni, spuse Kiva.

— Îşi revine, spuse Pinton, ceva mai târziu.

— Dă drumul la difuzor, spuse Kiva. Pinton apăsă butonul pentru a deschide un canal: Bună dimineaţa, jigodie, îi spuse ea lui Chat.

Chat privi în jur:

— Unde mă aflu, întrebă el.

— Te afli într-o cameră de presurizare, într-un costum de astronaut, spuse Kiva. Mă rog, mare parte din el, oricum. Poate că ai observat că lipseşte casca.

— Am observat, spuse Chat.

— Bine. Atunci, uite care-i treaba. Tu ne răspunzi la tot ce te întrebăm şi nu ne duci cu vorba şi nu te arunc afară din camera de presurizare fără afurisita de cască.

Chat păru exasperat, tulburat şi obosit:

— Uite, nici măcar nu ştiu ce s-a…

Kiva apăsă pe butonul „Eliberare de urgenţă”. Uşa de la camera de presurizare se deschise şi Chat fu înghiţit de spaţiu.

— A fost rapid, spuse Pinton.

— Ţi-am spus că nu ne jucăm aici, răspunse Kiva. Apăsă pe butonul „Recuperare de urgenţă”. Vinciul care ţinea cablul ataşat la costumul de astronaut intră în funcţiune şi aduse costumul înapoi în trei timp şi trei mişcări: Oricum, cât poate rezista un om într-un vid ca lumea?

— Poate un minut, dacă nu şi-a ţinut răsuflarea.

— Vorbea, spuse Kiva. N-a avut timp să-şi ţină răsuflarea.

În mai puţin de un minut Chat fu adus înapoi în camera de presurizare, care era acum presurizată complet cu un amestec bogat în oxigen. După un minut se trezi, tuşind şi vomitând. Privi în sus, cu ochii injectaţi, spre camera de luat vederi. Pinton deschise din nou canalul de comunicaţii.

— Deci, uite care e treaba, repetă Kiva. Ne spui tot ce vrem să aflăm, nu ne vinzi gogoşi, şi noi nu te aruncăm afară din camera de presurizare fără blestemata de cască. Nu voi repeta ce am spus. Mă tragi în piept şi mori. Ai înţeles?

Chat croncăni şi încuviinţă.

— Poţi vorbi?

Chat ridică un deget din mănuşă de parca-ar fi spus *Doar o clipă.*

— Cum ar fi acum? întrebă Kiva, după zece secunde.

Chat privi în sus din ochii injectaţi cu o expresie care spunea *Îţi baţi joc de mine?* dar încuviinţă.

— Eşti Chat Ubdal.

Semn că da.

— Ai venit pe navă sub o identitate falsă.

Semn că da.

— Lucrezi pentru Ghreni Nohamapetan.

Semn că da.

— Care te-a trimis pe nava asta.

Semn că da.

— Ca să-l omori pe Marce Claremont.

Chat ridică o mână şi o legănă. *Ceva de genu' ăsta.*

— Ce dracu' vrei să spui?

Chat se chinui să scoată cuvinte, se opri, înghiţi şi încercă din nou:

— Nu neapărat prioritar, reuşi el să croncăne.

— Dar ce era prioritar?

— Să-l iau cu mine viu.

— Cum dracu' să-l iei viu? Nu poţi ieşi din navă.

Chat privi spre uşa camerei de presurizare şi înapoi la camera video, de parc-ar fi spus *Serios?*

— Nu poţi ieşi din navă *viu,* vită încălţată!

— Piraţii, croncăni Chat.

— Of, rahat! spuse Kiva, uitându-se la Pinton.

— Piraţii nu vin pentru marfa noastră, spuse Pinton. Ei sunt doar serviciul de taxi.

— Dar putem scăpa de piraţi, spuse Kiva, uitându-se la Chat. Eventual.

Chat scutură din cap:

— Bombă, spuse el.

— Bombă?

Kivei nu-i veni să creadă.

— Voiai să pui o nenorocită de bombă pe nava asta? Chat făcu semn că da. Şi la ce ar putea să-ţi folosească să arunci în aer nava?

Chat scutură din cap şi încercă să vorbească, dar voia să spună prea multe cuvinte şi se îneca, aşa că se opri.

— Lăsaţi-mă pe mine, spuse Pinton şi se aplecă spre Chat aşa ca să-l audă: Nu voiai să arunci nava în aer, nu? Voiai doar să dereglezi sistemele navei suficient încât să nu mai poată intra în Flux.

Chat făcu semn că da şi arătă spre cameră, ca şi cum ar fi spus: *V-aţi prins.*

— De-asta se tot plimba pe acele coridoare, spuse Pinton spre Kiva. Căuta locul potrivit ca să pună chestia aia.

— Şi nu s-a gândit că o să ne prindem? Blinnika l-ar fi aruncat în spaţiu în secunda următoare.

— Am fi fost nevoiţi mai întâi să ne ocupăm de explozie şi de dereglare apoi de piraţi, şi am fi fost prea ocupaţi ca să ne batem capul cu el, o vreme. Bănuiesc că intenţiona să plece pe nava-pirat împreună cu Claremont.

— Dar cum dracului a adus o bombă pe navă? Nu-i *controlăm* pentru asta?

— Probabil că nu e o bombă mare, spuse Pinton. Probabil că a făcut-o aici, pe navă. Pinton se apleacă: Dacă-ţi căutăm printre lucrurile personale, o să găsim diverse componente ale bombei deghizate ca obiecte cosmetice şi de igienă personală, nu?

Chat făcu semn că da.

— Păi da, aşa mai vii de-acasă, făcu Pinton.

— Cretinul dracului! spuse Kiva. Aş vrea să-l arunc în spaţiu doar din principiu.

— Microfon, spuse Pinton, făcându-i semn.

Kiva îşi dădu seama că era suficient de aproape de circuitul deschis pe care Chat auzise acest ultim comentariu. Privi spre ecran şi văzu expresia îngrijorată de pe faţa lui. Îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă din nou:

— N-o să te omor, cretin nenorocit! Decât dacă te opreşti din vorbit. Sau din croncănit. Sau din orice faci tu acum. Nu te opri!

Chat făcu semn că da. Kiva se întoarse spre Pinton:

— Închide un pic chestia aia.

Pinton închise circuitul de comunicare:

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu e în regulă cu chestia asta, spuse Kiva.

— Toată chestia nu e-n regulă, spuse Pinton. E extrem de dată-n mă-sa, doamnă.

— Nu, adică… Kiva arătă spre Chat, care aştepta, privind spre cameră: Vrea să-l aducă înapoi pe Claremont şi e gata să strice o navă ca s-o facă. Ghreni este gata să aibă de-a face cu nişte blestemaţi d*e piraţi* ca să-l aducă înapoi.

— Aţi spus că Lordul Ghreni a încercat să-l ia ostatic pentru a obţine eliberarea fondurilor acelea imperiale. Poate că pur şi simplu chiar are nevoie de ele.

— Mda, bine, dar rahatul ăsta, spuse Kiva arătând spre Chat, a încercat să-l omoare, odată ce şi-a dat seama că nu are scăpare şi că a fost descoperit. Dacă nu putea să-l aducă înapoi, trebuia să-l omoare. Dar, dacă îl omora, atunci nu putea să-l mai folosească naibii drept ostatic, nu-i aşa? Prin urmare, care mama naibii e chestia? De ce s-a sforţat Ghreni atâta? Care e motivul?

— M-ai prins… habar n-am, spuse Pinton.

— Mda. Deschide circuitul ăla.

Pinton îl deschise din nou:

— O întrebare importantă, Chat. Dacă nu te cred, o să-ţi iasă plămânii pe nas. Ai înţeles?

Chat făcu semn că da.

— De ce ţine morţiş şeful tău să pună mâna pe Marce? Claremont?

— Nu ştiu, croncăni Chat.

— Nu uita de *plămânii* ăia nenorociţi, Chat.

— Eu. Nu. *Ştiu,* spuse Chat din nou, apăsând atât de mult pe ultimul cuvânt că acesta ieşi ca un şuierat. M-am gândit la răscumpărare, dar nu are niciun sens.

— Fiindcă ţi s-a spus să-l omori dacă nu puteai să-l aduci viu cu tine?

Chat făcu semn că da.

— Ei bine, nu poţi să-ţi dai şi tu cu *părerea?* întrebă Kiva. Lucrezi direct cu Ghreni. Trebuie să fi auzit ceva. Trebuie să poţi face *supoziţii.*

Chat scutură din cap:

— Nu vorbeşte. Dacă nu sunt implicat, nimic.

— Bine dar eşti *implicat,* Chat.

— Să *fac.* Nu pentru *de ce.*

Kiva încuviinţă din nou spre Pinton şi el închise circuitul.

— Ei bine? întrebă ea.

— Cred că spune adevărul

— *Ştiu* că gunoiul spune adevărul, zise Kiva. Vreau să ştiu ce crezi că trebuie să facem acum.

— Păi, nu-l mai aruncăm în spaţiu, arătă Pinton spre Chat. A fost cooperant.

— Forţa vidului rezolvă de obicei chestia asta.

— Deci el nu mai reprezintă o problemă. Dar piraţii tot vin spre noi. Şi, dacă Lord Ghreni a fost dispus să meargă atât de departe ca să pună din nou mâna pe Claremont, atunci trebuie să-ţi închipui că are un plan şi pentru cazul când Chat, aici de faţă, nu reuşeşte.

— Vrei să spuneţi că piraţii fie pleacă cu premiul lor, fie se asigură că e mort.

— Da.

— Şi dacă din întâmplare murim şi noi toţi, atunci asta e, se mai întâmplă.

— Da.

— Ei bine, la naiba, Pinton! spuse Kiva. Se uită din nou la Chat. Cred că atunci mai bine le dăm ce vor.

12

Tableta lui Marce sună ordonându-i să raporteze lui Nubt Pinton, Şeful Securităţii de pe *Da, Domnule.* Se gândi o clipă să ignore ordinul, dar apoi totuşi se conformă, deplasându-se pe navă cu o conştientizare crescută a confortului din mediul înconjurător. Fiindcă nava era în acest moment în plină acceleraţie, gravitaţia artificială a navei se datora mai mult câmpurilor de împingere decât rotaţiei inelului, şi Marce se simţea apăsat. Dar observă că-l deranja mai puţin asta, chiar dacă venise doar de câteva zile pe navă. Aparent, corpul se putea obişnui cu asta.

Nubt Pinton era într-o cameră mică şi amărâtă din închisoarea de pe *Da, Domnule,* care conţinea şi mai multe celule mici şi amărâte, iar într-una dintre ele se afla Chat Ubdal. Marce se uită la Chat care-l privi şi el, ameninţător.

— În ce hal e, spuse Marce.

— Ei, ce să-i faci. Lady Kiva l-a aruncat afară în spaţiu, răspunse Pinton.

— L-a aruncat în *spaţiu?*

— Mda.

— Şi nu a murit?

— L-am aruncat doar puţin timp.

Marce se uită din nou la Chat, ale cărui orbite păreau vopsite cu spray-ul roşu:

— Aproape că-mi este milă de el.

— Nu te ambala prea tare, Lord Marce. Te-ar omorî şi acum dac-ar avea ocazia.

— Aţi cerut să mă vedeţi, domnule, spuse Marce, întorcându-şi faţa de la Chat.

— Aşa e. A trebuit să mă mai uit o dată bine la tine.

— În regulă. De ce?

— Suntem urmăriţi de piraţi. Asasinul tău eşuat ne-a spus că planul lor era să te răpească de pe navă. Bănuim că, dacă nu reuşesc asta, ar prefera să distrugă nava *Da, Domnule* decât să te lase să scapi nevătămat. Am putea să

ne luptăm cu ei, dar, dacă scopul lor este să ne arunce în aer şi nu să se urce la bord, atunci opţiunile noastre sunt limitate.

— Intenţionaţi să mă predaţi?

— Dac-aş fi intenţionat aşa ceva, nu aş fi stat acum de vorbă cu tine. Te-aş fi ameţit cu electroşocuri când nu erai atent şi apoi te-aş fi pregătit pentru livrare.

— E bine de ştiut.

Pinton încuviinţă:

— Ceea ce vreau de la dumneata este bunăvoinţa de a ne ajuta să ne salvăm, pe noi şi pe tine, şi în acelaşi timp poate să le producem şi un pic de durere piraţilor ăstora şi oamenilor din spatele lor.

— Te referi la Ghreni Nohamapetan.

— Da, la el mă refer.

— Sunt al vostru.

— Acţiunea nu va fi complet lipsită de riscuri pentru tine.

— Puţin îmi pasă. Mă bag.

— Bine.

— Cum facem asta?

Pinton arătă spre Chat:

— Primul lucru pe care-l vom face este să procedăm în aşa fel încât să pară că ăsta a reuşit.

— Ce, să mă omoare?

— Să planteze o bombă care trebuia să ne împiedice să intrăm în Flux. Odată ce vom face asta vom putea fi siguri că piraţii ne vor contacta ca să discutăm termenii lor.

— Care e al doilea lucru? întrebă Marce.

— Bine, spuse Pinton. Ai remarcat că dumneata şi cu Chat aveţi cam aceleaşi dimensiuni şi aceeaşi culoare a pielii?

— Nu, nu prea.

— Ei bine, eu am remarcat.

Bomba cea falsă „explodă” o jumătate de oră mai târziu şi *Da, Domnule* trimise un semnal S.O.S. general cifrat spre Staţia Imperială pentru a-i anunţa despre situaţia lor

dificilă. Ideea era să-i informeze pe cei de la staţie despre evenimentul care a avut loc, ca staţia să pregătească eforturile de salvare şi de recuperare ce aveau să se desfăşoare dacă şi când *Da, Domnule* ar fi continuat să trimită şi mai multe semnale S.O.S. Problema era că până şi celor mai rapide cutere imperiale le-ar fi luat mai mult de o zi să ajungă până la ei. *Da, Domnule* era singură, cu excepţia micii nave care o urmărea şi care se afla acum la doar câteva ore de interceptare.

Şi aceasta îi apelă pe cei de pe *Da, Domnule,* aşa cum se aşteptau, la scurt timp după semnalul S.O.S. trimis.

— Fregata *Roza Roşie* către *Da, Domnule Asta-i Iubita Mea,* suna apelul.

Marce îl auzi pe puntea de comandă, unde el şi cu Kiva Lagos stăteau în picioare într-un colţ, pentru a lăsa drumul liber, dar în aşa fel încât să audă ce se întâmpla.

— Aici Cinciarul *Da, Domnule Asta-i Iubita Mea,* spuse Drean Musann, Ofiţerul de Comunicaţii al navei *Da, Domnule.*

— Înţelegem că aveţi un incident. Cerem permisiunea să vă abordăm şi să vă acordăm ajutor.

— Căpitanul vă mulţumeşte pentru bunăvoinţa de a ne ajuta, dar spune că nu este nevoie de asistenţă în acest moment. Vă rugăm să păstraţi distanţa curentă.

— Ne preocupă faptul că, în cazul unui nou incident, nu v-am putea ajuta cum trebuie. Continuăm să ne apropiem din lateral.

— *Roză Roşie,* căpitanul vă mulţumeşte din nou, dar ţine să vă informeze că preocupările noastre pentru bunăstarea navei voastre în eventualitatea unui alt incident ne obligă să vă cerem să menţineţi distanţa curentă.

— Îi mulţumim căpitanului pentru grija sa, dar credem că merită să ne asumăm acest risc. Ne deplasăm pentru asistenţă.

— Destul cu preludiul, îi spuse Blinnika lui Musann.

— Da, domnule, spuse Musann, apoi se întoarse la consola ei: *Roză Roşie,* căpitanul vă cere în mod oficial să terminăm cu tâmpeniile şi să trecem la subiect.

Urmă o pauză:

— Recepţionat! sosi răspunsul, o clipă mai târziu. Vă rog aşteptaţi.

Blinnika se întoarse spre Kiva Lagos:

— Cum stăm cu pregătirile?

— Ocupaţi ca nenorocita aia de albinuţă din proverbe, spuse Kiva.

Blinnika încuviinţă, îl privi pe Marce şi apoi îşi concentră atenţia pe ecranul de comandă din faţa sa.

În ciuda a tot, Marce se simţea entuziasmat. Era pentru prima oară în viaţă pe o punte de comandă de orice fel şi profesionalismul calm al echipajului de pe puntea lui *Da, Domnule*, în faţa a ceva ce putea fi lesne considerat o acţiune inamică, era însufleţitor. Erau oameni buni, hotărî Marce. Poate cu excepţia Kivei Lagos. Nu se hotărâse deocamdată unde s-o încadreze.

Se uită la Lady Kiva, a cărei expresie facială din acea clipă putea fi descrisă drept încordare sau înfumurare condescendentă, în funcţie de înclinările personale ale privitorului. Din toate experienţele avute cu ea, Marce trăsese concluzia că nu era genul de persoană cu care să te pui. Din punctul ăsta de vedere, dacă nu şi din cel al conştiinţei, îi aducea aminte de Vrenna.

— La ce te strâmbi? îl întrebă Kiva.

Îl prinsese că se uita la ea.

— Mă gândeam că l-ai aruncat în spaţiu pe Chat, răspunse Marce, minţind.

— Şi ce-i cu asta?

— Mă întrebam dacă l-ai fi aruncat în spaţiu de tot în caz că n-ar fi vorbit.

— La naiba, sigur. Nenorocitul avea de gând să detoneze o bombă pe nava mea, spuse Kiva. Nimeni nu-şi bate joc de nava mea. Nimeni nu-şi bate joc de oamenii mei!

— Sunt un membru al echipajului acum, spuse Marce. Asta înseamnă că şi eu sunt omul tău.

— Şi n-o să te lăsăm de izbelişte, nu?

— Să sperăm.

Kiva încuviinţă:

— Acum mai vii de-acasă! Hai, nu mai fi un nesuferit, Claremont.

Marce rânji, auzind-o.

Canalul de comunicare dintre nave se deschise din nou, cu un cârâit:

— Aici Căpitanul Winson de pe *Roza Roşie,* solicit conversaţie directă cu Căpitanul Blinnika de pe *Da, Domnule.*

Blinnika îşi deschise circuitul de comunicare personal:

— Aici Blinnika.

— Înţeleg că vreţi să terminăm cu prostiile, Căpitane.

— Dacă sunteţi de acord, Căpitane.

— Bineînţeles. De ce să nu ne purtăm ca nişte oameni civilizaţi? De-acum v-aţi prins cine suntem.

— Sunteţi piraţi. Ne urmăriţi de o zi întreagă.

— Aşa este. Şi de-acum vă daţi seama că unul dintre asociaţii noştri v-a dezactivat capacitatea navei de a intra în Flux.

— Afirmativ.

— Totuşi, azi e ziua dumneavoastră norocoasă, Căpitane. Suntem dispuşi să vă lăsăm marfa şi să ne ferim din calea dumneavoastră cât timp vă reparaţi nava sau vă întoarceţi la Staţia Imperială. Tot ce vă cerem este să ne predaţi doi oameni.

— Cine sunt cei doi?

— Unul este asociatul nostru, cel care a plantat bomba şi care stă acum probabil în zona de închisoare a navei. Al doilea e un pasager. Lordul Marce Claremont.

— Căpitane, nu putem să vă predăm asociatul dumneavoastră.

— *Nu putem* este un cuvânt foarte dur, Căpitane.

— Permiteţi-mi să mă corectez. Putem să-l predăm, dar numai pe bucăţi mici. Se pare că şi-a greşit cronometrarea bombei. A explodat odată cu aceasta.

— Ce ghinion!

— Dacă doriţi, putem să-l râcâim de pe pereţi, şi să vi-l predăm într-o pungă.

— Mulţumim, nu e cazul. Predarea sa era opţională. A

lordului Marce însă nu e.

— Declaraţia noastră vamală nu-l include pe Marce Claremont, lord sau ce-o fi el.

— Credeam că am stabilit să terminăm cu prostiile, Căpitane. Marce Claremont se află în acest moment pe nava dumneavoastră sub numele de Kristian Jansen, o identitate pe care Casa de Lagos o foloseşte atunci când doreşte să transporte ilegal pe cineva în afara unui sistem. Aţi putea să-i anunţaţi pe angajaţii dumneavoastră că ar trebui să mai schimbe identităţile casei mai des decât o fac acum. Aveţi un Kristian Jansen la bord, nu-i aşa?

— Da, avem.

— Bine.

— Dar e o problemă.

— Căpitane Blinnika, regret că trebuie să vă informez că, dacă „problema” se-ntâmplă să fie că şi Claremont a ajuns bucăţele, voi fi nevoit să fac acelaşi lucru cu nava dumneavoastră.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că fie ni-l daţi pe Claremont viu, fie vom face ca nava *Da, Domnule* să nu mai existe. Astea sunt opţiunile dumneavoastră.

— V-am lua şi pe dumneavoastră cu noi, spuse Blinnika.

— Nu, nu ne-aţi lua. Şi-acum care e problema cu Claremont?

— Nu e mort, dar în acest moment se află într-o comă indusă.

— De ce?

— Fiindcă se afla pe coridor cu „asociatul” dumneavoastră când a explodat bomba. El împreună cu alţi membri ai echipajului încercau să-l întrerupă pe prietenul dumneavoastră. El a supravieţuit. Ceilalţi doi membri ai echipajului, nu.

— Condoleanţe, Căpitane.

— Tocmai aţi ameninţat că-mi distrugeţi nava şi-mi ucideţi tot echipajul, Căpitane. Condoleanţele dumneavoastră sună cam găunos.

— Am înţeles. Claremont poate călători?

— Putem să vi-l predăm viu şi stabil. Tot restul depinde de voi.

— De acord. Ne vom apropia de voi în trei ore şi jumătate. Vom avea o navetă pregătită să-l transfere.

— Nu. Vă trimitem noi o navetă.

— Căpitane…

— Niciunul dintre voi nu va pune piciorul pe nava mea. Îl vreţi, perfect. Dar vi-l aducem noi.

— Atunci vreau să fiţi prezent pe navetă când ni-l predaţi. O mică asigurare că nu ne trimiteţi o bombă de mărimea navetei.

— Eu nu pot, spuse Blinnika. O să-l trimit pe reprezentantul proprietarului, în schimb. Asta va servi bine scopul dumneavoastră. Şi un membru al cabinetului medical. Aceştia vor rămâne pe navetă, iar dumneavoastră vă veţi trimite oamenii să-l ridice pe Claremont de pe navetă. Totul va fi gata în zece minute maximum. O secundă mai mult şi ne ducem cu toţii naibii, fie că mă credeţi sau nu.

— Bine. O să vă informăm când suntem gata să vă primim. *Roza Roşie* terminat. Comunicarea se încheie.

— Mulţumesc că m-ai propus pe mine ca voluntar, cretinule, spuse Kiva, imediat ce se încheie conexiunea.

— Nava e în marş, spuse Blinnika. Eu sunt la comandă acum, Lady Kiva. Şi îmi e necesar să faceţi lucrul ăsta. Aşa că tăceţi din gură şi conformaţi-vă, doamnă.

— Perfect. Arătă spre Marce. Iar tu vii cu mine. Felicitări, tocmai ai fost promovat cadru medical! Se uită spre Blinnika: OK? Blinnika încuviinţă.

— Nu cred că e o idee bună, spuse Marce.

— Nu te-a întrebat nimeni. Şi i-ai mai spus lui Pinton că vrei să ajuţi. Nu te mai smiorcăi ca un nenorocit de ţânc.

— Puteai doar să-mi spui că ai nevoie de ajutorul meu.

— Foarte bine. Am nevoie de ajutorul tău. Şi nu te mai smiorcăi ca un nenorocit de ţânc.

— Nici aşa nu-i mai bine.

— Unde ţi-e costumaţia de Kristian?

— Am aruncat-o.

— Atunci du-te şi dezgroap-o. Şi pe urmă du-te la cabinetul medical. Avem multe lucruri de făcut.

— Întinde degetul mare, îi spuse Kivei tehniciana medicală de pe *Roza Roşie.*

— Să mori tu, replică Kiva.

Tehniciană oftă, se întoarse spre rampa deschisă a navetei. Un membru al echipajului *Rozei Roşii* apăru tropăind pe rampă, înarmat cu un pistol cu sarcină electrică.

— Întinde degetul mare acum sau Sax aici de faţă o să-ţi arunce capul în aer, spuse tehniciană medicală.

Kiva întinse degetul mare şi tehniciana îl înşfăcă, apoi îi făcu o scanare retinală:

— Sunteţi Lady Kiva Lagos, spuse ea.

— Cum dracu' ai făcut rost de baza noastră de date pentru personal? o întrebă Kiva pe tehniciană.

Tehniciana o ignoră şi se duse spre Marce:

— Degetul, spuse ea. Marce i-l întinse.

— Gusteen Obrecht, spuse ea. Se îndreptă spre trupul întins pe o targă medicală. Îi verifică degetul mare şi retina, şi-i luă apoi sânge dintr-o venă din braţul drept. Marce urmări analiza finală şi aşteptă rezultatul.

— Marce Claremont, confirmă ea, şi apoi Sax chemă un alt membru al echipajului *Rozei Roşii,* care sosi la bord şi care luă targa. Tehniciana medicală încuviinţă spre Kiva şi Marce apoi se întoarse.

— Hei, spuse Kiva. Tehniciana se întoarse şi Kiva se repezi şi înşfăcă un rucsac mic – acelaşi rucsac pe care Marce îl adusese pe *Da, Domnule,* de fapt – şi i-l întinse tehnicienei:

— Ce e asta? întrebă tehniciană.

— Ceea ce a adus pe navă cu el. Nişte articole de toaletă şi accesorii.

— Poate vrea să se bărbierească atunci când îşi revine, adăugă Marce.

Tehnicianul luă rucsacul, îi salută pe cei doi şi apoi ieşi din navetă.

— Hai să închidem chestia asta şi să ne cărăm naibii de-aici, spuse Kiva.

— De acord, spuse Marce. Kiva bătu la uşa compartimentului pilotului pentru a semnala că s-a efectuat transferul.

— Ţi-a fost teamă? o întrebă Marce pe Kiva, în timp ce naveta se întorcea pe *Da, Domnule.*

— De ce să-mi fie?

— Din cauza transferului. Din cauza faptului că au controlat trupul lui Chat ca să vadă dacă sunt eu.

— Nu, spuse Kiva. Amprenta degetului mare şi lentilele de contact pe care le-am făcut răzuindu-te sunt de aceeaşi calitate cu cele pe care le facem pentru identităţile noastre false. Dotările noastre medicale sunt de top în privinţa asta.

Marce încuviinţă şi apoi se înfioră puţin, amintindu-şi de răzuirea corneeană pe care o îndurase pentru ca să se poată colecta materialul pentru lentilele de contact aplicate peste ochii lui Chat. Lentilele fuseseră cultivate rapid, la fel ca amprenta degetului mare, unde exista riscul unor anomalii genetice care i-ar fi dat de gol. Fuseseră norocoşi.

— Mă gândeam la analiza de sânge.

Kiva ridică din umeri:

— Era sângele tău. L-am aspirat din tine, am pensat arterele principale din braţele lui, am drenat sângele din ele, l-am pus în loc pe al tău. Nu-i complicat.

— Nu ştiam dacă şunturile o să reziste.

— Se vor dizolva repede şi circulaţia lui sangvină normală va reveni. Dacă are noroc, nu i se vor necroza muşchii şi va fi în stare să-şi păstreze braţele.

— Şi dacă n-are?

— Dacă n-are, naiba să-l ia, a încercat să pună o bombă pe nava mea.

— Şi să mă ucidă, îi aduse aminte Marce.

— Exact, spuse Kiva.

— Şi dacă n-ar fi mers?

— Adică dacă şi-ar fi dat seama că ăla de pe targă e

Chat, în timp ce noi eram încă acolo?

— Da.

— Aveam un plan de rezervă.

— Care? Să fugim?

— Nu, te-aş fi dat pe tine.

— Cum? Marce se uită la Kiva, şocat.

Kiva îi întoarse privirea:

— Nu te mai uita aşa la mine. De ce crezi că te-am luat cu mine? Fiindcă îmi place compania ta?

— Credeam că de-acum sunt unul dintre oamenii tăi.

— Mda, dar eşti *nou,* spuse Kiva. Şi erau o mulţime de alţi oameni la care trebuia să mă gândesc.

În scurtul răstimp cât mai ţinu călătoria, Marce nu-i mai adresă Kivei niciun cuvânt.

În timp ce părăseau naveta şi păşeau pe *Da, Domnule,* iar nava accelera, îndepărtându-se de *Roza Roşie,* Marce primi un mesaj pe tabletă: era un mesaj retransmis din partea Vrennei.

Am aflat chestia de care ai întrebat. Sjo Tinnuin a auzit zvonul de la un prieten care lucrează pentru Casa de Nohamapetan. Zice că Nohamapetanii au plătit pentru datele navigaţionale ale navelor din ultimii doi ani.

Se pare că ei văd unele dintre lucrurile pe care le vedem şi noi. Nu ştiu ce înseamnă asta pentru noi, dar nu cred că înseamnă nimic bun.

Ai grijă acolo. Deja mi-e dor de tine.

V

Kiva îl bătu pe umăr pe Marce. Se uită la ea în sus:

— Vino cu mine, îi spuse ea.

— Sunt obosit, spuse Marce, punându-şi tableta jos.

— Chiar îţi închipui că o să dormi cât timp zburăm spre Flux şi piraţii ăştia nenorociţi sunt în spatele nostru? Hai!

Ieşi din hangarul navetelor. Marce se uită după ea şi o urmă.

Ajunseră imediat la cabina Kivei. Marce intră primul şi fu imediat invidios:

— Ai o cameră cu dimensiunile unei camere, îi spuse el Kivei care intrase în cameră în spatele lui. Se uită la întinderea peretelui din faţa lui pe care erau programe, notiţe şi fotografii personale.

— Sigur că am, spuse Kiva. Nava e proprietatea familiei mele. Sunt reprezentantul proprietarului. Crezi că trebuiau să mă pună într-un pat suspendat?

— Nu, presupun că nu. Numai că-i amuzant.

— Nu-i chiar atât de amuzant.

— Spuse femeia care nu doarme într-un pat de mărimea unui sicriu.

— Ei bine măcar n-o să dormi acolo în noaptea asta.

— Poftim? făcu Marce, întorcându-se, şi Kiva era complet dezbrăcată.

— Hai să ne-o tragem, îi spuse ea lui Marce.

— Hm, bine, spuse Marce şi apoi făcu o pauză. Nu, stai, sunt derutat.

— Sper că ai mai făcut sex până acum, nu?

Marce încuviinţă.

— Cu femei?

Marce încuviinţă din nou.

— Şi ţi-a *plăcut.*

— Da.

— Atunci de unde vine deruta asta? întrebă ea, venind spre el.

— Nu cred că-ţi *place* de mine cu adevărat, spuse Marce.

— Sigur că-mi place. Îl apucă de talie şi începu să-i desfacă butoniera uniformei.

— Voiai să mă dai piraţilor dacă era nevoie. Acum zece minute.

— Da. Şi?

— Îmi spui să tac dracului aproape de fiecare dată când stăm de vorbă.

— Aşa le spun tuturor.

— Adică…

— Uite, am avut amândoi o zi stresantă, spuse Kiva şi-i trase jos pantalonii de uniformă. Acum ori pierzi vremea

pe aici – încercând să-mi vorbeşti despre toate lucrurile care *nu* s-au întâmplat, în care caz te dau afară şi te duci la bietul tău pat suspendat să-ţi miroşi propriile pârţuri până adormi – ori poţi, la dracu'! să taci, să te dezbraci, să stai cu mine şi să ne-o tragem până la epuizare. E alegerea ta, dar, dacă aş fi în locul tău, ştiu ce aş face. Aşa că ne-o tragem sau nu?

— Asta e ideea ta despre idile, nu? o întrebă Marce pe Kiva.

— Esenţialmente, spuse Kiva şi-l trase apoi pe pat.

După câteva ore, Marce moţăia cu Kiva cuibărită lângă el, când se auzi un clinchet lung şi plăcut, al cărui ecou se răspândi prin toată nava.

— Hmm, făcu Kiva şi-şi deschise ochii.

— Ce-a fost asta? întrebă Marce.

— E semnalul că am intrat în Flux.

— Aşa că suntem în siguranţă.

— Nimic nu e sigur în Flux. Dacă bula noastră colapsează, încetăm să existăm.

— Voiam să zic că nu mai trebuie să ne îngrijoreze piraţii sau Ghreni Nohamapetan, spuse Marce.

Simţea trupul Kivei de lângă el şi o erecţie aproape instantanee.

Kiva o simţi şi ea şi-şi mişcă trupul peste al lui, întinse mâna ca să-l poziţioneze pe Marce acolo unde îl voia şi apoi se împinse în el:

— Nu, nu trebuie să-ţi fie teamă de piraţi sau de javrele de Nohamapetani, spuse ea, continuându-şi activitatea asupra lui Marce. Dar ai putea să te temi de *mine,* totuşi.

Marce zâmbi, auzindu-i cuvintele:

— Dacă de asta trebuie să-mi fie teamă, cred că mă pot descurca.

— Nu de asta trebuie să-ţi fie teamă.

— Atunci despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre motivul pentru care Ghreni Nohamapetan voia, la dracu'!, să te omoare, Marce.

— Stai, spuse Marce. Chiar purtăm o discuţie adevărată? Acum? Dădu să se ridice.

Kiva îl împinse la loc:

— Da, chiar purtăm o discuţie acum, spuse ea, mărind ritmul. Pot să le fac pe amândouă, la naiba! Uite ce e. O să-mi spui tot ce nu-mi-ai spus, orice ar fi aia. O să-mi spui de ce te afli pe navă. O să-mi spui de ce te duci la Centru. O să-mi spui de ce Ghreni Nohamapetan te vrea mort. O să-mi spui sau o să-ţi scot chiar eu nenorocita de inimă din piept.

— Când vrei să-ţi spun? întrebă Marce.

— Mai lasă-mă un minut, spuse Kiva.

INTERLUDIU

Ghreni Nohamapetan nu avusese o zi prea bună.

Una la mână: *Da, Domnule, Asta e Iubita Mea* reuşise să intre în Flux, în ciuda defecţiunilor raportate la sistemele de motoare din cauza bombei puse cu succes, după câte spuneau toate rapoartele, de Chat Ubdal, care se pare că mai reuşise şi să moară în această acţiune. Rapoartele despre moartea lui Chat îi produceau fiori. Chat fusese unul dintre cei mai eficienţi oameni ai săi, şi de aceea îl folosise pentru această misiune atât de delicată. Pe de altă parte, acum nu mai trebuia să-i plătească lui Chat bonusul de succes, care ar fi fost considerabil. Asta era singura parte bună din acest dezastru.

A doua la mână: De fapt, Chat n-ar fi primit bonusul acela oricum, dacă era să se gândească la asta, fiindcă nu reuşise să livreze ce i se ceruse: să îl livreze sau să-l ucidă pe Marce Claremont. Ghreni crezuse că a reuşit, în ciuda faptului că murise în explozie, fiindcă *Roza Roşie* îi trimisese mesajul că puseseră mâna pe Claremont, deşi se găsea într-o stare precară, şi că diferite teste îi confirmau identitatea.

Dar, după mai mult de o oră, sosi un nou mesaj de pe *Roza Roşie:*

Claremont a ieşit din comă şi urlă că nu e Claremont, ci locotenentul dumneavoastră Chat Ubdal. Are dureri mari, mai ales la membre.

Urmat de:

Confirmăm că Claremont nu este Claremont, ci, de fapt, este Ubdal. Ne-au păcălit scanările cu lentile de contact şi amprente false şi sângele din braţe înlocuit. Înlocuirea aceasta e serioasă şi poate cauza vătămare permanentă.

Urmat de:

Ubdal e mai mult incoerent, dar spune că nu a plantat bomba şi Da, Domnule *este complet operaţională. Procedăm la interceptare şi s-o distrugem conform planului.*

Urmat de:

la dracu'! javrele alea nenorocite au luat nenorocita voastră de bombă şi au plantat-o, la dracu'!, pe nava noastră ce dracu'.

Urmat, ceva mai târziu, de:

Bomba pe care Ubdal trebuia s-o planteze pe Da, Domnule *a explodat pe nava noastră, cauzând grave defecţiuni funcţionale. Nu mai putem proceda la interceptare şi distrugere. Căpitanul Wimson e nemulţumit că bomba lui Ubdal a ajuns pe nava noastră. L-am trimis pe Ubdal afară în spaţiu pe targa lui medicală. Mesaj special de la Căpitan pentru dumneavoastră: Ne datoraţi dublu pentru defecţiuni şi triplu pentru arme. Plătiţi mai întâi pentru defecţiuni. Şi vă transmite să vă duceţi la dracu' şi dumneavoastră, şi nenorociţii dumneavoastră de slugoi incompetenţi.*

A treia la mână: Acum, Ghreni nu avea armele pe care şi le dorise, iar asta îl enerva.

Armele făceau parte dintr-o încărcătură autorizată de către Parlament şi de către Împărax pentru a-l ajuta pe duce să lupte împotriva micii lui rebeliuni. Casa de Nohamapetan îşi dăduse silinţa pentru ca rezoluţia privind armele să fie votată în Parlament; Ghreni îşi dăduse silinţa să aranjeze piratarea acestora.

Asta, cel puţin, mersese conform planului.

Pe urmă însă Căpitanul Wimson hotărâse să păstreze armele pentru el şi-l pusese pe Ghreni să-i plătească livrarea. Asta îl supărase rău pe Ghreni, deoarece, dincolo

de problema de principiu, sponsorizase deja achiziţia lor din fondurile Casei de Nohamapetan şi se trezise lipsit complet de lichidităţi, ceea ce era destul de neplăcut. Planul său de a sponsoriza reachiziţionarea lor din fondurile imperiale atinsese un punct nevralgic atunci când Contele de Claremont se hotărâse să joace cinstit, şi încă unul atunci când răpirea lui Marce Claremont nu dăduse nici ea rezultate.

Noul plan fusese să-l răpească pe Marce Claremont din nou sau să distrugă nava *Da, Domnule.* Varianta optimă ar fi fost prima, fiindcă ar fi adus după sine cooperarea Contelui de Claremont. Cea de-a doua, deşi nu atât de optimă, fiindcă ar fi exacerbat duşmănia deja existentă între Casele de Nohamapetan şi de Lagos, dacă s-ar fi aflat că la mijloc e mâna lui, i-ar fi permis lui Ghreni să-l convingă pe duce să pună mâna pe fondurile substanţiale pe care birourile locale ale Casei de Lagos le-ar fi primit de la birourile locale ale Casei de Aiello, care deţinea monopolul asigurărilor. De aici şi-ar fi luat destul caimac pentru a-şi acoperi costurile cu armele.

Dar acum *Da, Domnule* plecase, cu tot cu Marce Claremont, şi nu numai că preţul armelor crescuse, dar apăruse şi o altă datorie pe care trebuia s-o gestioneze.

A patra la mână: Şi, deşi la un moment dat poate că Ghreni ar fi putut fenta *Roza Roşie* cu privire la arme – *ei* erau cei care nu respectaseră înţelegerea iniţială, deci îşi asumaseră riscul –, nu avea cum să nu le plătească piraţilor defecţiunile navei lor. Altfel, la dracu'!, l-ar fi omorât, şi anume încet-încet. Nici titlul său nobiliar, nici apropierea de duce şi nici măcar propriile lui gărzi nu-i puteau opri să vină după el. Aşa că trebuia să găsească bani măcar pentru asta, şi cât mai curând.

Ghreni se gândi pentru o clipă s-o urmărească pe Vrenna Claremont pentru valoarea ei de răscumpărare, dar tot atât de repede îşi scoase din minte ideea, deoarece

A cincea la mână: Vrenna Claremont era absolut imposibil de găsit. Dispăruse, dar nu înainte de a-i trimite lui Ghreni un bilet de la adresa ei personală care spunea

doar atât:

Să nu dormi de două ori în acelaşi pat.

Ghreni citise istoricul profesional al Vrennei Claremont. Era conştient că nu era o ameninţare lipsită de substanţă.

Şi cu asta, ajungea la

A şasea la mână: Apelul primit de la Sir Ontain Mount, Şeful de Operaţiuni al Staţiei Imperiale de la Capăt, care începuse fără preambul:

— Ce naiba e chestia asta pe care am auzit-o, că l-ai răpit pe Marce Claremont?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule, spuse Ghreni.

— Chiar aşa?

— Desigur. E o acuzaţie foarte gravă. Aş vrea să ştiu cine mă calomniază.

— Surse de încredere, Lord Ghreni.

— Este absurd. În primul rând, înţeleg că Marce Claremont a părăsit planeta. Cu nava *Da, Domnule Asta-i Iubita Mea.*

— Asta trebuie să fie nava despre care puşcaşii mei marini mi-au sus că a fost urmărită şi aproape atacată de un pirat acum câteva ore, spuse Mount.

— N-aş putea spune, replică Ghreni. N-am cunoştinţă despre astfel de lucruri. Suntem destul de ocupaţi pe-aici, domnule.

— Ducele dumneavoastră nu se descurcă prea bine în acest moment, nu-i aşa?

— Am avut probleme, dar nimic care să nu poată fi gestionat.

— Ultima parte nu e prea convingătoare, Lord Ghreni, spuse Mount.

— Am aprecia asistenţa puşcaşilor marini ai Împăraxului, sugeră Ghreni.

— Vă repet, ca de fiecare dată când faceţi o asemenea aluzie, că Interdependenţa consideră asta o chestiune absolut locală.

— Cu excepţia armelor pe care le-a autorizat

Parlamentul.

— Pentru a fi folosite de trupele Ducelui, nu de către ale mele.

— O distincţie poate lipsită de importanţă.

— E importantă pentru mine, şi asta e ceea ce contează. Una din două: ori Ducele dumneavoastră gestionează problema, ori, în curând, vreun rebel oarecare îmi va trimite o petiţie ca să-l accept ca nou duce, după ce se termină toată nebunia voastră.

— Şi ce veţi face atunci?

— Presupun că asta ar putea depinde de unde va fi capul Ducelui actual: dacă-l va mai avea sau nu pe umeri. Până atunci, un sfat prietenesc, Lord Ghreni. Contele de Claremont, familia lui şi pământurile lor se află sub protecţia Împăraxului. Ceea ce înseamnă că sunt sub protecţia *mea.* Dacă mai aud orice zvonuri că-i afectează acţiunile dumneavoastră, indiferent dacă sunt poruncite de Duce sau din proprie iniţiativă, vă promit că veţi putea simţi în mod direct ce înseamnă o intervenţie imperială şi că nu veţi fi prea mulţumit.

— Ne-am înţeles?

Da, înţelesese.

Şi mai era şi **a şaptea la mână,** nota cifrată pe care Ghreni o primise de la Generalul Livy Onjsten, liderul revoltei, care spunea:

Unde sunt armele acelea? Ar fi trebuit să ajungă la noi până acum, din ce spuneai. Am procedat la ultima ofensivă pe baza promisiunii tale că ni le trimiţi. Noi, aici, ne riscăm cururile. Dacă nu primim repede armele sau dacă trupele ducelui le primesc în locul nostru, atunci va fi vai de noi.

Nu uita ce ţi-am spus când am început chestia asta în numele tău. Eşti în aceeaşi barcă cu noi. Ne ridicăm, te ridici. Cădem, cazi şi tu.

Iar, dacă vom cădea din cauza ta, tu vei cădea cu mult mai rău.

LO

De ce mă ameninţă cu toţii astăzi? se întrebă Ghreni în sinea sa. Ei bine, şi răspunsul la *această* întrebare era că-şi supraipotecase propria avere – şi Casa, şi toate proprietăţile lor de la Capăt – cu scopul de a-l detrona pe duce şi de a se instala el ca Duce la Capăt. Se supraipotecase, şi acum toate planurile sale atent temporizate şi bine ticluite se clătinau pe marginea prăpastiei şi ameninţau să se prăbuşească.

Aşa se întâmplă când rişti totul, se gândi Ghreni. *Nu merge niciodată ca pe roate.*

Foarte adevărat. Dar nu ar fi trebuit să fie *atât* de greu. Nu acum. Nu atât de brusc.

Tot era bine că nu ţipa la el Ducele de Capăt.

Tableta lui sună. Era Ducele:

— Acum răpeşti nobili? urlă acesta.

Ghreni, fără să vrea, zâmbi nervos.

— Nu a fost chiar aşa, Înălţimea Voastră.

— Nu mă lua cu Înălţimea Voastră, Ghreni. Am auzit destule despre asta de la Sir Ontain. Spune că l-ai răpit pe Lord Marce Claremont chiar de pe stradă, din faţa apartamentului său.

— Exagerează puţin. L-am rugat pe Lord Marce să ne întâlnim ca să văd dacă-l pot face să-l convingă pe tatăl său să se implice mai activ în apărarea Capătului.

— Şi ce a spus?

— A spus că pleacă de pe planetă în câteva ore şi nu e în situaţia de a ne putea susţine punctul de vedere.

— Şi cum a ajuns Sir Ontain de la *asta* la răpire?

— Poate că am fost puţin prea zelos în încercarea mea de a-l convinge pe Lord Marce să ne ajute. Conversaţia a devenit înfierbântată. Restul este doar exagerarea duşmanilor noştri, exagerare care a ajuns la Contele de Claremont, care, probabil, s-a plâns la Sir Ontain, care pe urmă ţi s-a plâns ţie. Şi mie mi s-a plâns acum câteva minute.

— Şi ce i-ai spus?

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră, mai puţin detaliat şi cu ceva mai puţine afirmaţii.

— Nu putem să ni-i facem duşmani pe nobili, Ghreni. Nu acum! Şi mai ales pe *Claremont.* Ontain şi puşcaşii marini sunt, practic, gărzile de corp ale contelui. Şi, dacă ajunge zvonul şi pe la urechile altor nobili că încercăm să-i forţezi mâna contelui sau să-i ameninţăm copiii… mă înţelegi. Avem nevoie de sprijinul lor în momentul ăsta, vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine, Domnule. Dar aşa cum am spus, este doar o neînţelegere şi un zvon.

— Atunci nu te va deranja să-i ceri scuze Contelui de Claremont personal?

— Scuzaţi-mă, Domnule, cum aţi zis?

— L-am invitat pe conte în dimineaţa asta la o mică întâlnire. Sau, mai curând, să bem ceva şi să stăm de vorbă, la Weatherfair: Acesta era palatul de refugiu al Ducelui, situat nu departe de oraş: Doar tu, cu mine şi cu el. Acolo o să-i explici toată situaţia şi apoi o să-i ceri scuze.

— Domnule, dar pentru ce? Aşa cum am spus totul a fost o neînţelegere.

— Atunci îţi vei cere iertare pentru neînţelegere. Ghreni, nu are importanţă dacă, într-adevăr, ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Ideea e să-ţi ceri scuze. Ar trebui să ştii asta, de-acum. E a-b-c-ul diplomaţiei.

— Vom fi doar noi trei la întâlnire?

— Da, cred că aşa e cel mai bine. Nu are rost să facem un spectacol din asta. Se va afla, oricum.

— Nu va fi acolo şi Lady Vrenna?

— Fiica contelui? Nu. De ce?

— Doar întrebam.

— Am putea s-o invităm, dacă vrei.

— Mai bine nu.

— Atunci ne vedem în câteva ore. Ţinută lejeră. Şi exersează ploconirea. Ducele închise.

Şi asta era **A opta la mână.**

Aşadar, să recapitulăm: Oamenii îl doreau pe Ghreni mort sau măcar rănit grav, planurile lui de a manipula lucrurile pentru a veni la putere ca Duce, prin instigarea

unei revolte, se deşirau într-un ritm accelerat şi, în câteva ore, trebuia să mimeze regrete pentru un incident despre care avea să susţină că nu a avut loc niciodată, deşi avusese loc şi Ghreni nu regreta absolut nimic în afară de faptul că planul său nu reuşise. Dacă nu se întâmpla repede ceva miraculos, Ghreni avea să moară în închisoare şi Casa de Nohamapetan avea să plătească în faţa legii pentru acţiunile sale.

Şi cel mai rău lucru era că, încă de la început, nimic din toate astea nu fusese ideea *lui.*

Cam pe când ajunseseră adolescenţi, devenise clar pentru oricine avea ochi de văzut că fiecare dintre mlădiţele Nohamapetanilor avea câte o trăsătură caracteristică. Amit era cel convenţional – lipsit de originalitate, paşnic, dar mereu gata să iasă în faţă pentru familie şi pentru casă, o marionetă uşor manipulabilă care urma să preia într-o zi, cel puţin oficial, frâiele Casei de Nohamapetan. Ghreni era cel folositor, care se pricepea la oameni, „agentul comercial” sau omul de încredere, cel care putea să te intrige cu o idee şi să te facă să-ţi pui semnătura deasupra liniei, chiar dacă nu înţelegeai prea bine ce ai cumpărat.

Dar creierul întregii operaţiuni era sora lor, Nadashe. Ea îi spunea marionetei ce să zică, îi arăta agentului ţinta şi punea în mişcare planuri a căror îndeplinire ar fi necesitat ani întregi sau chiar decenii.

Aşa cum a făcut într-o noapte, când fraţii se strânseseră cu toţii în Xi’an pentru a sărbători ziua de naştere a lui Rennered Wu, prinţul moştenitor, cu care Nadashe începuse de curând să negocieze cu privire la o căsătorie.

— E un imbecil, îi spusese Ghreni surorii sale, după ce toţi trei plecaseră de la festivitate şi ajunseseră la apartamentele Nohamapetan, nu departe de palatul imperial.

— Mie îmi place oarecum, replică Amit. Amit era întins pe un fotoliu cu un pahar de Shiraz al Casei de Nohamapetan în mână. Shiraz-ul era de contrabandă sau

aşa ar fi fost dacă l-ar fi băut oricine altcineva decât Nohamapetanii, deoarece Casa de Patrick era cea care deţinea monopolul pe struguri şi toate produsele făcute din ei. Dar când se formase Interdependenţa şi se împărţiseră monopolurile, stocul de struguri Nohamapetan existent fusese scutit şi putea fi consumat doar în familie. Celebrul Shiraz al Casei, recunoscut drept unul dintre cele mai fine din afara pierdutei de acum Terre, nu mai era accesibil decât dacă erai un Nohamapetan. Sau unul dintre oaspeţii lui, la o mică petrecere privată, sau chiar la o ocazie mai intimă. Se întâmpla, nu rareori, ca enofilii pasionaţi să le facă avansuri în speranţa apariţiei unei asemenea sticle de vin vechi.

— Nu-i de mirare, spuse Ghreni.

Din punctul lui de vedere, Rennered Wu şi fratele său erau croiţi din aceeaşi stofă de playboy plictisitor. Ghreni nu-l antipatiza pe Amit, şi nici Amit pe Ghreni, dar, odată deveniţi adulţi, nu mai petrecuseră atâta timp împreună. Amândoi aveau alţi prieteni, care erau mult mai interesanţi şi potriviţi pentru fiecare dintre ei.

Ghreni nu-şi petrecea prea mult timp nici cu sora lui, dar nu din cauza lipsei de interes, ci doar din cauză că Nadashe avea *planuri.* Când dintre acestea făcea parte şi Ghreni, se ducea să o viziteze. Când nu făcea parte dintre ele, nu se ducea. Faptul că-i luase acasă la ea, fără escortele din seara aceea, însemna că planurile ei aveau de-a face cumva cu ei.

Dar nu le spunea care erau acelea încă, aşa că Ghreni decise s-o sâcâie, doar pentru amuzament:

— Şi care ţi-e scuza, Nada? De ce te tot învârteşti în jurul tolomacului ăla de Rennered?

Nadashe, care era aşezată în spatele fotoliului lui Amit, se întinse, luă paharul de vin al fratelui ei şi trase o înghiţitură. Amit protestă blând, dar tăcu atunci când paharul îi fu returnat:

— Vrei să spui, în afara faptului că într-o zi va fi Împărax şi că alianţa cu Casa Imperială va oferi familiei noastre o poziţie de neatins printre celelalte bresle, şi că unul dintre

copiii mei va fi următorul Împărax, încorporând pentru totdeauna interesele noastre în însăşi ţesătura Interdependenţei?

— Da, spuse Ghreni. În afară de asta.

— Este un dansator acceptabil.

— Ei bine, spuse Ghreni, privindu-şi fratele, care-şi dădea ochii peste cap. Asta e, într-adevăr, ceva.

— Mai e şi un alt motiv pentru care v-am adus aici în seara asta. Îi luă paharul din nou lui Amit.

— Nu mai face asta, spuse Amit.

— Nu, spuse Nadashe şi se duse cu paharul la bar. Am nevoie de voi doi cu mintea întreagă pentru partea asta. O să-ţi primeşti înapoi paharul după ce termin.

— Mie deja nu-mi place asta, indiferent ce-ar fi, spuse Amit.

— Ce se întâmplă, Nada? întrebă Ghreni.

— Doar viitorul, răspunse Nadashe, şi apoi ceru computerului casei să reducă lumina şi să proiecteze o prezentare pe un monitor. Prezentarea conţinea o hartă a Interdependenţei, cu curenţii de Flux principali evidenţiaţi, toţi îndreptându-se spre Centru.

— Acesta este viitorul? întrebă Amit.

— Acesta este prezentul, spuse Nadashe. Apoi pocni din degete şi harta se schimbă, şi nu era vorba despre sistemele stelare ale Interdependenţei, ci despre curenţii Fluxului care se rearanjaseră, drastic, în unele cazuri. Cea mai remarcabilă schimbare era că spaţiul din jurul Centrului, care fusese aglomerat iniţial cu vectorii Fluxului care soseau şi care plecau, era acum populat de numai trei curenţi, dintre care doi soseau şi unul pleca. Un alt sistem devenise acum centrul majorităţii curenţilor Fluxului, iar spaţiul din jurul său era acum încărcat de reprezentări ale traficului de intrare şi de ieşire.

Era Capătul.

— *Acesta* este viitorul, spuse Nadashe.

Ghreni se ridică şi se apropie de monitor, studiind noua hartă:

— De unde ai asta?

— Am o prietenă de la universitate care a devenit fiziciană a Fluxului, spuse ea. Prietena mea căuta în stânga şi în dreapta un subiect pentru lucrarea ei de doctorat, şi a găsit o monografie despre o deviere potenţială pe termen lung a Fluxului. Cel care scrisese monografia nu făcuse niciodată nimic cu ea. Prietena mea i-a dat de urmă şi a aflat că devenise un colector de taxe pentru Interdependenţă. Aşa că s-a apucat să analizeze şi să proceseze datele şi a ajuns la concluzia că, după mai mult de o mie de ani de stabilitate relativă, curenţii Fluxului sunt gata să devieze, probabil aşa cum arată harta aceasta.

— Când? întrebă Amit.

— După ea, datele indică faptul că a început deja. Mai întâi mai lent, apoi din ce în ce mai iute. Va începe probabil în următorul deceniu. Nadashe arătă spre monitor: Această hartă ne spune cum va arăta probabil Interdependenţa peste 30 de ani, zice ea.

Ghreni ridică din sprâncene:

— Probabil? Ce înseamnă asta?

— Ea efectuează un model după ceea ce îi apare ca fiind cel mai probabil tipar de prăbuşiri şi deplasări, conform configuraţiei ei de date. Spune că acest tipar descrie cu o probabilitate de optzeci şi cinci la sută cum vor arăta lucrurile după ce fenomenul se stabilizează. Şi, când se stabilizează, va mai dura probabil încă o mie de ani.

Ghreni arătă spre hartă:

— Şi e convinsă că planeta de la Capăt va fi locul în care se vor concentra toţi acei curenţi.

Nadashe încuviinţă:

— Ea spune că, de fapt, aceasta este cea mai previzibilă parte a deviaţiei. S-a mai întâmplat şi înainte, se pare. Devierea asta a curenţilor Fluxului. Datele ei sugerează că poziţia activităţii Fluxului se schimbă la fiecare o mie sau două mii de ani între Centru şi Capăt. Există mai puţin de o şansă la o sută de mii ca orice alt sistem să ajungă în centrul curenţilor Fluxului.

— Bine-bine, şi ce dacă? spuse Amit.

— Aşa că oricine va controla sistemul pe care se

concentrează curenţii Fluxului va controla Interdependenţa, spuse Ghreni.

— Cel puţin unul dintre fraţi este atent, spuse Nadashe, zâmbind.

— Dar noi nu controlăm sistemul acela, remarcă Amit. Suntem în sistemul Terhathum.

— Vorbeşti despre prezent, spuse Nadashe şi apoi arătă iar spre monitor: Acela este viitorul.

— Există deja un Duce de Capăt acolo, îi spuse Ghreni surorii sale.

— Da, aşa este, fu de acord Nadashe. Dar istoria ne dovedeşte că nu reuşesc să rămână mult timp la putere. Sunt detronaţi suficient de des încât, de fiecare dată când are loc o nouă rebeliune, politica Interdependenţei este să-i lase să se lupte şi să ofere ducatul oricui rămâne în picioare.

— Vrei să-l dăm jos pe Ducele existent?

— Nu, vreau ca *tu* să-l dai jos, Ghreni.

— Cum? De ce eu?

— Fiindcă Amit e ocupat cu pregătirile pentru a prelua afacerea familiei, şi eu sunt ocupată cu unirea descendenţei mele cu a Împăraxului. Eşti singurul care nu e ocupat în acest moment.

— Ba sunt ocupat, spuse Ghreni, şi chiar era.

Era vicepreşedintele pentru marketing al Casei, ceea ce reprezenta un post potrivit pentru el, având în vedere vârsta lui şi experienţa de muncă. La un moment dat, urma să părăsească acel post şi să devină membru al Consiliului de Administraţie al Casei şi să i se ofere opţiunea să huzurească fără a face, de fapt, nimic, la fel ca fiecare al treilea copil al tuturor Caselor principale.

— Nu eşti *atât* de ocupat. Şi, pe urmă, dacă te punem să te ocupi de interesele noastre de la Capăt, asta înseamnă că te promovăm. Ceea ce ar arăta bine pentru palmaresul tău şi ar fi un progres natural al carierei tale.

— Da, dar e la Capăt.

— Şi?

— La Capăt nu e nimic. De-aia i se şi *zice* Capăt.

— La Capăt e viitorul, Ghreni. Avem nevoie de tine acolo, ca să fim pregătiţi când se va întâmpla.

— Deja plănuieşti să intri, prin căsătorie, în Casa Imperială, Nada, spuse Amit. Dacă tot vrei să faci asta, de ce avem nevoie de Ghreni la Capăt?

— Vrei să-i răspunzi tu la asta? îl întrebă Nadashe pe Ghreni.

— Pentru că oricine conduce planeta de la Capăt va fi într-o poziţie extrem de bună pentru a contesta autoritatea Împăraxului, îi spuse Ghreni fratelui său. Adevăratul motiv pentru care Casa de Wu este Casa Imperială este faptul că ei controlează spaţiul din jurul Centrului. Nu poţi să faci nici măcar un pas pe Centru fără să le plăteşti taxe şi tarife şi penalizări. Dacă toate acestea se vor muta la Capăt, una dintre sursele cele mai importante de venituri ale Împăraxului va seca.

— Ne măritām cu Casa de Wu ca să câştigăm puterea acum, continuă Nadashe. Ne asigurăm că avem Capătul pentru a rămâne la putere, când se modifică lucrurile. Şi, dacă familiile noastre vor stăpâni şi Centrul, şi Capătul, vom feri Interdependenţa să se prăbuşească într-un război civil.

— Care ar fi rău pentru afaceri, conchise Amit. Afacerile tuturor, inclusiv ale noastre.

Ghreni privi din nou spre monitor:

— Vrei să rişti cam mult pe baza unei teze de doctorat, surioară.

Nadashe ridică din umeri:

— În cel mai rău caz, ne înşelăm în legătură cu devierea. Rezultatul va fi că tu vei deveni Ducele de Capăt şi că eu voi fi Consoarta Împăraxului.

— De fapt cel mai rău scenariu ar fi să nu te căsătoreşti cu Rennered, Ghreni să fie arestat pentru trădare şi devierea să aibă loc oricum, preciză Amit. Ştiu că voi doi consideraţi că nu sunt atât de deştept ca voi, şi aveţi dreptate. Nu sunt. Dar sunt destul de deştept să-mi dau seama că planul ăsta al tău, Nadashe, este foarte riscant, iar probabilitatea unui eşec nu e deloc neglijabilă. Dacă va

funcţiona, veţi avea nevoie de mine să calmez nervii Consiliului de Administraţie.

— Doar dacă le spunem, spuse Nadashe.

Amit pufni:

— Vrei să dai o lovitură de stat planetară clandestină, implicând Casa de Nohamapetan?

— De ce nu? Foloseşte fondurile locale. Este vorba despre Capăt. Putem ţine ascunse cheltuielile astea ani de-a rândul, dacă va fi nevoie. Dacă suntem deştepţi şi procedăm bine, nu trebuie să informăm Consiliul de Administraţie decât după ce e totul gata.

— O, Doamne! spuse Amit ridicându-se din fotoliu. De fapt, chiar *am* nevoie de un pahar acum. Se îndreptă spre bar.

— Păstrăm secretul. Rămâne totul între noi.

— Nici măcar folosind fondurile locale nu poţi muşamaliza aşa ceva, spuse Ghreni. Mai ales dacă noi vom fi cei care vor conduce rebeliunea.

— Acela e un loc unde un grup sau altul se revoltă împotriva ducelui aflat la putere de câteva ori într-un deceniu, preciză Nadashe. Nu trebuie să *conduci* rebeliunea. Trebuie să găseşti una care e deja în desfăşurare.

— Şi crezi cumva că Ducele ăsta va sta şi nu va face nimic?

— Depinde dacă îşi dă seama că eşti implicat. Dacă ajungi să-i fii util, s-ar putea nici să nu-şi închipuie.

— Ah, sunt prea mulţi de „dacă”, spuse Amit dinspre bar.

— Are dreptate, încuviinţă Ghreni. Arătă spre monitorul cu harta de pe el: Şi nu avem nicio garanţie că prietena ta fiziciană nu este o impostoare. De ce nu au devenit datele astea o ştire, Nadashe? Ai zice că sunt o chestie ce i-ar putea interesa pe oameni. Faptul că nu am auzit niciodată despre asta mă face să cred că e vorba de mai puţin decât ne închipuim.

— A venit direct la mine, şi numai la mine, spuse Nadashe.

— De ce a făcut asta?

— Avea nevoie de bani şi s-a gândit că asta e ceva ce putea fi valorificat. I-am plătit tot timpul cât şi-a pregătit teza ei de doctorat – nu cu acest subiect – şi a lucrat mereu pentru mine.

— Cine e?

— E o prietenă de-ale mele de la universitate. Ţi-am mai spus.

— Are un nume?

— Hatide Roynold.

— O cunosc?

Nadashe pufni, auzindu-l:

— Nu. Oricât de greu ţi-ar veni să accepţi asta, Ghreni, nu ai reuşit să cunoşti şi să faci sex cu *toate* prietenele mele de la universitate.

— Datele astea pe care le ai de la ea nu au fost verificate *inter pares?* întrebă Amit. Îşi umpluse din nou paharul cu Shiraz.

— Nu. Evident că nu am dorit să se audă despre ele. Cred că a încercat la un moment dat să corespondeze cu colectorul de taxe pe a cărui muncă îşi bazase cercetarea, dar nu cred că a ieşit ceva din asta.

— Prin urmare, cu excepţia unui birocrat imperial minor, care s-ar putea sau nu să ştie ceva, dar căruia evident puţin îi pasă, practic nimeni altcineva nu ştie despre asta? Nadashe încuviinţă. Bine, spuse Amit. Măcar nimeni nu se va aştepta la asta.

— Deci te-ai răzgândit şi vrei să faci chestia asta? îl întrebă Ghreni pe fratele său.

— Nu am spus că *vreau* să fac asta, zise Amit. Este o investiţie foarte riscantă, dar cu mari beneficii, şi acesta este modul cel mai politicos în care pot descrie această schemă de nebuni. Urăsc riscul. Şi deja avem o franciză a monopolului, aşa că *avem* deja o răsplată. Arătă spre monitor: Dar, dacă chestia *asta* are cea mai mică şansă să fie adevărată, atunci există şi riscul ca Interdependenţa să se prăbuşească din interior dacă nu facem nimic. Şi ăsta este un scenariu oarecum riscant, dar cu penalităţi foarte

ridicate. Trebuie să mă decid dacă îmi doresc *asta* mai mult decât *cealaltă.*

— Putem s-o facem, spuse Nadashe.

— Asta însemnând că *eu* va trebui s-o fac să meargă, spuse Ghreni. Voi fi la luni întregi distanţă de voi.

— Putem planifica totul înainte să pleci.

— Toate acele planuri nu vor mai însemna nimic când se vor lovi de lumea reală.

— Atunci, improvizează. Câştigă încrederea oamenilor. Ascunde-le adevăratele tale intenţii. Eşti bun la asta.

— Da, spuse Ghreni. Dar nu voi ajunge prea departe cu asta.

— O să-ţi dai tu seama cum faci mai departe, spuse Nadashe, îndreptându-se spre fratele ei şi mângâindu-l pe obraz. Şi, când nu vei şti ce să mai faci, ieşi afară trăgând, fiindcă nu strică.

— De fapt ar putea strica mult de tot, spuse Amit. Şi-şi mai turnă nişte Shiraz.

— Fii îndrăzneţ, spuse Nadashe, ignorându-l pe Amit. Fii îndrăzneţ, Ghreni! Şi pe urmă, fii Ducele de Capăt!

Nadashe nu-l convinse nici pe Amit şi nici pe Ghreni în noaptea aceea. Erau prea multe întrebări şi prea multe moduri în care ar fi putut ajunge toţi trei în câte o celulă de închisoare foarte mică, pentru restul zilelor lor, sub acuzaţia de trădare, fraudă şi terorism. Dar, mai devreme sau mai târziu, Nadashe avea să-i convingă oricum cu planurile şi cu insistenţele ei. După o lună obţinuse acordul fraţilor ei, cel puţin pe acela de principiu. Iar după încă una, Ghreni, care tot nu credea pe deplin că se înhamă la planul ăsta absurd, se urcase la bordul navei *Ai Tupeu!* care se îndrepta spre Capăt.

Privind în urmă, partea sa din plan mersese surprinzător de bine. Exista, într-adevăr, un grup ofensat gata să se ia la trântă cu Ducele de Capăt şi căruia putea să-i pompeze bani şi arme, în schimbul rebeliunii. Îşi făcuse loc repede în cercul restrâns al Ducelui de Capăt care, în ciuda titlului înalt, era un mocofan provincial, al cărui propriu tată ajunsese la tron detronându-l pe ducele dinaintea lui şi

care era foarte impresionat de Ghreni a cărui familie îşi avea originile nobiliare încă din timpurile dinaintea formării Interdependenţei.

În doar câteva luni, rebeliunea se accelerase, iar el devenise confidentul Ducelui şi coada lui de topor în ce privea politica – şi se afla într-o poziţie de unde-şi putea submina stăpânul fără ştirea lui, în timp ce-şi croia drum spre propria inevitabilă ascensiune, după ce capul Ducelui avea să se rostogolească în ţărână. Sigur, se descurca mai bine cu partea lui din plan decât Nadashe cu a ei, deşi asta nu era în totalitate din vina ei. Din câte ştia, nu avusese nimic de-a face cu faptul că Rennered se izbise de zidul ăla. Sau cel puţin, dacă avusese, nu îl amestecase şi pe el.

Dar acum totul se ducea naibii şi Ghreni simţea că mai erau doar nişte zile, dacă nu ore, până când să cadă în dizgraţie şi să fie descoperit, ceea ce nu era un pericol doar pentru el, ci şi pentru întreaga Casă de Nohamapetan. Una era să o dai în bară din proprie iniţiativă şi alta să dai cu toată Casa de pământ în timp ce făceai asta.

Fii îndrăzneţ, aşa îi spusese Nadashe. *Şi pe urmă devino Duce de Capăt!* Ghreni zâmbi amintindu-şi cuvintele ei şi încercă să-şi imagineze ce ar face soră-sa în locul lui. Apoi, cu mai puţin de două ore până la întâlnirea cu Ducele de Capăt şi cu Contele de Claremont se apucă să facă exact ce ar fi făcut ea.

Ducele, Contele şi Ghreni îşi petrecură o oră bând ceai şi gustărind pe terasa de la est a reşedinţei de la Weatherfair, cea cu o vedere de mare efect a oraşului, vorbind despre lucruri complet lipsite de importanţă. Ghreni observă că pentru conte era un efort să facă asta, fiindcă era limpede că-şi imagina că Ghreni îi răpise şi intenţionase să-i tortureze pe fiul său. Apoi cei trei se duseră în biroul privat al Ducelui, ca să fie singuri în timp ce vorbeau despre lucruri importante, dar care *nu* aveau legătură cu faptul că Ghreni îl răpise şi intenţionase să-l tortureze pe fiul contelui, şi asta mai durase încă o oră şi

ceva.

Apoi Ducele dădu semnalul că sosise vremea să facă chestia cu cerutul iertării. Ghreni încuviinţă, se ridică în picioare, se postă între Conte, care stătea pe scaun, şi Duce, care era la biroul său. Inspiră adânc, fapt care păru să indice greutatea pe care o resimţea că trebuie să rostească cuvintele care urmau. Apoi îşi băgă mâna în buzunarul interior drept al vestei, unde ascunsese un mic pistol cu sarcină electrică şi-l împuşcă cu el pe Conte, care se prăvăli pe spate inconştient.

— Ghreni, ce dracu' faci… începu Ducele şi apoi se opri, fiindcă unul dintre plămânii săi avea în el o gaură, făcută de pistoletul lui Ghreni scos din buzunarul stâng interior de la vestă, după ce-şi lăsase să cadă aruncătorul de săgeţi, pentru a-şi elibera mâinile pentru noua armă.

Ducele de-abia mai avu timp să se uite la rana de intrare şi apoi la Ghreni, confuz, înainte să moară din cauza glonţului cu care Ghreni îl împuşcă direct în faţă. Glonţul îi pătrunsese chiar sub ochiul drept şi-i traversase creierul, oprindu-se, după ce i se stinsese viteza, în partea posterioară a craniului.

Ghreni scoase fulgerător o batistă cu care-şi şterse amprentele de pe pistol şi-l puse apoi în mâna Contelui inconştient. Se asigură că arma are amprentele Contelui pe mâner şi pe trăgaci. Apoi puse mâna pe pistolul electric, îl şterse şi pe acesta şi aplică amprentele Ducelui pe el, apoi îl lăsă să cadă pe podea acolo unde ar fi căzut în mod natural. Deschise acel sertar al biroului Ducelui unde nobilul şi-ar fi pus în mod logic un pistol cu sarcină electrică pentru protecţie personală.

Apoi Ghreni alergă la uşa biroului şi o deschise exact când cei aflaţi în slujba Ducelui şi gărzile lui, care auziseră împuşcăturile, ajunseseră şi ei.

— S-au împuşcat unul pe celălalt! e tot ce spuse Ghreni înainte ca personalul şi gărzile să se năpustească înăuntru.

Ghreni se prăbuşi lângă uşă, mimând şocul şi o falsă hiperventilaţie. Nu avea nicio importanţă: nimeni nu se uita la el, fiindcă exista problema mult mai importantă a

Ducelui mort din încăpere.

Şi asta îi convenea de minune lui Ghreni. Nu voia să se uite nimeni la el. Voia ca întreaga lor atenţie să se concentreze pe Duce şi pe Conte. Voia ca toţi cei din încăpere să vadă ce era evident: Contele scosese un pistolet, şi Ducele trăsese cu aruncătorul de săgeţi ca să-l imobilizeze, şi apoi cineva trăsese primul şi totul se dusese naibii, şi acum cineva murise şi celuilalt i se stinsese lumina. Cu cât ceilalţi se uitau mai mult la asta – şi acum încăperea era plină de oameni – cu atât ochii lor aveau să le convingă creierele să creadă povestea pe care Ghreni urma să le-o spună.

— Ducele m-a chemat să-i cer iertare Contelui, îi spuse Ghreni lui Sir Ontain Mount ceva mai târziu.

Birocratul imperial se implicase deoarece asasinarea unui duce de către un conte era o problemă imperială, chiar dacă era vorba despre Ducele de Capăt, pe care altădată Sir Ontain l-ar fi lăsat fără probleme să fie spânzurat, dacă rebelii ar fi pus vreodată mâna pe el. Cei doi se aflau singuri în morga spitalului, cu trupul Ducelui plasat pe o placă în faţa lor.

— S-a întâmplat pentru că le-ai răpit fiul, spuse Mount.

— Pentru că am fost acuzat că l-aş fi răpit, spuse Ghreni. Şi mi-am cerut iertare, deşi nu pentru că l-am răpit pe Marce Claremont, ceea ce n-am făcut. Mi-am cerut iertare pentru un schimb înfierbântat de cuvinte cu fiul Contelui, şi de la care a pornit această neînţelegere.

— Cum a primit Contele aceste scuze?

Ghreni arătă spre placa mortuară:

— N-a fost convins.

— De ce nu te-a împuşcat Contele pe *tine,* Lord Ghreni?

— Domnule?

— Tu eşti acela care presupunea el că i-a răpit fiul. Tu erai cea mai logică ţintă a furiei lui. Şi erai, practic, drept în faţa ochilor săi.

— Contele a crezut că am făcut-o la ordinul Ducelui. Cel puţin asta a spus înainte să înceapă împuşcăturile.

— Şi de ce a crezut asta?

— Fiindcă Ducele m-a trimis pe mine să-l văd pe Conte cu câteva zile înainte, ca să-l conving să-i transfere ilegal nişte fonduri imperiale în scopul plătirii armelor furate de către piraţi şi pe care dorea să le răscumpere. Contele refuzase – aşa cum era şi firesc – aşa că a crezut, bineînţeles, că Ducele m-ar fi pus să mă ocup de aşa-zisa răpire pentru a exercita presiune asupra lui.

— Dar i-ai *vorbit* tânărului Claremont din partea Ducelui.

— Da, spuse Ghreni, remarcând faptul că Mount părea să-i accepte urzeala de minciuni în legătură cu răpirea însă evident, nu spunea nimic despre asta. Ducele era conştient că nu eram de acord cu planul său de a „împrumuta" fondurile, dar l-am întrebat, oricum, pe Conte, fiindcă mi-o ceruse Ducele meu.

— Tot este ciudat că nu a încercat să-ţi facă felul şi ţie.

— Poate că intenţionase asta. Dar apoi Ducele a scos pistolul electric. Nu cred că se aştepta ca Ducele să aibă aşa ceva.

— Nu, încuviinţă Mount. Şeful gărzilor de corp ale Ducelui a fost şi el surprins de acest lucru. Mi-a spus că Ducelui nu-i plăceau armele şi în general nu le purta. Lăsa asta în seama gărzilor sale.

— Ducele a fost pur şi simplu prudent, deoarece Contele era supărat pe el, şi ştia asta.

— Da, de unde a făcut rost de pistolul electric? Gărzile lui spun că nu l-au mai văzut până acum.

Ghreni îşi permise să arate stânjenit.

— Da, Lord Ghreni? insistă Mount.

— E al meu, şi i l-am împrumutat, spuse Ghreni. L-am cumpărat cu ceva timp în urmă, când s-a înteţit rebeliunea.

— Dar ai şi tu gărzile tale de corp.

— Nu le am cu mine mereu. Ducele ştia că mi l-am cumpărat – nu-l aveam niciodată la mine când eram pe lângă el, din motive uşor de înţeles –, aşa că m-a rugat să-l aduc la această întâlnire. Pentru propria lui siguranţă.

— Ar fi putut, pur şi simplu, să-şi cheme gărzile de corp să asiste la întâlnire. Sau să-i pună pe oamenii lui să-l

percheziţioneze pe Conte când a sosit.

— Cred că s-a gândit că-l va înfuria şi mai tare pe Conte. Întâlnirea trebuia să închidă rana dintre ei doi. Din acest motiv a ales să ţină această întâlnire la Weatherfair. O reşedinţă privată, şi nu un birou public. O întâlnire prietenească, şi nu una oficială.

Mount se uită din nou la placa mortuară:

— Mi se pare că Ducelui nu i-au ieşit socotelile.

— Ce o să faci cu Contele de Claremont? îl întrebă Ghreni.

— Deocamdată se află sus, într-o cameră privată, păzit de şase dintre puşcaşii mei marini. Este în continuare inconştient. Nu cred că atunci când se va deştepta o să-mi spună aceeaşi poveste ca a ta, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Ghreni. Ştiu doar că e încă supărat pe mine şi nu m-ar mira să încerce să sugereze că am fost implicat în vreun fel. În afară de faptul că i-am împrumutat Ducelui aruncătorul de săgeţi, cum ar veni. Dar nu ştie nimic despre asta. Există vreo înregistrare din birou?

Mount dădu din cap:

— Gărzile mi-au spus că Ducele nu avea aşa ceva la Weatherfair. Îl numea „locul său de refugiu”, indiferent ce-o fi vrut să spună cu asta.

Ghreni încuviinţă, de parcă n-ar fi ştiut că Weatherfair nu avea niciun sistem de siguranţă adevărat.

— Următorul duce va fi mai prudent, spuse el.

— Oricine *va fi* el, arătă Mount spre placă. Acesta nu are moştenitori şi nici rude apropiate, iar acordul prenupţial al Ducelui prevede că ducesa nu poate moşteni. Se pare că existau unele probleme de încredere aici.

— Nu există vreun protocol? Ca reprezentant al Împăraxului, ar trebui să aprobaţi pe cine va prelua titlul, nu?

— În absenţa unui moştenitor direct, eu voi fi cel care va numi un duce interimar, aşa este. Recomandarea mea va trebui să fie aprobată de către Împărax, sigur că da. Probabil că primul la care m-aş gândi ar fi, pur şi simplu, următorul nobil cu rang superior. Ceea ce în acest caz ar fi

Contele de Claremont.

— Care nu ar fi cea mai bună idee în aceste circumstanţe, spuse Ghreni.

— Nu, nu ar fi. Mai sunt câţiva conţi şi baroni pe care i-aş fi considerat acceptabili, dar unii dintre ei au fugit de pe planetă, iar alţii ori se ascund acum, ori s-au aliat cu rebelii, ceea ce îi face absolut neconvenabili. Pentru moment, cel puţin.

— Dar dacă se prezintă liderul rebelilor în persoană? Livy Onjsten, generalul lor.

Mount pufni:

— N-am de gând s-o numesc doar fiindcă a murit Ducele şi acum nu trebuie să-l mai răstoarne. Ei se revoltă în continuare. Nu poţi câştiga o revoltă din oficiu.

Ghreni îşi impuse să arate gânditor şi tăcut şi-l aşteptă pe Mount să observe acest lucru:

— Ce este, spuse Mount în cele din urmă.

— Este ceva despre care se presupunea că nu trebuie să vorbesc, spuse Ghreni făcând, intenţionat, pauze între cuvinte: În ultimele câteva luni, Ducele m-a trimis în mod discret să negociez cu rebelii ca să afle dacă putem ieşi din mizeria asta. Resursele lor sunt pe sfârşite şi la fel şi ale noastre. Ambele părţi încearcă să găsească o cale acceptabilă de ieşire. Dar acum Ducele e mort. Rebelii vor dori tronul ducal. Dacă nu acţionăm rapid, rebeliunea se va fractura în facţiuni concurente, cu lideri care vor pretinde, fiecare, ducatul pentru sine, ceea ce le va face viaţa mai grea tuturor celorlalţi de aici de la Capăt.

— Ce sugerezi, Ghreni? Să o fac duce pe Onjsten asta?

Ghreni scutură din cap:

— Moartea Ducelui este deja publică?

— Nu, spuse Mount. Pentru moment, tot ce se ştie este despre Conte, care e sus. Nu ştie nimeni că *el,* şi aici Mount arătă spre Duce, se află aici jos. Dar asta nu va dura prea mult, totuşi.

— Pot să ajung la Onjsten imediat ce ne oprim din vorbit. Lăsaţi-mă să-i ofer un armistiţiu imediat, acceptarea câtorva dintre scopurile politice ale rebelilor şi

un titlu pentru ea.

— Ce titlu?

— Contesă.

— De Claremont? întrebă Mount, sarcastic.

— Probabil, dacă rămâne vacant după proces. Dar spuneai că mulţi conţi au fugit. Dă-i unul dintre titlurile acelea vacante. Şi titluri mai mici pentru locotenenţi. O amnistie generală pentru luptătorii ei. Putem termina totul acum, cu un singur apel.

— Cam multe de făcut cu un singur apel, remarcă Mount.

— Nu e vorba atât despre apelul ăsta, cât despre munca dusă până acum, spuse Ghreni. Oamenii ei şi cu mine am creionat mare parte din toate astea, în principiu. Acum doar le-am implementa.

— Şi dacă Onjsten nu e de acord?

— Atunci îi voi spune că intră în scenă puşcaşii marini.

Mount se crispă:

— Nu avem nicio intenţie să facem aşa ceva, Lord Ghreni.

— O, sigur că nu! Dar ea nu trebuie să ştie asta, şi astfel avem o pârghie în plus. Voi spune: „Vei avea tot ce vrei sau Interdependenţa te va zdrobi”. Va fi motivaţia ei să acţioneze.

— Eşti sigur că poţi face asta?

— Cred că este cea mai bună şansă pe care o avem acum. Şi cea mai bună pentru mult timp de-acum înainte.

Mount încuviinţă:

— Fă-o.

— Chestia e, Sir Ontain, că nu am puterea oficială să fac acest lucru. Încă.

Ghreni aşteptă ca Mount să-şi dea seama ce spunea el şi nu-i trebui mult, fiindcă Mount nu era prost. Apoi Ghreni trebui să aştepte ca Mount să cântărească tot ce-i intrase în cap. Privi microexpresiile care se succedau rapid pe chipul lui Mount – realizarea că Ghreni, practic, îl condusese într-o capcană de unde Mount va trebui să-i dea tot ce-şi dorea; enervarea că se lăsase manipulat atât de

uşor; suspiciunea că Ghreni ar fi putut orchestra întreaga asasinare doar pentru acest motiv; admiraţia ascunsă, dacă aşa stăteau lucrurile de fapt; recunoaşterea faptului că rebeliunea era o mizerie blestemată care, cu cât mai repede se sfârşea, prin orice mijloace, cu atât mai bine era pentru toţi; resemnarea că acest şerpişor de Nohamapetan era probabil cea mai bună şansă a lui Mount să se spele cât mai iute pe mâini de tot rahatul ăsta.

Ghreni ştiu că Mount avea să-i ofere ducatul pe tavă cu aproape câteva sutimi de secundă înaintea lui Mount.

— Bine, Lord Ghreni, spuse Mount. Obţine-mi o încetare a focului într-o oră şi un armistiţiu în următoarele douăzeci şi patru de ore şi vei deveni duce interimar. Voi începe să mă ocup de formularistica pentru aprobarea recomandării. Dar vreau să-ţi spun limpede, tinere prieten: Dacă descopăr că asasinarea Ducelui a avut loc în orice alt mod decât cel pe care mi l-ai povestit mie aici, ducatul tău se va rezuma la o celulă de trei metri pătraţi pentru tot restul vieţii tale. Şi mă voi ocupa personal să-ţi asigur o viaţă cât mai îndelungată. Ne-am înţeles?

— Desigur, Sir Ontain.

— Atunci felicitări, Lord Ghreni, Duce de Capăt Interimar! Treci la treabă. Mount ieşi din morgă. Ghreni abia se abţinu să nu se bată cu pumnii în piept de bucurie.

O oră mai târziu, obţinuse încetarea focului şi-şi trimisese oamenii să lucreze la acordul de armistiţiu. Nu fusese necesar s-o ameninţe pe Generalul Onjsten cu puşcaşii imperiali, desigur; aceasta lucra oricum pentru el.

După două ore îl informă pe Căpitanul Wimson de pe *Roza Roşie* că plata pentru deteriorarea navei şi pentru arme urmează să fie efectuată după ce va fi instalat ca Duce Interimar în mod oficial, aşa că îl ruga să aibă răbdare şi să nu-l omoare.

Peste trei ore, noul Duce de Capăt Interimar fu informat că se trezise Contele de Claremont şi că era conştient. Ghreni hotărî să-l viziteze şi ordonă tuturor, inclusiv celor şase puşcaşi marini, să aştepte de cealaltă parte a uşii. Aceştia se conformară, deşi fără prea multă tragere de

inimă. Ghreni luă scaunul dintr-un colţ al încăperii şi-l aşeză lângă patul de spital, în aşa fel încât să-i poată vorbi foarte încet Contelui.

— Acum sunt Ducele de Capăt, îi spuse Contelui.

— Felicitări! spuse Contele, după un moment. Glasul îi era complet lipsit de entuziasm.

Cu toate acestea Ghreni încuviinţă:

— Vă mulţumesc. Acum, uite cum stau lucrurile. Dumneavoastră şi cu mine trebuie să ne punem de acord poveştile. Povestea spune că l-aţi asasinat pe Duce pentru că mi-a ordonat să-l răpesc pe fiul dumneavoastră. Voi doi v-aţi certat, v-aţi scos pistoletul, el a scos arma cu sarcină electrică, şi nu vă mai amintiţi nimic din ce a urmat, fiindcă sarcina electrică v-a creat probleme de memorie.

— Vreţi să mărturisesc că am comis un asasinat.

— Da. Da, asta vreau.

— Nu e un plan prea grozav, Lord Ghreni.

Ghreni ignoră refuzul Contelui de a-i recunoaşte înălţarea în rang:

— Uite ce o să vă ofer în schimb. Veţi fi acuzat de asasinat, dar voi permite efectuarea pedepsei la domiciliul dumneavoastră la Claremont. Veţi renunţa la titlul dumneavoastră, şi voi avea grijă să-i fie acordat fiicei dumneavoastră, şi nu să vă fie retras, într-un mod dezonorant. Veţi renunţa la slujba dumneavoastră de auditor imperial şi voi numi pe altcineva, ales de mine, în acest post. Dar voi avea grijă să vă păstraţi pensia şi voi adăuga un stipendiu ca să vă puteţi păstra reşedinţa. O să vă ţineţi gura despre toate astea în faţa tuturor, inclusiv în faţa fiicei dumneavoastră. A, şi vă rog să-i spuneţi să nu încerce să mă omoare la noapte.

Auzind asta, Contele pufni. Ghreni continuă să insiste:

— Dacă sunteţi de acord cu tot, peste cinci ani vă voi graţia. Voi spune că Ducele dinainte v-a ameninţat, pe dumneavoastră şi pe familia dumneavoastră, atât de mult încât aţi simţit că nu aveaţi de ales. Aţi acţionat sub o teribilă constrângere. Şi, de vreme ce am fost prezent acolo tot timpul, sunt în măsură să confirm toate aceste

lucruri. Aşa că asta e. Mărturisiţi, staţi acasă cinci ani şi apoi sunteţi graţiat.

Contele râse slab.

— De ce râdeţi? întrebă Ghreni.

— Lord Ghreni, nu aveţi nici cea mai palidă idee despre ce se va întâmpla în următorii cinci ani, spuse Contele.

— Din contră, Claremont, am. Vor fi schimbări. Capătul va deveni inima Interdependenţei. Toate drumurile vor duce aici.

— Nu. Niciun drum nu va duce aici. În cinci ani vom fi singuri. Este o certitudine fizică.

Ghreni începu să se simtă tulburat şi-şi dădu seama că asta i se întâmpla din cauza ultimei propoziţii a Contelui:

— Ce vreţi să spuneţi?

— De ce credeţi că mi-am trimis fiul departe, Lord Ghreni? Tocmai acum?

— Ca să scape de luptele de aici şi ca să se plângă Împăraxului că l-am răpit.

Ultima parte era, de fapt, motivul pentru care Ghreni dorise ca Marce să fie lichidat, în cazul în care nu putea fi răpit. Ghreni nu era sigur de câtă influenţă dispunea Contele de Claremont la curte, dar ştia că Nadashe şi Amit nu ar fi apreciat un raport de la Capăt despre acţiunile sale, care le-ar fi făcut vieţile mult mai dificile.

Contele scutură din cap:

— L-am pus să plece fiindcă, dacă nu ar fi făcut-o acum, ar fi fost imposibil s-o mai facă vreodată.

Ghreni era nedumerit:

— Vorbiţi despre curentul Fluxului? Ce ar putea şti un auditor imperial despre curenţii Fluxului? Specialitatea Contelui erau taxele, nu fiz…

— Of, Doamne! spuse Ghreni şi începu să se uite fix, fără fereală, în ochii Contelui. Sunteţi *el.*

Contele de Claremont păru încurcat, dar amuzat:

— Cine sunt eu, Lord Ghreni?

— Sunteţi el! Fizicianul Fluxului! Cel pe a cărui muncă şi-a bazat Hatide Roynold lucrarea ei.

Claremont continuă să-l privească uimit pentru o clipă,

dar apoi Ghreni văzu cum pe faţa lui îşi face loc, încet, un fel de înţelegere:

— Cunosc acest nume. Mi-l aduc aminte. Mi-a trimis câte ceva din lucrarea ei şi o listă de întrebări cu ani în urmă.

— Şi nu i-aţi răspuns.

— Nu, nu i-am răspuns. Împăraxul îmi ordonase să nu vorbesc cu nimeni despre munca mea.

Apoi pe faţa lui Claremont apăru brusc o altă expresie, una de îngrijorare: Credeţi că lucrarea ei este precisă? Credeţi că toţi curenţii Fluxului se vor muta la Capăt. Asta e, nu?

Ghreni rămase cu gura căscată.

Claremont izbi cu palma în marginea patului:

— Asta era! *Chiar* asta!

Claremont începu să râdă cu zgomot, agitat. Unul dintre puşcaşi deschise uşa şi-şi băgă capul ca să vadă ce se întâmplă. Ghreni îi făcu semn nervos să plece.

În cele din urmă Claremont reuşi să se controleze, îşi şterse o lacrimă şi-l privi pe Ghreni:

— O, ce prost amărât şi ambiţios puteţi să fiţi! spuse el.

— Ce anume ştiţi? întrebă Ghreni.

— Ştiu că Hatide Roynold a fost neglijentă în ce priveşte matematica. Ştiu că nu a verificat unele dintre ipotezele sale de bază, şi probabil că le dezvoltă frenetic într-o anume direcţie, fără nicio bază reală. Există vreo parte din lucrarea ei care să fi fost revăzută de vreun coleg?

— Nu, spuse Ghreni.

Claremont încuviinţă:

— Sigur că nu. E ca mine – a fost achiziţionată de un patron şi lucrează singură. Verificarea *inter pares* este foarte importantă, Lord Ghreni. Până când Marce nu a fost destul de mare încât să-mi poată verifica lucrarea, zburam în orb. Am făcut unele greşeli stupide pe care pur şi simplu nu le-am văzut. Roynold făcea şi ea greşeli. Ştiu, le-am văzut. Probabil că nici nu le-a corectat vreodată.

Claremont se aplecă în faţă şi-l lovi uşor cu degetul pe Ghreni în piept:

— Şi tu, laş egoist şi ignorant! Nici măcar n-aveai de unde să ştii.

Ghreni chiar tresări când îl împunsese cu degetul:

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el.

Claremont zâmbi şi apoi se lăsă pe spate în pat:

— Ce spun eu nu înseamnă nimic, Lord Ghreni. Cel puţin, până când nu vă decideţi să trimiteţi un raport Casei dumneavoastră, detaliind înălţarea dumneavoastră în rang. Veţi *face* asta, nu?

— Da. Raportul urma să fie dus de o dronă poştală, un aparat de zbor fără pilot care plutea în spaţiu chiar în afara unui găvan, în care se puteau înregistra comunicaţii electronice: scrisori personale şi imagini, comunicări comerciale, rapoarte, documente de proprietate intelectuală ce putuseră fi digitalizate. Zilnic, una dintre aceste drone se îndrepta spre Flux cu teancul de informaţii; şi tot zilnic apărea din Flux o altă dronă cu scrisori, comunicaţii, proprietate intelectuală şi aşa mai departe, care erau apoi transmise la Capăt. Poşta venea mereu cu întârziere, fiindcă planeta de la Capăt era atât de departe de orice. Dar venea mereu.

Claremont încuviinţă din nou:

— Scrieţi-vă raportul. Trimiteţi-l. Şi apoi, când se va *întâmpla*, veniţi înapoi la mine şi vă voi spune condiţiile mele.

— Când se va întâmpla *ce?*

— O să vă daţi seama.

— Şi ce condiţii credeţi că-mi veţi putea impune?

— Pentru început, nu mi-ar plăcea să am un asasinat în cazier. După aceea vom mai vedea. Dar fiţi atent ce vă spun, Lord Ghreni: vi s-au dat informaţii complet greşite. Eu *personal* nu am nevoie de dumneavoastră. Scrieţi-vă raportul dumneavoastră. Voi aştepta în tăcere până vă întoarceţi.

Claremont chiar începu să-l uşuie la propriu pe Ghreni ca să-l facă să plece. Iar acesta, mai mult din pricina perplexităţii decât din orice alt motiv, plecă.

Ghreni se duse la biroul său din clădirea Casei de Nohamapetan – avea să mai dureze o vreme până să-şi mute grijile în palatul ducal, un gând care-l făcu să simtă un fior plăcut pe şira spinării – şi compuse raportul pentru Nadashe. Raportul era atât codificat, cât şi criptat. Îl trimise pe un canal sigur la drona poştală şi aşteptă să primească apoi cuponul care să-i confirme că a ajuns. Cuponul veni după câteva minute, împreună cu cronometrul pentru plecarea dronei, care urma să decoleze într-o jumătate de oră. Ghreni îşi notă numărul cuponului şi apoi se ocupă cu alte lucruri, dar în principal citi rapoartele de teren ale echipei care realiza armistiţiul cu rebelii.

Această activitate îl prinse suficient de tare încât să nu-şi dea seama decât după trei ore că primise o notă suplimentară de la serviciul poştal, care-l informa că mesajul lui nu avea să fie trimis la timp. Motivul era „avarie a dronei” ceea ce însemna că drona se defectase cumva. Informaţiile din dronă, inclusiv raportul său, urmau să fie transferate unei alte drone (fiindcă erau zeci de drone parcate lângă găvanul din Flux) şi apoi trimise.

Ghreni luă notă de acest lucru şi era pe punctul să continue să facă clic pentru confirmare, când observă două alte rapoarte de întârziere din pricina unor defecţiuni fizice. În timp ce-l citea pe al treilea, la coadă se adăugă un al patrulea.

Ghreni îşi apelă asistentul:

— Ce se întâmplă cu dronele poştale? spuse el.

— Nu ştiu, domnule, fu răspunsul. Toată lumea se plânge de asta. Toată corespondenţa este retransmisă de la o dronă la alta şi înapoi.

Înainte ca Ghreni să-i poată răspunde, tableta lui sună ca să-l anunţe că Sir Ontain Mount încerca să-l contacteze. Se deconectă de la apelul cu asistentul său fără să-i mai spună ceva şi-l sună pe Mount.

— Se pare că avem o problemă, spuse Mount.

— Cu discuţiile legate de armistiţiu? întrebă Ghreni.

— Nu, e altceva. Un cinciar pe nume *Fiindcă Aşa Am*

Spus Eu tocmai a dat raportul la Staţia Imperială. Era pe punctul să intre în Flux.

— E vreo problemă cu nava?

— Nava nu are probleme. Găvanul din Flux însă da.

— Ce are?

— Nu este acolo, Lord Ghreni. A dispărut complet!

După mai multe ore şi câteva şedinţe semifrenetice, Ghreni se întoarse la spital la Contele de Claremont.

— O, ce bine că te-ai întors, spuse Claremont. Arătă spre puşcaşii marini. Mi s-a spus că starea mea e bună acum şi că mă vor elibera. Erau pe punctul de a mă preda autorităţilor locale, care presupun că sunt acum oamenii dumneavoastră. Probabil că voi merge la închisoare.

— Am nevoie de această încăpere, le spuse Ghreni tuturor celor care nu erau contele. Camera se goli.

Ghreni îşi îndreptă atenţia din nou spre Claremont:

— Ştiai. Despre Flux.

Claremont încuviinţă:

— Era posibil să nu se fi prăbuşit încă atunci când v-aţi trimis raportul, situaţie în care am fi avut o cu totul altă conversaţie. Pentru moment, cel puţin. Dar, dacă nu s-ar fi prăbuşit azi, s-ar fi prăbuşit mâine sau în ziua următoare. Într-o săptămână, cel mult. Şi am fi avut această conversaţie atunci.

— Dacă Curentul Fluxului s-a prăbuşit, atunci v-aţi trimis fiul la moarte sigură.

— Nu. Am prevăzut că acest curent se va prăbuşi începând cu găvanul de intrare. Găvanul de ieşire va mai fi deschis vreme de luni de zile. Nu că ar avea vreo importanţă. Nimic altceva nu va mai putea intra în el, aşa că din toate punctele de vedere, după ce curentul se va goli de toate navele care se află acum în el, va dispărea. Toţi cei care se află acum la Capăt vor rămâne aici pentru totdeauna.

— Şi cât de mut va dura acest lucru? Cât de lungă va fi „durata”?

— Vai, Lord Ghreni. Pentru *totdeauna,* desigur.

Ghreni nu răspunse nimic.

— Ar mai fi ceva, spuse Claremont.

— Ce e?

— Curentul de Flux dinspre Capăt este închis. Dar prevăd că cel de Flux *către* Capăt va mai rămâne deschis pentru câţiva ani buni. Arată şi el deja unele semne de depreciere. Dar ar trebui să mai ţină o vreme. Ar putea fi chiar ultimul curent de Flux din Interdependenţă care să se prăbuşească în mod complet.

— Ce înseamnă acest lucru? întrebă Ghreni.

— Înseamnă că ar trebui să ne pregătim de vizitatori.

— Vizitatori?

— Da.

— Cât de mulţi?

— Atâţia câţi vor ajunge vii aici, mă gândesc, spuse Claremont şi apoi dădu din palme. Acum, Lord Ghreni, ascultă: eşti un asasin şi un uzurpator şi ai încercat să-i faci rău fiului meu. Într-o lume perfectă, ai fi deja mort sau ai putrezi într-o celulă de închisoare pentru ce ai făcut în ultimii câţiva ani. Niciuna dintre opţiuni nu m-ar deranja câtuşi de puţin. Dar în acest moment, din păcate sau din fericire, eşti Ducele de Capăt. Presupun că acum, că eşti Duce, ai găsit o modalitate magică de a opri rebeliunea, aşa e?

Ghreni încuviinţă.

— Ceea ce înseamnă că ai fost implicat activ în rebeliune într-un mod cât se poate de duplicitar, nu-i aşa?

Ghreni încuviinţă, scuturându-se din tot corpul.

— Aşa ziceam şi eu. Oricum, acum am făcut pace şi avem nevoie de această pace pentru ceea ce urmează, iar tu, din păcate, eşti cel care va trebui s-o menţină. Ceea ce înseamnă că a scăpa de tine în acest moment ar produce mai multe probleme decât cele pe care le-ar rezolva. Aş putea încerca să port o discuţie în contradictoriu pe acest subiect – presupun că aş putea să-l contactez pe Sir Ontain şi să fac tărăboi. Dar acum, că ştii despre prăbuşirea curentului de Flux, ştii că avem pe cap probleme mai importante decât rebeliunile şi loviturile de stat. Aşa că îţi voi oferi sprijinul meu.

— Serios, făcu Ghreni, clipind. Cu tot respectul, domnule, cred că vă înşelaţi în privinţa celui care are nevoie de sprijin.

— Nu mă înşel. Ai de luat unele decizii care vor hotărî dacă umanitatea – partea de umanitate de aici şi părţile care vor veni – va supravieţui sau nu prăbuşirii. Eşti ambiţios şi lacom, şi faci cu siguranţă parte dintr-un plan mai amplu al Casei tale pentru preluarea controlului asupra Interdependenţei. Asta e bine.

— Bine?

— Ultima parte, da. E bine. Înseamnă că ambiţia şi lăcomia ta servesc unui scop mai important, şi nu doar ţie însuţi. Înseamnă că poţi fi altceva decât un sociopat lacom. Că s-ar putea ca, de fapt, să-ţi *pese* de Interdependenţă, de oamenii din ea şi de ce li se întâmplă. Dacă îţi pasă sau dacă cel puţin vei putea să înveţi să-ţi pese, atunci sunt gata să te ajut. Dacă nu, poţi să le ceri puşcaşilor marini de pe cealaltă parte a uşii să mă împuşte acum. În acest moment mi-e totuna. Dar, dacă îmi *vei* folosi ajutorul – şi ar trebui s-o faci –, am câteva condiţii şi câteva cerinţe. Am nevoie de unele lucruri de la tine pentru ca să pot crede că eşti mai mult decât un escroc superficial şi egoist cum ai fost până acum. Trebuie să cred că ai putea, într-adevăr, să salvezi lumea.

Ghreni nu ştiu nici în ruptul capului ce să-i răspundă. Era, pur şi simplu, ca şi cum limba şi creierul său – cele două avantaje pe care le avea – se răsuciseră şi explodaseră.

Claremont îl privi pe Ghreni îndeaproape:

— Nu credeai că va merge aşa, nu? Că vei fi duce? Că vei ajunge acolo unde ai plănuit?

Ghreni deschise gura să răspundă şi scoase un croncănit. Îşi înghiţi ruşinat saliva şi încercă din nou:

— Nu, spuse el.

— Ei bine, ce surpriză, Lord Ghreni! spuse Claremont. Şi acum spune-mi: Cum va fi? Te vei folosi de mine sau nu?

PARTEA A TREIA

13

La mai puţin de zece minute după ce *Da, Domnule, Asta-i Iubita Mea* ieşi din Flux şi intră în sistemul Centrului şi începu călătoria sa în spaţiu real de treizeci şi şapte ore până la Staţia Imperială, o bombă explodă în districtul de distracţii din oraşul Chadwick, de la Centru. Bomba fusese plasată într-un restaurant şi explodase exact după ora de vârf a prânzului, omorând zece oameni aflaţi în restaurant şi doi oameni afară, pe stradă. Restaurantul fusese distrus complet.

Reacţia fusese rapidă. Unităţile automatizate de stingere a incendiilor ieşiseră din ascunzătorile lor pentru a minimiza ameninţarea; sistemele publice de condiţionare a aerului trecuseră la modul de filtrare a particulelor, pentru a păstra aerul respirabil în mediul înconjurător. Uşile masive ale acelei secţiuni din Chadwick, atât de rar activate, se încinseseră până la pământ pentru a sigila etanş secţiunea, pentru a opri răspândirea oricărei conflagraţii posibile, ale cărei efecte distructive puteau fi oribile în mediul acela subteran şi închis. Tuburile transportoare de intrare şi de ieşire din Chadwick fuseseră suspendate şi, fizic, închise etanş. Până ce autorităţile locale şi cele imperiale aveau să redeschidă tuburile, singurul mod de a intra sau de a ieşi din Chadwick era pe la suprafaţă, prin vid. Dar chiar şi tunelurile de acces la suprafaţă erau închise şi păzite de poliţie.

Nu că ar mai fi avut vreo importanţă:

— S-au uitat la filmările de pe camerele de securitate din ultima săptămână dinainte de explozia bombei, atât la restaurant, cât şi pe străzile din jurul lui, spuse Gjiven Lobland, investigatorul imperial al scenei crimei, în fluxul video transmis la şedinţa Comitetului executiv de la palatul imperial, la trei ore după explozia bombei. Nu au găsit nimic. Niciun pachet lăsat acolo, nimic lăsat de vreun client, nicio activitate suspectă. I-am identificat pe toţi clienţii şi pe angajaţii care au mâncat sau care lucrau

acolo şi le procesăm datele, începând cu cei care au cazier. Până acum toţi sunt curaţi.

— Deci cum a ajuns bomba acolo? întrebă Upeska Ranatunga, reprezentant din partea Parlamentului.

— Asta cercetăm. Fragmentul de înregistrare video pe care îl avem arată că explozia a pornit din spatele restaurantului, în zona de depozitare. Legiştii noştri sunt acum acolo.

— Dacă a explodat în zona de depozitare, ar fi putut fi în ceva ce s-a livrat, spuse Arhiepiscopul Korbijn. În care caz ar putea fi ceva care stătea acolo de zile sau săptămâni întregi.

— Da, Înălţimea Voastră, încuviinţă Lobland. Anchetatorii caută în registrul de livrări. O vom găsi.

— Şi-a revendicat cineva responsabilitatea? întrebă Cardenia.

— Nu, Majestatea Voastră. Nu încă. Monitorizăm comunicaţiile de pe întreaga planetă. Atunci când vom şti, veţi şti şi dumneavoastră.

Cardenia încuviinţă şi făcu semn să se întrerupă fluxul de informaţii.

— Cred că ştiu cine este, spuse o voce din capătul mesei.

Cardenia se uită într-acolo şi o văzu pe Nadashe Nohamapetan, cea mai proaspătă membră a Comitetului Executiv. O înlocuise pe Samman Temamenan care, din păcate pentru Cardenia, murise… Cardenia regreta moartea lui Temamenan din mai multe motive.

— O să-mi spui că sunt separatiştii de la Capăt, zise Cardenia.

— E a patra bombă din ultimele două luni la Centru, spuse Nadashe. Şi de fiecare dată au, în esenţă, acelaşi mod de operare. Avem rapoarte despre activităţi similare şi în trei alte sisteme, toate au început după ce ştirile despre încoronarea dumneavoastră şi despre atentatul care a însoţit-o au ajuns în acele sisteme.

— Pot fi imitatori, spuse Ranatunga. Iar pe teroriştii de la încoronare i-am prins.

— I-am *ucis* pe teroriştii de la încoronare, corectă

Korbijn.

— Presupuşii terorişti de la încoronare, adăugă Cardenia. Cei doi terorişti erau, într-adevăr, originari de la Capăt, dar altfel nu se ştia mare lucru despre ei, cu excepţia faptului că se detonaseră singuri cu o bombă mică exact înainte ca forţele imperiale să dărâme uşa apartamentului lor de la Centru unde fuseseră descoperiţi că locuiau şi unde s-au găsit probe fizice care-i legau de explozia bombei de la încoronare.

— Am omorât doi indivizi, spuse Nadashe. Nu ştim dacă am scăpat de întreaga lor celulă sau reţea.

— Ce sugeraţi să facem, Lady Nadashe? întrebă Korbijn. Altceva decât ceea ce facem deja, având în vedere că deja facem destul de mult?

— Arhiepiscopule, sunt de acord că anchetatorii noştri locali şi imperiali fac tot ce le stă în putinţă. Problema nu e aici. Este la Capăt. A sosit momentul ca Interdependenţa să pună piciorul în prag, să preia controlul planetei şi să înăbuşe rebeliunea de acolo.

— Aşa cum aţi spus mai înainte şi cum i-aţi pus şi pe parlamentarii dumneavoastră să sugereze, spuse Ranatunga.

— Nu numai parlamentarii de pe Terhathum cred acest lucru, ministrule Ranatunga.

— Când am spus „parlamentarii dumneavoastră”, nu m-am referit doar la cei din sistemul unde locuiţi dumneavoastră, Lady Nadashe. M-am referit şi la cei din alte sisteme, pe care i-aţi cumpărat pentru această cruciadă a dumneavoastră.

Lui Nadashe păru să-i sară muştarul:

— Mă simt ofensată de aluzia că membrii Casei de Nohamapetan ar acţiona incorect sau chiar în mod diferit faţă de cum acţionează orice altă casă sau breaslă când are un interes.

— Şi care este interesul dumneavoastră, Lady Nadashe? întrebă Cardenia.

— Interesul *nostru* este evitarea posibilei subminări a comerţului şi a vieţii cetăţenilor Interdependenţei. Şi este,

de asemenea, în interesul nostru să ne asigurăm că aceia care-l atacă pe Împărax vor fi pedepsiţi. Un Împărax care este perceput ca fiind slab sau vulnerabil invită la haos.

— Vreţi să subjugăm un sistem ce aparţine Interdependenţei doar pentru imaginea noastră politică? întrebă Cardenia.

— Nu numai pentru imagine, spuse Nadashe. Şi nu în primul rând pentru imagine. Dar dacă asta face bine *şi* imaginii? Cu siguranţă.

Cardenia se întoarse spre Ranatunga:

— În ce ape se scaldă acum Parlamentul în această privinţă?

Ranatunga se uită la Nadashe înainte să răspundă:

— Parlamentul a fost revoltat după primul atac în momentul încoronării, doamnă. Cred că a considerat morţile presupuşilor atacatori o dezamăgire. După această nouă serie de atacuri, există o susţinere considerabilă pentru un răspuns mai robust.

— Ce spun parlamentarii de la Capăt?

— Când am vorbit cu ei, mi-au spus că nu au primit nici informaţii şi nici instrucţiuni de la ducele lor. Se îndoiesc că rebeliunea în curs are puterea de influenţă sau resursele necesare să atace restul Interdependenţei.

— Era şi firesc să spună asta, interveni Nadashe.

— ...sau vreun interes, continuă Ranatunga. Au fost nenumărate rebeliuni la Capăt şi înainte. Este în natura locului, fiindcă Interdependenţa îşi trimite acolo oamenii cu probleme. Însă aceasta a reuşit mereu să ţină aceste rebeliuni sub control. Aşa că sunt sceptici.

— Ceea ce nu e o consolare pentru familiile victimelor, spuse Nadashe.

— În ciuda scepticismului lor, dacă s-ar pune la vot o preluare imperială a planetei de la Capăt, ne putem aştepta să fie susţinută. Mai ales acum, când atacurile par să escaladeze.

— Şi breslele ar susţine-o, spuse Nadashe.

— Dar ar distruge comerţul, remarcă Cardenia.

— Ar întrerupe *temporar* comerţul către Capăt. Ceea ce

e preferabil atacurilor care întrerup pe termen nedefinit comerţul de-a lungul Interdependenţei. Şi apoi Capătul e Capătul. Nu este un generator semnificativ de venituri pentru veniturile majorităţii caselor şi breslelor. Nu înseamnă decât 1% din veniturile brute ale Casei mele. Presupun că e la fel şi pentru celelalte case.

Cardenia se întoarse spre Korbijn:

— Şi ce zice Biserica?

— Biserica va fi îngrijorată în ce priveşte problemele umanitare, spuse Korbijn, aşa cum suntem mereu la vreme de război. Dar nu uitaţi, doamnă, bomba de la încoronare nu a fost doar un atac îndreptat împotriva dumneavoastră. A fost un atac împotriva Bisericii şi a catedralei noastre. Şi, într-un sens mai amplu, Biserica se preocupă de siguranţa fiecărui suflet din Interdependenţă. Dacă aceste explozii cu bombă au, într-adevăr, legătură cu rebeliunea de la
Capăt, atunci trebuie să ne gândim să intervenim, pentru binele lor.

Pentru o clipă, Cardenia îl privi gânditoare pe Arhiepiscop:

— Vă mulţumesc.

— Ce credeţi despre asta, Maiestate? întrebă Nadashe.

— Cred că, până nu ştim în mod clar cine se află în spatele acestor atentate cu bombă şi care sunt scopurile lor, nu ar trebui să acţionăm la Capăt.

Cardenia o opri cu un gest al mâinii pe Nadashe, care deschisese gura să răspundă, apoi continuă:

— Noi nu suntem în dezacord cu evaluarea acestor fapte ca acte de terorism venite dinspre Capăt. Dar să ne angajăm într-un plan de acţiune de această magnitudine fără probe este o adevărată nebunie. Vom lăsa investigaţiile să continue.

— S-ar putea ca Parlamentul să v-o ia înainte, doamnă, spuse Ranatunga. Mai ales dacă atacurile continuă.

— Va exista presiune şi din partea breslelor, spuse Nadashe.

— Înţelegem graba lor, spuse Cardenia. Nava pentru

trupe *Profeţiile Rachelei* este staţionată aici la Centru. Putem trimite zece mii de puşcaşi marini la Capăt imediat dacă este necesar. Dar Comitetul, sperăm, le va aduce aminte Parlamentului şi breslelor că *noi* am fost ţinta primului dintre aceste atacuri. Am *fost* primii care am pierdut oameni. Am fost primii care am suferit. Şi suferim în continuare. Din toate aceste motive, recomandăm răbdare. Oamenii de la Capăt vor suferi, într-un fel sau altul, dacă îi privăm de independenţă. Trebuie să fim siguri.

— Da, doamnă, spuse Ranatunga.

Nadashe nu spuse nimic. Cardenia îşi înclină uşor capul spre toţi, făcându-le semn să se retragă.

— Lady Nadashe, am dori să discutăm puţin între patru ochi, spuse Cardenia, în timp ce ceilalţi membri ai Comitetului se împrăştiau.

— Desigur, doamnă, spuse Nadashe şi rămase.

— Mi-a parvenit o scrisoare de protest în legătură cu numirea dumneavoastră în cadrul Comitetului Executiv, spuse Cardenia, când rămaseră singure, renunţând pluralul imperial „noi”.

Pentru Nadashe acesta fu un semnal că discuţia va fi neoficială şi va rămâne secretă.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse Nadashe. Din partea Casei de Lagos.

— Casa de Lagos este unul dintre semnatari, dar nu e singurul.

— Care e problema?

— Sunt preocupaţi că cei din Casa de Nohamapetan au prea mult acces la mine, prin prezenţa dumneavoastră în Comitet, asocierea dumneavoastră anterioară cu Rennered şi faptul că fratele dumneavoastră Amit încearcă din răsputeri să mă convingă să mă căsătoresc cu el.

Nadashe zâmbi subţire:

— Cu tot respectul, doamnă, „din răsputeri” nu este expresia pe care aş folosi-o pentru această descriere. Sau poate, mai precis, Amit încearcă din răsputeri. Nu şi dumneavoastră.

— I-am precizat lui Amit că voi fi în doliu pentru Naffa Dolg vreme de un an de zile.

— Da, aşa este. Este o perioadă de doliu destul de lungă, doamnă.

— Mi-a fost ca o soră, Lady Nohamapetan. Iar perioada de doliu include şi celelalte victime ale atentatului cu bombă de la încoronare. Să încerc să scurtez această perioadă acum ar fi o lipsă de respect pentru ei toţi.

Al treilea motiv, care era acela că voia să tragă de timp înainte de a lua în considerare ideea de a-l lua de bărbat pe Amit Nohamapetan, rămase nespus, dar atât Cardenia, cât şi Nadashe erau conştiente de el.

— Oricum, continuă Cardenia, impresia multora dintre case este că a dumneavoastră are, poate, prea multă influenţă.

— Le-aş reaminti că am fost numită prin vot de către bresle. Şi, cum casele controlează breslele respective, înseamnă că eu sunt aleasa majorităţii caselor.

— Este adevărat. Scrisoarea îmi aminteşte totuşi că, deşi uzanţa este ca Împăraxul să accepte aleşii Bisericii, ai breslelor şi ai Parlamentului pentru Comitetul Executiv, Împăraxul poate refuza sau demite un membru dacă nu i se pare potrivit. Scrisoarea ne oferă, şi asta e foarte util, mai multe exemple când s-a mai întâmplat astfel.

— Intenţionaţi să mă demiteţi, doamnă? întrebă Nadashe, iar Cardenia surprinse tensiunea reţinută din glasul ei.

— Nu aş jigni breslele într-un asemenea mod fără motiv, spuse Cardenia. Dar acum, după ce mi s-a atras atenţia, recunosc că această Casă de Nohamapetan face parte, în mod constant şi evident, din viaţa mea, şi *impresia* creată, cea a influenţei necuvenite, este o problemă. Ar fi înţelept, pentru Casa dumneavoastră, să decidă ce anume preferă: un loc în Comitetul Executiv sau şansa de a avea un consort imperial din rândurile ei.

— Pot să vorbesc liber, doamnă? spuse Nadashe după o clipă.

— Te rog.

— Nu-mi oferiţi prea multe opţiuni, nu-i aşa? Dacă rămân în Comitetul Executiv, veţi avea o scuză să refuzaţi cererea fratelui meu şi veţi avea în continuare opţiunea demiterii mele din Comitetul Executiv, dacă vă fac probleme. Dacă abandonez Comitetul, veţi avea în continuare opţiunea să refuzaţi cererea fratelui meu, pe care, ca să fiu sinceră, nu cred că aţi luat-o în mod serios în considerare şi nici nu intenţionaţi s-o faceţi. Dacă doriţi să scăpaţi de mine sau de fratele meu, atunci faceţi-o. Este dreptul şi privilegiul dumneavoastră ca Împărax. Dar nu folosiţi toate aceste rahaturi drept scuză.

Cardenia zâmbi auzind-o şi regretă o clipă că preferinţele ei pentru partenerii sexuali şi romantici se îndreptau spre sexul opus. Spre deosebire de fratele ei, Nadashe nu era plictisitoare.

Şi te-ar înfuleca de vie, îi spuse o parte din mintea ei. Şi da, probabil aşa era. Nadashe nu ar fi fost interesată să rămână o consoartă cuminte: ar fi dorit să conducă. Ceea ce, dacă Cardenia era complet sinceră cu ea însăşi, nu ar fi fost neapărat un lucru rău. Cardenia nu dorise niciodată să fie Împărax. Tot ce-şi dorise fusese să fie un soi de mecena a unei mici şi drăguţe instituţii filantropice pentru artişti sau aşa ceva. Ideea de a avea o soţie ambiţioasă, care să fie fericită să se ocupe cu această muncă istovitoare de conducere a imperiului, îşi avea farmecul ei.

Atâta timp cât soţia ta se conformează agendei tale, îi preciză din nou mintea ei. Ceea ce ar fi fost o problemă de primă importanţă cu Nadashe Nohamapetan. Oricare ar fi fost planurile ei, aceste fuseseră făcute cu mult timp înainte ca ea să ajungă pe tron. Ăsta ar fi un element care o scotea din joc pe Nadashe. În plus, Cardenia nu era, de fapt, interesată să facă sex cu ea şi asta era o problemă. Îndoliată sau nu, trecuse al naibii de mult timp de când nu mai făcuse sex.

Dar nici cu Amit nu vrei să faci sex, îi aminti mintea ei. Ceea ce era cât se poate de adevărat. Era de genul potrivit, dar avea personalitatea greşită şi era atât de clar marioneta surorii lui, şi o parte din maşinaţiile ei, încât

singurul lucru pe care putea să-l gândească atunci când se afla în prezenţa lui era *Când pot să plec?* Cardeniei îi mai era la fel de clar şi că Amit o considera atrăgătoare sau, oricum, destul de atrăgătoare, ceea ce însemna cu siguranţă că şi-ar fi dorit să facă sex cu ea.

Dacă nu vrei să faci sex cu niciunul dintre ei, atunci ai putea, în fond, să te măriţi cu cel care nu vrea să facă sex cu tine, concluzionă mintea ei. Era un punct de vedere excelent, doar că nu ştia orientarea sexuală a lui Nadashe, dincolo de „ambiţioasă”. Nadashe ar *vrea* să se căsătorească cu Cardenia, dacă ar exista această ofertă. Ar fi dorit şi restul lucrurilor pe care se presupune că le implică o căsătorie? Posibil. Dar nu asta era ce-şi dorea Cardenia.

Nu că n-ar fi găsit cu cine să facă sex dacă avea chef, oricum. Fiindcă şi asta era important. Căsătoriile politice erau cum erau, şi Casa de Mura, care controla breasla muncii sexuale, avea o prezenţă fructuoasă pe Xi’an. Ar fi putut primi foarte uşor oricât de multe servicii putea suporta. Cu siguranţă n-ar fi fost primul Împărax care făcuse aşa ceva. Ştia asta din Camera Memoriei, unde îi ceruse, prosteşte, copiei simulate a tatălui ei să-i spună despre căsătoria imperială, iar Attavio al VI-lea îşi dezvăluise întreaga amploare a propriei activităţi adulterine.

Asta o dezgustase pe Cardenia, nu neapărat sexul în sine, ci fiindcă ea, la fel ca cei mai mulţi oameni, prefera să nu-şi imagineze vreun părinte de-al ei făcând asta. Cardenia nu se opunea muncii sexuale sau obţinerii de sex în acest fel, dacă persoana respectivă simţea nevoia şi ăsta era cel mai simplu mod de a şi-o satisface. Dar nu-şi dorea ca acest lucru să fie *implicit* pentru ea. Sau să aibă iubiţi care să facă treaba unui partener. Dacă era să se căsătorească, dorea un partener care să fie în miezul tuturor acestor lucruri. Da, consideraţi-o demodată.

Şi pe urmă, dincolo de toate prostiile astea despre sex, era problema copiilor: s-ar fi putut rezolva în mod convenţional cu Amit Nohamapetan sau tehnic cu

Nadashe, dar întrebarea dacă-şi dorea vreun copil cu oricare dintre ei rămânea fără răspuns. Nu-i păsa de Nohamapetani atât de mult. Era sigură că şi-ar fi iubit orice copil al ei, dar îi era teamă că nu i-ar fi *plăcut,* în cazul în care personalitatea Nohamapetan ar fi fost cea predominantă.

Şi nimic din toate acestea nu schimba faptul că, la urma urmelor, Cardenia nu dorea să se căsătorească nici cu Amit şi nici cu Nadashe Nohamapetan, nu numai pentru că nu-l considera pe niciunul atrăgător, ci fiindcă o irita însuşi faptul că e forţată să încheie o căsătorie din raţiuni politice. O iritau Nohamapetanii pentru că insistau cu revendicarea dreptului lor dintr-un contract la care ea nu fusese parte. O irita Comitetul Executiv fiindcă le promova intenţiile, în mod tacit şi explicit. O iritau realităţile politice care făceau din căsătoria cu un Nohamapetan o mişcare prudentă pentru ca Împăraxul să-şi poată păstra şi să-şi poată exercita puterea. O irita fratele ei pentru că murise şi-o irita tatăl ei pentru că îi sugerase că nu e necesar să se mărite cu un Nohamapetan, în fond, şi asta când fiecare persoană, facţiune şi realitatea însăşi îi sugerau cu tărie că trebuie s-o facă.

Viaţa mea e de rahat, îşi spuse Cardenia sieşi. *Sunt Împăraxul întregii umanităţi şi viaţa mea e de rahat.* Râse puţin de asta.

— Doamnă? spuse Nadashe, scoţând-o din reverie.

— Îmi cer scuze, spuse Cardenia. Mă gândeam la situaţia noastră dificilă.

— Pot oferi o sugestie? întrebă Nadashe.

— Puteţi.

— Pentru Casa mea şi pentru fratele meu, aş fi gata să eliberez locul meu din Comitet, dar *numai* dacă dumneavoastră aţi fi de acord cu căsătoria. Aşa că permiteţi-mi să vă sugerez următoarele: cât sunteţi în doliu, petreceţi perioade semnificative de timp cu Amit. Nu numai în situaţii oficiale, dar şi în situaţii unde amândoi aţi putea fi cu adevărat cei care sunteţi cu adevărat, unul în faţa celuilalt, dacă aţi fi împreună. Şi unde aţi putea învăţa

să-l vedeţi ca pe un partener. Un consort. Un soţ. La aniversarea încoronării dumneavoastră spuneţi-i dacă-l acceptaţi. Şi, dacă da, îmi voi da demisia din Comitetul Executiv. Însă, dacă nu, voi rămâne şi cel puţin atât Casa mea, cât şi Amit vor avea răspunsul. Dar aş avea nevoie de promisiunea dumneavoastră că nu veţi încerca apoi să mă demiteţi din Comitet. Vi se pare acceptabil?

Cardenia medită la asta:

— Cred că da, spuse ea.

— Bine, spuse Nadashe. În acest caz, am o invitaţie pentru dumneavoastră de la Amit. Şantierele dumneavoastră navale tocmai au terminat construcţia ultimului decar al Casei de Nohamapetan, *Dacă Vrei Să Cânţi, Cântă!* Vă invită la un tur privat al navei, împreună cu el.

— Când?

— Peste două zile.

— Şi când a făcut fratele dumneavoastră această invitaţie?

— Ieri. V-ar fi trimis-o direct, dar fac parte din Comitet, şi ştia că mă voi întâlni cu dumneavoastră.

— Şi aţi anticipat că vom purta această conversaţie, Nadashe?

Nadashe zâmbi:

— Nu, doamnă. Nu mi-aş fi imaginat că şi Casa de Lagos va convinge celelalte Case să încerce să mă înlăture, deşi nu mă surprinde acest lucru, acum că l-am aflat. Sau că dumneavoastră şi cu mine vom ajunge la o înţelegere din acest motiv. Nu, adevărul, doamnă, este că Amit chiar pare să vă *îndrăgească.* Aşa că m-a rugat să intervin pentru el.

— Sunteţi o soră bună.

— Sunt o soră adecvată, spuse Nadashe. Adică, *tot* vă vedeam azi, aşa că nu m-am deranjat în mod special.

Pufniră amândouă în râs.

La scurt timp după aceea, Cardenia se întoarse în aripa ei privată cu Gell Deng:

— Aş vrea să mă ţii la curent cu ultimele informaţii despre atacul cu bombă de azi, spuse ea. Şi nu numai cu

informaţiile ce apar în fluxurile de ştiri.

— Sigur, doamnă, spuse Deng.

— Încă ceva… am fost de acord să fac turul noii nave cu Amit Nohamapetan peste două zile. Vă rog să-i contactaţi pe oamenii lui şi faceţi toate aranjamentele necesare. Va dura cam două ore, plus drumul dus şi întors. În a doua jumătate a după-amiezii.

Deng ridică uşor din sprâncene auzind-o, dar nu spuse nimic în mod deschis despre asta. În schimb, răspunse:

— Garda Imperială va avea nevoie de planurile de execuţie ale navei şi o propunere de itinerar al turului.

— Nu cred că există un itinerar propus al turului. Se doreşte a fi un tur neoficial.

— Garda Imperială va fi foarte nefericită în legătură cu acest aspect.

— Atunci spune-le celor de la Garda Imperială să-i informeze pe oamenii lui Nohamapetan că trebuie să existe un itinerar, dar nu-mi spune şi *mie,* vreau să fie o surpriză pentru mine.

— Da, doamnă. Mi-aţi mai cerut să vă spun dacă sunt veşti despre Contele de Claremont de la Capăt.

— Da? În prima săptămână a domniei ei, Cardenia îi trimisese o scrisoare Contelui, informându-l despre moartea lui Attavio al VI-lea şi cerându-i să-i trimită informaţiile cele mai recente despre cercetările lui. Ar fi fost mult prea devreme pentru ca el să-i poată răspunde direct.

— Nu e vorba despre Contele de Claremont însuşi, ci despre fiul său, Lord Marce Claremont. Tocmai a sosit pe un cinciar al Casei de Lagos şi va ajunge la Staţia Imperială în aproximativ treizeci de ore. Solicită o audienţă la dumneavoastră.

— Fiul său?

— Da, doamnă.

— Suntem siguri de relaţia de rudenie?

— Nota a venit cu acelaşi cifru de siguranţă pe care a folosit-o Contele de Claremont la toată corespondenţa sa. Este valabilă.

— I s-a întâmplat ceva Contelui?

— Cererea nu ne spune. Aţi dori să-l programăm sau ar trebui să-l şuntez?

Biroul Împăraxului avea trei duzine de ofiţeri de protocol care să se întâlnească cu oficialii de rang inferior, aparatcici şi lachei. Dacă oricare dintre ei era destul de important ca să fie trimis mai sus, Deng trebuia să primească un raport şi să decidă dacă să-i atragă atenţia Împăraxului.

— Programează-l.

— Pot să-i dau cincisprezece minute înainte de turul dumneavoastră cu Amit Nohamapetan, indiferent la orice oră va avea loc acesta. Ar trebui să fie un interval de timp suficient pentru ca Lordul Claremont să debarce şi să prindă o navetă spre Xi'an.

— Trimite pe cineva să-l întâmpine. Probabil că este prima lui călătorie în exteriorul Capătului. Nu vreau să se rătăcească.

— Da, doamnă.

— Mai am altceva de făcut azi?

— Doar câteva lucruri minore. Nimic din ce nu poate aştepta.

Cardenia încuviinţă:

— Atunci merg să vorbesc cu strămoşii mei pentru o vreme. Despre căsătoriile politice.

— Cred că ştiu totul despre ele, doamnă.

— Şi eu cred asta, încuviinţă Cardenia şi se îndreptă spre Camera Memoriei.

14

— Avem două probleme foarte reale, îi spuse Kiva Contesei Huma Lagos, mama ei şi matriarha curentă a Casei de Lagos. Una fiind mai mare decât cealaltă.

— Să începem cu cea mai mică, sugeră Huma.

— Nenorociţii de Nohamapetani.

Huma râse.

Se aflau amândouă în birourile lor de la Centru ale Casei de Lagos din Casa Breslelor, singura şi cea mai mare clădire comercială de la Centru. Casa Breslei avea şapte sute de ani, cuprindea cele mai vechi şi influente Case din Interdependenţă şi avea în jur clădiri mai mici ale Caselor mai puţin importante, adunate ca nişte petiţionari. Apropierea sediului de la Centru al unei Case de Casa Breslelor denota, în mare, influenţa politică de care dispunea aceasta. Lagos deţinea, în Casa Breslelor, trei etaje inferioare. Casa de Nohamapetan se afla mai sus cu câteva etaje, dar avea doar un nivel şi jumătate din altul. Casa de Wu, Casa Imperială, avea douăsprezece etaje la vârf, inclusiv acoperişul, situat destul de sus încât puteai, practic, atinge cu mâna vârful domului de habitat care adăpostea Casa Breslelor.

Contesa Lagos nu stătea în mod obişnuit la Casa Breslelor. Conducea Casa din sistemul Casei de Lagos, Ikkoyi, şi-l lăsase pe un văr ca director la Centru şi la Xi’an. Dar sosise la Centru cu o săptămână mai devreme pentru a participa la negocierile finale pentru un acord de licenţiere încrucişată cu Casa de Jemisin. Contele Jemisin era programat să ajungă în două zile. Între timp, Kiva preferase să-i descrie problemele ei mamei sale, şi nu Lordului Pretar, Directorul Principal de la Centru, pe care Kiva îl considerase mereu un individ plictisitor şi servil.

— Ce probleme ai cu Nohamapetanii? întrebă Huma. În afară de cele obişnuite?

— Unu: Sunt sigură că Nohamapetanii ne-au sabotat produsul la Capăt prin introducerea unui virus şi l-au făcut

pe ducele de acolo să ne aplice embargoul şi să ne pună poprire pe bani. Doi: Sunt la fel de sigură şi că Ghreni Nohamapetan, Directorul lor de la Capăt, a fost acela care l-a convins pe Duce să pună poprire pe banii noştri, ca apoi să-i folosească în războiul lui civil de acum împotriva rebelilor. Trei: sunt aproape sigură că Nohamapetanii, şi mai precis Ghreni Nohamapetan, sunt în spatele rebeliunii curente de la Capăt, dar nu am dovezi în acest sens. Patru şi cel mai important: blestematul de Ghreni Nohamapetan a încercat să pună o bombă pe nava noastră şi pe urmă a trimis nişte nenorociţi de *piraţi* după noi.

Huma Lagos cântări în tăcere ceea ce-i spusese fiica ei. Apoi continuă:

— Doar din curiozitate, dacă asta este problema cea mai mică, care e cea mare?

— Completa prăbuşire a Fluxului, sfârşitul Interdependenţei şi posibila extincţie a rasei umane.

Auzind asta, Huma tresări:

— Când?

— În următorii câţiva ani.

— De unde ai informaţia asta?

— De la unul dintre pasagerii de pe *Da, Domnule,* care întâmplător este şi un fizician al Fluxului.

— De ce ţi-a spus asta?

— L-am futut până mi-a spus tot.

— Şi-l crezi?

— Mda, îl cred. Nu pot spune că *înţeleg* toată chestia. Dar nu mă îndoiesc că cel puţin o parte din ce spune este adevărat. Suntem cu toţii absolut terminaţi!

— Unde se află acest pasager acum?

— Se duce să-i vorbească Împăraxului despre asta.

— Hmm, spuse Huma şi apoi tăcu, reflectând. Ei bine, există ceva ce am putea face în legătură cu rahatul ăsta de „sfârşit al Interdependenţei” înainte să semnez tratatul nostru cu Casa de Jemisin peste două zile?

— Nu, de fapt nu.

Huma încuviinţă:

— Atunci să ne concentrăm asupra Nohamapetanilor

pentru moment. Aşa. Spune-mi tot.

Kiva îi povesti totul, de-a fir a păr, despre călătoria navei *Da, Domnule* la Capăt, cu voce tare şi cu nenumărate comentarii de fond. La un moment dat fură întrerupte, atunci când Lordul Pretar îşi făcu apariţia în încăpere. Contesa de Lagos îi făcu semn să iasă fără ca măcar să-l privească; acesta se retrase în grabă şi se aşeză în zona lui de aşteptare. După o oră de aşteptare, se ridică şi se duse să-şi ia nişte cafea.

— Ai fi dispusă să te duci în faţa Tribunalului de Doleanţe al Breslei şi să depui mărturie că Ghreni Nohamapetan a ordonat să fie plantată o bombă la bordul *Da, Domnule* şi s-a aflat în spatele atacului piraţilor? întrebă Huma, după ce Kiva termină.

— Sigur că da.

— Şi crezi că cei din Casa de Nohamapetan sunt în spatele acestei afaceri? Iar Ghreni Nohamapetan *nu* a acţionat în mod independent, urmărindu-şi propriile scopuri, ci în baza ordinelor primite de la Casa sa?

— Îl cunosc pe Ghreni Nohamapetan, mamă. Am fost împreună de câteva ori când eram la universitate şi el o vizita pe Nadashe. Nu e cel mai ambiţios din familie. Nu ştiu care e poziţia oficială a Casei de Nohamapetan referitor la rahatul de care se ocupă la Capăt, dar ştiu că el nu este creierul acestei operaţiuni.

— Atunci vorbeşti despre Nadashe.

Kiva încuviinţă:

— Ea este cea cu care am fost, de fapt, colegă la universitate.

— Eşti prietenă cu ea?

— „Prietenă” e prea mult zis. M-a tolerat când mi-o trăgeam cu frate-su, şi în rest am căzut oarecum de acord că ar fi cel mai bine pentru toată lumea să nu ne amestecăm niciuna în ciorba celeilalte. Dar o respect. E al dracu’ de deşteaptă şi, dacă te-ar împinge într-un puţ, ar face aşa încât să pară că tu ai sărit în el. Dacă se face ceva, atunci ea e aia care face lucrul ăla.

După încă o pauză, Huma spuse:

— Ştii că în ultimele câteva luni, rebelii de la Capăt au pus bombe în mai multe locuri, aici şi în alte sisteme, nu?

— Nu. De unde să ştiu asta? Am fost plecată mai mult de doi ani, mamă.

— Au început, sau aşa se presupune, cu atentatul cu bombă de la ceremonia de încoronare a noului Împărax. I-au omorât lui Grayland cea mai bună prietenă şi erau s-o omoare şi pe ea. Şi de atunci, de fiecare dată când are loc un nou atac, Nadashe se agită, cerând o reacţie militară de la bresle şi în Parlament. Şi funcţionează. Au acum o navă purtătoare de trupe gata să plece prin curentul Fluxului până la Capăt. Aşteaptă doar o scuză s-o trimită.

— Da, se potriveşte, spuse Kiva. Dacă vrea ca nava să fie trimisă, înseamnă că are un plan pentru când va ajunge acolo.

— Dacă se duc, se presupune că trebuie să-l sprijine pe Duce; or, tu ai spus că, după tine, Ghreni Nohamapetan îi sprijină în secret pe rebeli.

— Mda. Şi? Ori are un plan să facă acea forţă militară suplimentară să lucreze pentru el, ori se petrece ceva care ne scapă. Sau ambele. Probabil ambele. Bătu din palme:

— Păi, hai să mergem şi să aflăm, nu? Ieşi din birou şi se îndreptă spre liftul colectiv. Kiva se ridică şi o urmă.

Peste două minute se aflau amândouă în holul Casei de Nohamapetan:

— Trebuie să-l văd pe Amit Nohamapetan, spuse Huma angajatei de la recepţie.

— Aveţi programată o întâlnire? întrebă angajata. Kiva zâmbi, auzind-o, şi imediat îi fu milă de ea.

— Sunt Contesa Huma Lagos, draga mea, nu am nevoie de nicio programare.

— Îmi pare rău, dar, dacă nu aveţi programa…

— Copilă, vreau să-ţi atrag atenţia foarte limpede în legătură cu ceva. Arătă spre uşa de sticlă, care avea probabil o cheie magnetică şi care despărţea zona de recepţie de restul etajului: Voi intra pe uşa aceea şi, după ce am intrat, o să mă duc la biroul lui Amit Nohamapetan şi voi încerca şi uşa aceea. Dacă nu mi se deschid uşile, fac

două lucruri. Unu: depun o plângere la Tribunalul de Doleanţe al Breslelor împotriva Casei de Nohamapetan pentru obstrucţionarea anchetei, ceea ce poate nu ştii, dar este o acuzaţie extrem de gravă şi Casa de Nohamapetan va trebui să plătească sute de mii de mărci pentru apărare. Şi apoi vor pierde, iar în acel moment nişte milioane de mărci vor curge din conturile lor în ale mele şi tu vei fi concediată pentru că ai cauzat o dispută între Case, care ar fi fost atât de uşor de evitat. Doi: Te voi da în judecată şi pe *tine,* şi voi anunţa Casa de Nohamapetan că voi renunţa la procesul împotriva lor dacă te dau afară pe tine. Şi pe urmă, amândouă Casele noastre vor hotărî că nu vei mai lucra pe un post similar niciodată şi că tot restul vieţii tale nu vei mai primi decât salariul minim pe Interdependenţă sau, dacă primeşti mai mult, orice vei câştiga peste această sumă îmi va reveni şi-mi va fi trimis mie. Şi voi cheltui banii ăştia pe şampanie ca să închin în cinstea nefericirii tale. Ne-am înţeles *perfect?*

Recepţionera rămase cu gura căscată şi apoi apăsă pe buton, deschizând uşa:

— Mulţumesc, spuse Huma şi intră. Kiva o urmă.

Biroul lui Amit se afla în colţul îndepărtat al etajului, era mare, cu piese de mobilă impecabilă şi cu ferestre mari care dădeau spre districtul comercial al Hubfall-ului. El şi alţi doi stăteau aşezaţi în două fotolii delicios de confortabile la o masă şi cu toţii părură surprinşi când îşi făcură apariţia Huma şi Kiva în mijlocul lor.

Huma arătă spre cei doi care nu erau Amit:

— Tu şi tu, ieşiţi dracului afară chiar acum! spuse ea.

Se întoarseră spre Amit care încuviinţă. Se duseră dracului afară. Huma şi Kiva se aşezară în fotoliile rămase libere.

Amit se uită la ele şi apoi se aplecă peste masă şi ridică o tabletă care-i semnaliza un mesaj de alertă. Îl citi:

— Aparent mi-aţi ameninţat recepţionera, Contesă Lagos, spuse el. În plus, nu aşa funcţionează o acuzaţie de obstrucţionare a anchetei, şi o ştiţi prea bine.

Aruncă tableta înapoi pe masă şi începu să-şi

cântărească din priviri musafirele.

— Acum: cărui fapt îi datorez plăcerea neaşteptată, ca să fiu sincer, a prezenţei dumneavoastră? întrebă el.

— Unu: familia voastră a sabotat produsul nostru la Capăt, spuse Huma.

— Nu ştiu nimic despre acest lucru, spuse Amit.

— Ei bine, eu ştiu. Şi avocaţii noştri vor vorbi cu avocaţii voştri despre aceasta. Doi: familia voastră a intervenit, sabotând posibilitatea fiicei mele de a-şi face afacerile de la Capăt, influenţându-l pe ducele de acolo, ca să le pună ilegal poprire pe venituri şi să le folosească în scopuri proprii.

Amit o privi pe Kiva:

— A, Lady Kiva. Mi se păruse că te recunosc. Cred că erai prietenă şi cu sora, şi cu fratele meu odinioară.

— „Prietenă" nu e tocmai cuvântul potrivit, spuse Kiva.

— Poate că nu, spuse Amit amabil şi apoi îşi îndreptă atenţia înapoi spre Huma. Interferenţa în comerţ este o acuzaţie gravă, doamnă, aşa că presupun că avocaţii noştri vor discuta şi acest lucru. Nu mai e cazul să vă amintesc că Tribunalul Doleanţelor este foarte sensibil la încercările de a fi folosit de către o casă pentru intimidarea alteia. Aşa că, dacă ne daţi în judecată şi pierdeţi, Casa de Nohamapetan va cere despăgubiri pentru onorariile avocaţilor şi despăgubiri triple. Iar avocaţii noştri sunt foarte buni şi foarte scumpi.

— Nu vom pierde. Vom face acuzaţii şi împotriva fratelui dumneavoastră Ghreni, pentru tentativă de omor şi tentativă de răpire, acuzaţii de conspiraţie pentru ambele, de sabotare a unei nave a breslei, de piraterie şi de şantaj.

— Cum? spuse Amit, mai puţin binedispus.

— Rahatul ăla mic a pus o bombă pe nava mea şi i-a trimis pe piraţi după unul dintre pasagerii de pe navă, spuse Kiva.

— Şi da, Amit, avem toate probele de care avem nevoie ca să dovedim acuzaţiile, spuse Huma. O avem pe Kiva, avem victima tentativei de răpire şi de omor şi avem şi echipajul de pe nava *Da, Domnule,* şi toţi dorim să

depunem mărturie. Plus înregistrările de securitate ale tentativei de omor şi confesiunea asasinului plătit, şi înregistrările comunicaţiilor dintre *Da, Domnule* şi nava piraţilor, adăugă Kiva, în mod util.

Huma încuviinţă:

— Ar mai fi o mică problemă, şi anume că Ghreni se află la un an şi jumătate distanţă, aşa că va fi greu să fie rechemat pentru a fi citat la proces. Dar, cu probele pe care le avem, cred că putem convinge şi breasla, şi Parlamentul să emită o ordonanţă de privare a drepturilor civile[6].

— Şi, pentru că nenorocitul ăsta era şi reprezentantul autorizat al Casei de Nohamapetan la Capăt, ne vom asigura că ordonanţa se va referi la Casa voastră, spuse Kiva.

Începuse să brodeze pe fraza rostită de mama sa, dar era destul de sigură că ştia ce avea de gând mama ei şi acum o luase valul. Aşa că, la naiba, de ce nu?!

— Pot să vă garantez că cei din Casa de Nohamapetan nu sunt implicaţi în niciun plan de distrugere a navelor dumneavoastră, spuse Amit.

— Nici măcar să nu încerci să mă iei aşa, Lord Amit, spuse Huma. Ştim cu toţii că fratele tău nu are aşa de multă iniţiativă. Şi nici dumneata, dacă veni vorba. Orice face Ghreni face în baza unor instrucţiuni. Şi, dacă acestea nu vin de la Casa de Nohamapetan, atunci vin de la cineva *din* Casa de Nohamapetan, ceea ce, din punctul nostru de vedere, este acelaşi lucru. Nu ne deranjează deloc să cerem tribunalelor breslei şi Interdependenţei să extindă raza acuzării de conspiraţie şi să vă investigheze pe tine şi pe sora ta şi, în fond, pe toţi cei din blestemata asta de Casă de Nohamapetan.

— Asta s-ar putea dovedi mai greu decât vă închipuiţi, spuse Amit.

Huma pufni:

---

[6] Bill of Attainder (în limba engleză, în original) = Ordonanţă de privare de drepturi civile (în cazul unei crime deosebit de grave) (n.tr.).

— Simplul fapt că încerci să obţii mâna Împăraxului nu înseamnă că tu sau Casa ta sunteţi imuni la justiţie, Lord Amit. Cum mai merg lucrurile, apropo? Se zvoneşte că rezistă în mod eroic farmecelor tale. Poate că se va simţi chiar *uşurată* când va afla că tu şi întreaga ta familie nenorocită sunteţi cercetaţi penal.

— Victima tentativei de asasinat este fiul unui foarte bun prieten de-al tatălui ei, fostul Împărax, interveni şi Kiva.

— Ei bine, este un motiv în plus să nu vrea să fie văzută în apropierea figurii tale ticăloase, îi spuse Huma lui Amit.

— De fapt, chiar mă întâlnesc cu ea azi, mai târziu, spuse Amit, doar puţin iritat. Face turul noului nostru decar cu mine.

— Ah, ce adorabil! remarcă Huma şi bătu din palme. Poate că voi trimite la ea pe cineva dintre oamenii mei de la Xi'an cu un rezumat al plângerii noastre. Ştii doar ca să aveţi ce discuta, ca doi porumbei, în timpul turului de pe noua ta jucărie.

Kiva o privea acum fascinată de admiraţie pe mama ei. Huma Lagos fusese dintotdeauna cineva cu care era bine să nu te pui şi Kiva îşi urmărise mama ani de-a rândul argumentând şi negociind, aşa că se inspirase din ambele ei daruri. Dar a simţit mereu o plăcere s-o urmărească cum îi face praf cu pricepere şi aroganţă pe nemernicii ca Amit Nohamapetan, ca apoi să-i apuce şi să-i strângă de… (Sau să le-o răsucească, după caz.) Era drăguţ să poţi să-ţi admiri părintele, chiar şi acum, ca femeie adultă, şi să te gândeşti: *Asta e ce vreau să fiu când o să fiu mare, la naiba!*

Amit oftă, îşi duse mâna la faţă şi se frecă:

— Bine, Contesă Lagos. Ce doriţi?

— Vai, Lord Amit, ce vreţi să spuneţi?

— Adică, dacă aţi fi dorit cu adevărat să ne daţi în judecată la Tribunalul Doleanţelor sau la Tribunalele Interdependenţei, aţi fi făcut-o pur şi simplu şi ne-aţi fi luat prin surprindere. Faptul că vă aflaţi în biroul meu înseamnă că doriţi să rezolvaţi această problemă într-un alt fel. Perfect. Spuneţi-mi ce doriţi.

— Vreau să tund Casa de Nohamapetan.
— Nici măcar nu înţeleg ce înseamnă asta, spuse Amit.
— Înseamnă că vreau trei lucruri de la dumneata şi toate trei o să doară.
— Şi care sunt ele?
— Mai întâi, v-aţi băgat în afacerile noastre. Putem să ne luptăm pentru ele la tribunal, dar nu o să vă placă ce va ieşi.
Huma se întoarse spre Kiva:
— Ce venit speram să obţinem din această călătorie?
— O sută de milioane de mărci, spuse Kiva.
— Deci vreţi o sută de milioane de mărci de la noi, spuse Amit.
— Vreau două sute de milioane de mărci.
— E ridicol.
— V-aţi bătut joc de produsul nostru, zise Huma. Şi dacă era doar asta, şi ar fi fost destul de rău. Dar v-aţi bătut joc şi de reputaţia noastră! Acesta este costul pentru că v-aţi bătut joc de reputaţia noastră. Deci: două sute de milioane de mărci, în conturile noastre în trei zile.
Amit privea de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar pe urmă se răzgândi:
— Şi în al doilea rând? o îmboldi el.
— Ştii probabil că am semnat o scrisoare în care protestam cu privire la locul surorii tale în componenţa Comitetului Executiv, spuse Huma.
— Da, mi-a spus ceva despre asta.
— Atunci nu vei fi surprins că dorim să-şi dea demisia din Comitetul Executiv.
— Pentru a fi înlocuită de un Lagos, bineînţeles.
Huma scutură din cap:
— Nu. Dar, sincer? Oricine ar fi mai bun decât sora ta.
— O să-i transmit ce aţi spus despre ea.
— Te rog. În al treilea rând, îi vei spune Împăraxului Grayland că te-ai răzgândit cu privire la căsătorie.
— Ei, haide, protestă Amit. Deja aţi cerut capul surorii mele. Lăsaţi-mi-l măcar pe al meu!
— Aceasta nu este o negociere, spuseră Huma şi Kiva

simultan, apoi se priviră, rânjind, una pe cealaltă.

Huma îşi îndreptă iar atenţia spre Amit:

— Hai să nu ne prefacem că, după ce vei deveni consort, nu vei rămâne în continuare marioneta surorii tale.

— Da, asta era, spuse Amit sarcastic. Eu nu am o voinţă proprie.

— Nu, nu ai, încuviinţă Huma, fără nicio umbră de sarcasm. Poţi să vezi un terapeut în legătură cu asta, dacă vrei. Dar între timp trebuie să renunţi să te căsătoreşti şi să intri în familia imperială.

— Şi dacă Grayland e cea care vrea să se mărite cu mine?

Huma râse:

— Vai, bietul de tine! Pur şi simplu nu.

Amit păru că se posomorăşte puţin:

— Şi noi ce primim contra îndeplinirii acestor cerinţe?

— Nimic, spuse Huma. Adică, nu mai spunem nimic din ce aţi făcut la Capăt. Şi nu spunem nimic despre ce aţi *plănuit* pentru Capăt.

— Chiar aşa? spuse Amit, iar Kiva simţi cum i se urcă sângele la cap.

Dacă avusese orice fărâmă de îndoială că Nohamapetanii erau puşi pe rele acolo la Capăt, acea fărâmă se risipise în acea clipă. Simţi o mână pe mâna ei şi înţelese că mama ei o avertiza să-şi reprime ieşirea nervoasă pe care era gata s-o aibă. Se abţinu.

— Chiar aşa, spuse Huma.

— Şi ce asigurare avem?

— Vrei o nenorocire de contract scris, Amit? Chiar eşti aşa de cretin? Trebuie să înţelegi ceva acum. Nu mai ai niciun as în mânecă, în chestia asta. Mulţumită neglijenţei îngrozitoare a fratelui tău, dispunem de mai multe probe decât e necesar ca să vă îngropăm pe tine, pe sora ta şi pe toată Casa voastră blestemată. În cel mai bun caz, îţi vei petrece următorii zece ani cu procese şi anchete. În cel mai rău, vei ajunge în închisoare şi Casa ta îşi va vedea cum îi este scos la mezat monopolul. Dar oricum ar sta lucrurile, va fi rău pentru afacerile voastre, Amit. Iar sora

ta îşi va pierde locul din Comitet şi nu te vei mai căsători oricum cu Împăraxul. În felul ăsta singura pierdere vor fi banii şi veţi mai primi şi un pumn drept în egoul vostru umflat. Dar le veţi supravieţui amândurora, sunt sigură.

Amit medită la toate acestea:

— O să vă răspund mâine.

— Sau poţi să ne răspunzi chiar acum, spuse Huma.

— Contesă Lagos, vă rog, spuse Amit. Aşa cum în modul cel mai umilitor posibil mi-aţi precizat de mai multe ori în cursul acestei conversaţii, nu pot lua această hotărâre de unul singur. Şi tot am întâlnirea cu Împăraxul pe agendă astăzi. Nu pot s-o amân, pur şi simplu.

— Atunci uite cum facem. În exact douăzeci şi patru de ore şi un minut începând de acum, dacă n-am auzit nimic de la tine, voi trimite o declaraţie pe proprie răspundere Comitetului Executiv şi Împăraxului însuşi. Şi o să vă las pe tine şi pe sora ta să vă descurcaţi în continuare. E bine aşa?

— Bine e mult spus, Contesă.

— Trebuia să vă gândiţi de două ori înainte să porniţi toată mizeria asta, Lord Amit, spuse Huma Lagos, ridicându-se în picioare.

Kiva se ridică la rândul ei.

— Şi înainte să hotărâţi să târâţi şi Casa noastră în ea, continuă Huma.

Apoi ieşi fără să-şi mai ia rămas-bun. Kiva o urmă. Ultima ei imagine cu Amit Nohamapetan fuse cum acesta se întinde după tabletă şi tastează nervos un cod de apel.

— Te iubesc la nebunie, îi spuse Kiva mamei ei, în timp ce treceau prin faţa recepţionerei pe drumul de ieşire. Femeia nu se uită la ele în timp ce treceau prin faţa ei.

— Mm-hmm, făcu Huma în timp ce aşteptau liftul.

— Crezi că Nadashe va fi de acord? spuse Kiva, atunci când fuseră singure în lift.

— Nu are nicio importanţă, spuse Huma.

— Două sute de milioane par să fie o sumă importantă.

— Scopul discuţiei nu a fost să-i şantajăm pe Nohamapetani. Acesta a fost doar un avantaj marginal.

Ideea a fost să aflăm ce au în cap şi să le zădărnicim planurile. Acuma ştim ce coc. Vor să preia planeta de la Capăt.

— Aşa este, spuse Kiva, dar de ce?

Liftul se deschise:

— Fiindcă ei ştiu ceva ce îşi închipuie că restul lumii nu ştie, spuse Huma, ieşind din lift.

Kiva reflectă la asta în timp ce mergeau:

— Crezi că ei ştiu despre... îi spuse ea mamei sale. Despre ce se întâmplă cu Fluxul?

— Ei ştiu sau cred că ştiu şi altceva la fel de important, spuse Huma. Îşi asumă riscuri mari ca să se poziţioneze la naiba-n praznic al spaţiului şi cred că sunt gata să renunţe la multe ca să nu facă valuri.

— Deci chiar *crezi* că o să ne dea banii?

Huma încuviinţă. Ajunseră la uşa biroului Lordului Pretar. În timp ce intrau, Pretar se ridică să-i întâmpine.

— Ieşi, spuse Huma. Pretar îşi înghiţi urările de bun-venit şi mărşălui spre ieşire. Kiva închise uşa:

— Banii sunt încă o confirmare, continuă ea, privind-o pe fiica ei.

— Dar dacă nu ne dau banii?

— Atunci cred că noi două nu va mai trebui să păşim nicăieri unde se află o linie directă de vizibilitate între noi şi un acoperiş înalt. Dar oricum ar fi, tocmai le-am pus planurile şi programul în pericol. Va fi interesant de văzut ce vor face în următoarele zile.

Huma se aşeză la biroul lui Pretar.

— Prietenul ăsta al tău, continuă ea. Fizicianul Fluxului...

— Marce Claremont, spuse Kiva.

— Mai sunteţi în relaţii suficient de civilizate?

— Da, se poate spune şi aşa, zise Kiva, gândindu-se retrospectiv la ultima lor sesiune de amor şi zâmbi.

— Vreau să mă întâlnesc cu el. Ştiu că *tu* îl crezi, dar am nevoie să-l cred şi eu. Şi, dacă-l cred, trebuie să ştiu cât timp mai avem până se duce totul dracului. Apoi trebuie să aflăm exact cum profită Nohamapetanii din asta... şi cum

ne distrug de tot pe noi, ceilalţi. Vreau să ştiu înaintea tuturor.

Kiva scutură din cap:

— Se întâlneşte cu Împăraxul azi, spuse ea. Nu cred că va păstra totul numai pentru ea.

— Nu contează dacă le spune tuturor, zise Huma. Chestia e dacă va fi crezută.

— Bine, dar ăsta e adevărul.

— Oh, draga mea fiică, spuse Huma zâmbind. Nu-mi spune că nu ştii cât de puţin contează asta de fapt.

15

Înainte de a ajunge la Centru, Marce Claremont nu realizase cât de ţărănoi era.

Era una să ştie teoretic că Centrul, care includea şi planeta cu acelaşi nume, Centrul, cu imensa lui Staţie Imperială, cu la fel de imensul său habitat autonom al Xi'anului şi zecile de alte habitate asociate, era cea mai populată şi cea mai avansată naţiune umană din Interdependenţă. Şi cu totul altceva era să debarce de pe nava *Da, Domnule* la Staţia Imperială a Centrului, care era de câteva ori mai mare decât Staţia de la Capăt şi să se cufunde în forfota şi agitaţia creată de mulţimea de oameni care soseau şi plecau ducându-se fiecare în treaba lui – şi să ştie că planeta de dedesubt avea pe ea şi mai mulţi oameni, în habitate şi mai aglomerate, înghesuindu-se unii în alţii în domuri subterane sau în cilindri rotativi cu design tehnologic avansat, lungi de kilometri întregi, şi care-şi trăiau vieţile ignorând complet sau pur şi simplu neinteresându-i cât de aproape erau de vid sau de roca rece ori de radiaţia mistuitoare care-i putea ucide în câteva minute.

Aceşti oameni sunt sonaţi, se gândi Marce şi-şi rânji sieşi. Ţi se tăia respiraţia când te gândeai la situaţiile în care se bagă oamenii, şi tot reuşesc să prospere. În Interdependenţă, cu interconectivitatea ei religioasă şi cu etosul ei social combinate cu economia monopolistă, centrată pe bresle, reuşiseră să creeze probabil metoda cea mai ridicolă, în complexitatea ei, de a se asigura de supravieţuirea speciei pe care ar fi putut-o născoci. Iar faptul că întregul mecanism se sprijinea pe un sistem oficial de caste ale nobililor interconectat cu clasa negustorilor şi, sub ei, cu cea a muncitorilor obişnuiţi complica procedurile şi mai mult.

Şi totuşi funcţiona. Funcţiona fiindcă, la nivelul societăţii, suficient de mulţi oameni doreau, aparent, să funcţioneze şi fiindcă, în miezul ei, miliarde de oameni ce

trăiau în habitate fragile, predispuse la defecţiuni mecanice şi ecologice şi la degradare, şi cu resurse naturale limitate, se descurcau mult mai bine, bazându-se unii pe alţii decât încercând să se descurce singuri. Chiar şi fără Interdependenţă, să fie interdependentă fusese cel mai bun mod de supravieţuire al umanităţii.

Doar că acum va trebui să găsim cu toţii un mod nou de a supravieţui, îşi spuse Marce. Privi în sus şi-n jur la Staţia Imperială a Centrului, cu toţi oamenii care se mişcau prin ea, şi-şi aminti că în mai puţin de un deceniu toţi vor fi probabil morţi sau muribunzi, inclusiv el însuşi.

— Lord Marce?

Marce privi în jurul lui şi văzu un tânăr îmbrăcat în livreaua imperială verde-închis, care-l privea la rândul lui şi avea în mână semnul pe care scria: „Lord Marce Claremont”.

— Da, eu sunt, spuse Marce.

— Vă voi conduce pe Xi’an, spuse tânărul privind în jur. Aveţi bagaje? Înţeleg că aţi coborât de la bordul unui cinciar al familiei Lagos. Aveţi lucruri personale?

— Bagajul meu a fost trimis la hotelul Moreland, aflat aici pe Staţie.

— Excelentă alegere, domnule.

— Vă mulţumesc.

Moreland îi fusese recomandat de Kiva care adăugase „dacă ţi-l poţi permite”. Marce, care era acum în posesia celor optzeci de milioane de mărci în criptul său de date, admisese că probabil avea să se descurce.

Tânărul îi făcu semn cu mâna:

— Pe aici, domnule.

Marce îl urmă pe tânărul al cărui nume era Verson Sohne spre o zonă din staţia imperială folosită ca terminal pentru călătoria spre Xi’an. I se verifică documentele, i se verifică din nou, îi scanară corpul de două ori şi fu întrebat care e scopul venirii lui la Xi’an, tot de două ori, de către doi anchetatori diferiţi. De fiecare dată Marce le atrase atenţia că are o întâlnire cu Împăraxul şi le arătă tableta cu anunţul despre întâlnirea oficială programată cu codul

hash de securitate înscris. Nu-l întrebară despre ce anume era întâlnirea, lucru pentru care Marce le fu recunoscător. Presupunea că, dacă le-ar fi răspuns „despre sfârşitul Interdependenţei şi posibila extincţie a rasei umane”, asta le-ar fi putut ridica semne de întrebare.

Verson îşi ceru scuze pentru măsurile de securitate:

— S-au intensificat de când rebelii aceia oribili de la Capăt au pus bomba de la încoronare, spuse el şi apoi tăcu brusc, dându-şi seama că, de fapt, oaspetele său venea de la Capăt. N-am vrut să insinuez nimic despre dumneavoastră, domnule, spuse el, după o clipă.

Marce zâmbi, auzindu-l. Aflase doar de câteva ore despre moartea lui Attavio al VI-lea, despre succesiunea fiicei sale Cardenia, acum devenită Grayland al II-lea –, şi despre încercarea de asasinat din ziua încoronării sale. El, unul, se îndoia că ar fi putut fi implicat cineva de la Capăt:

— Nu-i nimic, îi spuse el lui Verson, care păru vizibil uşurat.

Călătoria cu naveta de la Staţia Imperială până la Xi’an se petrecu fără probleme; dar Marce o urmări pe tabletă oricum, privind la suprafaţa Centrului, în timp ce naveta parcurgea traseul de ieşire din Staţia Imperială spre ecuatorul planetei, acolo unde plutea la zece grade nord oraşul Xi’an. Marce urmărea cum Xi’an creştea şi se vedea din ce în ce mai clar pe tableta lui, şi începu să distingă torentul de picăţele care reprezentau traficul de la habitat şi către acesta. Mai departe şi mai jos de linia despărţitoare a Centrului erau alte habitate mai mici, care serveau ca locuinţe pentru muncitorii care construiseră astronavele de la docurile plutitoare din apropiere. Marce nu văzu niciunul dintre ele pe tableta sa.

Naveta ateriză, iar Marce şi Verson îşi făcură drum prin trenul care traversa întregul Xi’an şi Marce fu din nou fascinat de privelişte, văzând cum defila peisajul, deasupra şi în jurul lui, pe măsură ce suprafaţa interioară a staţiei cilindrice şerpuia în jur şi se întâlnea cu trenul pe partea cealaltă.

— Sunteţi prima oară pe Xi’an, domnule? întrebă

Verson.

— Prima oară pe un habitat ca acesta, răspunse Marce. Am trăit toată viaţa la Capăt. Pe suprafaţa unei planete. Nu seamănă deloc cu ce e aici.

— Cum este acolo, domnule?

— Plat. Marce continua să se uite la pământul care se ridica înspre el. Chiar şi dealurile noastre sunt plate prin comparaţie cu acestea. Nu-mi dau seama cum poate privi în sus cineva de aici fără să se întrebe de ce nu cade până tocmai pe partea cealaltă a staţiei.

— Ei bine, pentru că Xi'an se roteşte, începu Verson.

Marce râse, auzindu-l:

— Înţeleg partea fizică din toate acestea. Dar e o diferenţă între a cunoaşte ceva din punct de vedere intelectual şi porţiunea animală a creierului, care-ţi spune să te ţii bine de ceva. Ai crescut pe un habitat ca acesta?

Verson încuviinţă, zâmbind politicos:

— Sunt din Ancona. E o naţiune asociată de aici, din sistemul Centru.

— Aha. Deci eşti obişnuit cu toate acestea, spuse Marce, privind afară pe geam. Eu… nu sunt.

— Credeţi că vă veţi obişnui vreodată, domnule?

— Sper că da, spuse Marce. Şi, într-un anume fel, sper şi că n-o să mă obişnuiesc.

Ieşiră din tren la staţia palatului. Verson îl conduse pe Marce pe o platformă pentru oamenii care aveau diverse treburi la palatul imperial. Fiindcă Marce avea aranjată deja o întâlnire cu Împăraxul, Verson îl conduse în faţa rândului, enervându-i pe toţi cei care aşteptau. Marce se scuză, în timp ce Verson îi arăta pe unde s-o ia mai departe. Îşi prezentă la verificare actele din nou, fu scanat din nou şi chestionat scurt şi apoi trecură, iar Verson îl pasă pe Marce unei tinere, Obelees Atek, care chiar era angajată la Palat. Aceasta îi dădu lui Marce un ecuson de pus pe cămaşă şi apoi începu să meargă, invitându-l pe Marce s-o urmeze. Acesta îşi luă rămas-bun de la Verson şi se îndreptă spre Obelees.

Peste zece minte Marce ajunsese în anticamera

cabinetului Împăraxului Grayland al II-lea, după ce trecuse prin câteva zone publice care afişau mai multă opulenţă decât văzuse Marce în toată viaţa lui. Până în acel moment considerase palatul ducal de la Capăt un etalon al opulenţei insuportabile, dar Palatul Imperial îl făcea să pară doar un holişor al unui arivist, şi făcea ca propria lui casă, pe drept considerată un conac, să-i pară o colibă. Palatul Imperial era doldora de accesorii vechi de mii de ani, o mărturie a egoismului unei familii şi a sistemului politic care o susţinea. Anticamera era şi ea plină de comori aranjate elegant şi conţinea şi statuia Profetei Împărax Rachela I, realizată de sculptorul Meis Fujimoro. Era celebră în toată Interdependenţa şi avea probabil o valoare care depăşea veniturile unor întregi habitate umane.

Marce privi în jur şi se întrebă cum va reacţiona un Împărax, cineva implicat atât de intim în conservarea unui sistem ca Interdependenţa, la ştirile pe care trebuia să i le dea.

Şi tu eşti un lord, îi aminti creierul său lui Marce. *Ţi s-a conferit un titlu. Şi totuşi iată-te aici.*

Da, dar eu nu sunt Împăraxul. Eu beneficiez de sistem. Ea este *sistemul.*

Un Împărax l-a trimis pe tatăl tău la Capăt ca să studieze toate acestea.

Împăraxul acela e mort.

— Lord Marce!

Marce privi în sus şi o văzu pe Obelees făcându-i semn. Venise momentul să se întâlnească cu Împăraxul. Marce se ridică şi se îndreptă spre birou.

Când te vei întâlni cu Împăraxul, o înclinare este suficientă, îi spusese Obelees în timp ce se îndreptau spre cabinetul ei. *Unora le place să îngenuncheze şi poţi s-o faci, dacă vrei. Dar vei avea la dispoziţie doar un timp limitat cu ea şi asta ţi-ar fura din acest timp.*

După prezentare se cuvine ca Împăraxul să înceapă şi să conducă conversaţia. Vorbiţi doar dacă sunteţi întrebat; răspundeţi la întrebări. Când s-a încheiat timpul acordat

sau dacă Împăraxul vă face semn să plecaţi mai devreme, vă înclinaţi şi ieşiţi din încăpere. Fiţi mereu respectuos şi rezervat. Împăraxul merită tot respectul.

Marce intră în cabinetul Împăraxului, privi o dată în jur şi pufni în râs. Obelees Atek se încruntă la el.

Se înclină:

— Îmi cer scuze, Maiestate, spuse el. Am fost surprins de cabinetul dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Păi eu… ei bine, doamnă. Arată ca şi cum ar fi explodat un muzeu aici înăuntru.

Obelees Atek îşi ţinu respiraţia şi probabil că acum se aştepta ca Împăraxul să-l condamne cu decapitarea.

În schimb, Împăraxul râse deschis şi puternic:

— *Mulţumesc,* îi spuse ea, cu emfază. Exact aşa m-am gândit şi eu în ultimele peste nouă luni. Uneori mi-e frică să păşesc pe-aici. Mi-e teamă că o să mă lovesc de ceva şi că o să sparg vreun artefact istoric nepreţuit. Mi-e groază de propriul meu spaţiu de lucru, Lord Marce. Încerc să-mi fac curaj să redecorez.

— Sunteţi Împăraxul, doamnă. Sunt sigur că o să vă lase.

— Nu e vorba dacă pot sau nu, ci dacă e cazul. Împăraxul privi spre Obelees, făcându-i semn să plece.

Aceasta se înclină, îi mai trimise lui Marce o privire ce-i aducea aminte să se poarte frumos şi plecă. În timp ce ieşea, Marce observă că era singur în încăpere cu Împăraxul. Nu avea nici asistenţi şi nici miniştri sau secretari pe lângă ea.

— Spune-mi la ce te-ai gândit adineauri, Lord Marce, spuse Împăraxul şi-l pofti să ia loc pe un scaun din faţa biroului ei.

— Mă gândeam că aveţi mai puţini angajaţi decât îmi închipuiam, doamnă, spuse Marce aşezându-se pe scaun. Ea rămase în picioare, sprijinindu-se de birou.

— Am mult mai mulţi angajaţi decât crezi, spuse ea. Şi, de obicei, ei stau cu mine în timpul întâlnirilor. Am foarte multe întâlniri, Lord Marce. Nici nu-ţi poţi închipui câte. Nu aş putea să mă ocup de toate ca lumea fără ajutoare.

Aşa că-i am pe lângă mine, spuse Împăraxul, arătând spre biroul ei, şi stau în spatele ăstuia şi folosesc pluralul de maiestate „noi” şi toată lumea este foarte respectuoasă şi politicoasă şi nimeni nu râde niciodată de acest birou absolut ridicol atunci când intră în cameră. Dar tu ai râs.

— Da, doamnă. Îmi pare rău.

— Mie nu. Din contră, îmi pare bine că ai râs. Dar aş vrea să ştiu *de ce* ai râs, dacă nu te superi, Lord Marce.

— Presupun că e fiindcă sunt hiperstimulat, doamnă.

— Sună de parcă ai fi un băieţel de opt ani căruia i s-a dat prea mult zahăr, spuse Împăraxul, zâmbind.

Marce îi zâmbi şi el:

— Nu e o metaforă rea, recunoscu el. Am trăit o viaţă întreagă la Capăt, doamnă. Nu e exact văgăuna pe care şi-o închipuie cu toţii, dar nu este… ca *aici.* Centrul. Şi Xi’anul. Şi acest palat.

Împăraxul îşi încreţi nasul şi Marce îşi dădu seama brusc că, indiferent la ce se aşteptase de la această întâlnire, ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi gândit:

— Este oribil, nu-i aşa?

— Mda, spuse Marce.

Împăraxul rase din nou:

— Îmi cer scuze, Lord Marce. Nu am vrut să te fac să te simţi ca şi cum te-aş fi împins să faci o gafă, dar trebuie să mă înţelegi. Nu eram menită să fiu Împărax. Nu am crescut cu toate… astea, cum spui tu. Îmi sunt la fel de străine cum îţi sunt şi ţie.

— Sunt nobil, doamnă. Nu-mi sunt străine. Doar că sunt prea multe.

— Da, da. Din nou, mulţumesc. Ai rezumat perfect ceea ce am simţit despre viaţa mea din ultimul an.

— Doresc să vă fac pe plac.

— Ai reuşit, îl asigură Împăraxul. Aceasta este, cred, singura întâlnire confidenţială pe care am avut-o până acum.

Zâmbi din nou şi-şi ridică capul:

— Şi acesta e motivul pentru care sunt tristă că trebuie acum s-o stricăm discutând despre sfârşitul civilizaţiei.

Marce încuviinţă:
— Deci ştiţi.
— Probabil că nu ţi-ai imaginat că ţi-am acordat această audienţă pentru că obişnuiesc să-i întâmpin pe toţi nobilii minori, nu-i aşa, Lord Marce? Fără supărare.
— Absolut deloc, spuse Marce. Pur şi simplu nu am ştiut ce anume ştiaţi şi cât de multe trebuia să vă explic.
— Poţi presupune că ştiu tot atât de mult cât ştia tatăl meu despre scopul activităţilor tatălui tău la Capăt, de ce-l trimisese şi care sunt implicaţiile cercetării lui.
— Perfect.
— Deci acum, că am stabilit asta, prima mea întrebare: Se vor prăbuşi curenţii Fluxului?
— Da.
Împăraxul lăsă să-i scape un oftat lung:
— Când?
— A început deja. Estimăm că Fluxul de la Capăt la Centru s-a prăbuşit deja. Nava *Da, Domnule,* cu care am venit, a fost probabil ultima navă care a reuşit să-l folosească pentru a naviga.
— Cum vom şti dacă este aşa?
— Când alte nave programate să ajungă la Centru nu vor mai sosi, veţi şti.
— Navele sunt de obicei întârziate la plecare şi deci şi la sosire.
Marce încuviinţă:
— Va mai dura cel puţin câteva săptămâni până când oamenii vor observa că lipsesc navele. Şi până şi atunci vor da probabil vina pe cu totul altceva.
— Cum ar fi războiul ăla civil al vostru.
— Nu e războiul *meu* civil, pufni Marce şi-şi aduse aminte cu cine vorbea. Doamnă.
Împăraxul îl ignoră:
— Există vreun mod în care putem folosi prăbuşirea acestui curent de Flux? Cel care vine de la Capăt încoace?
— Pot să vă prezint munca şi să vă arăt calculele care sprijină acest fapt, spuse Marce. Dar vreau să vă previn de la bun început că aceia care nu sunt fizicieni ai Fluxului nu

le vor înţelege deloc şi, cu toate astea, se vor certa în legătură cu semnificaţia lor. Le va lua timp să cerceteze lucrările tatălui meu şi modelul său de predicţie. Dar până atunci nu va mai conta.

— Fiindcă mai mulţi curenţi de Flux se vor fi prăbuşit şi asta va fi dovada.

Marce încuviinţă din nou:

— Aşa este.

— Ai spus că ştii că curentul de Flux de la Capăt la Centru s-a prăbuşit deja.

— Da, este foarte probabil.

— Aşa că poţi prezice prăbuşirile.

— Vă putem da probabilităţile despre care anume se vor prăbuşi şi când anume. Nu e o predicţie. Este pur şi simplu observarea datelor şi oferirea celor mai probabile rezultate.

— Ştii care urmează să se prăbuşească primul? Vreau să spun, care dintre ele e cel mai probabil să se prăbuşească?

— Da. Va fi probabil curentul de Flux de aici spre Terhathum. Modelul previzionează că se va prăbuşi în următoarele şase săptămâni.

— Eşti sigur?

— Nu. Dar e probabil.

— Cât de probabil? Dă-mi un procentaj.

— Aş spune că sunt şanse de 80% să vedeţi prăbuşirea curentului Centru-Terhathum în şase săptămâni. După aceea este mai neclar, dar este o şansă de aproape 100% că se va întâmpla anul acesta.

— Vrei să spui, curenţii către Terhathum şi înapoi?

Marce scutură din cap:

— Nu. Curenţii de Flux către un sistem şi cei dinspre un sistem nu au nicio legătură. Surprinse privirea Împăraxului. Ştiu, nu este un fapt uşor de înţeles de minţile noastre, dar este adevărat. Modelul nostru are o predicţie pentru curentul de la Terhathum la Centru, dar este foarte neclară fiindcă este mult mai departe în timp. S-ar putea întâmpla în minimum treizeci şi opt de luni şi maximum optzeci şi şapte de luni de acum. Al doilea

termen este momentul când ne aşteptăm să se închidă ultimii curenţi.

— Care va fi ultimul curent care se va închide?

— În acest moment modelele noastre de predicţie consideră că e curentul spre Capăt, care se va închide peste optzeci, cel mult optzeci şi şapte de săptămâni începând de acum.

— Ţii minte pe de rost toate datele astea? întrebă Împăraxul.

— Nu pe toate, mărturisi Marce. Doar pe cele despre care m-am gândit că mă veţi întreba. Am cincisprezece minute cu dumneavoastră, doamnă. Doresc să fiu eficient.

— Nu ţi se pare ironic deloc faptul că planeta Capătul are primul curent de flux care se prăbuşeşte şi l-ar putea avea şi pe ultimul?

— Nu e ironic deloc, doamnă, este absolut întâmplător. Dar sunt bucuros că va fi aşa. Vreau să mă pot întoarce acasă.

Împăraxul îl privi pe Marce:

— Ai călătorit cea mai mare parte din an fără să ştii dacă vei obţine sau nu o întâlnire cu mine.

— Îmi cer scuze, dar nu mă aşteptam deloc să mă întâlnesc cu dumneavoastră. Mă aşteptam să-l văd pe tatăl dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă transmit condoleanţele mele, doamnă.

— Mulţumesc. Ce ai fi făcut dacă nu aş fi hotărât să te primesc?

— Presupun că aş fi prezentat datele mele fizicienilor de la Universitatea din Hubfall şi le-aş fi spus că era treaba lor să transmită mai departe informaţia oricui era dispus să asculte. Apoi mi-aş fi permis să mă plimb câteva zile ca să vizitez şi apoi m-aş fi urcat pe prima navă înapoi la Capăt.

— Acesta este planul tău acum? Să te întorci imediat la Capăt?

— Eu mi-am îndeplinit *planul,* doamnă. V-am vorbit. Sunt gata să vă transmit raportul amănunţit al tatălui meu, verificat de mine, pe care l-a comandat tatăl

dumneavoastră… Puteţi să-l transmiteţi mai departe oricui doriţi spre verificare şi puteţi face ce doriţi cu el, din punctul de vedere al politicii dumneavoastră. Se pare că nu trebuie să vă conving de realitatea datelor. Sunt convins că le veţi folosi cu înţelepciune, deşi nu avem de unde şti dacă tot restul lumii vă va urma.

Uşa se deschise şi Obelees Atek intră în încăpere. Marce se ridică.

— Lord Marce, ţi-ai îndeplinit planul, dar s-ar putea să mai am nevoie de tine. Vei mai rămâne?

— Doamnă, sunteţi Împăraxul, spuse Marce.

— Nu, spuse Împăraxul. Şi pentru prima oară Marce simţi exasperarea din vocea ei. Lord Marce, nu sunteţi un birou pe care să-l redecorez. Vă rog să rămâneţi, să-mi explicaţi mai multe şi să mă ajutaţi să le explic şi celorlalţi. Vă rog să rămâneţi, deşi ştiu că există un risc pentru dumneavoastră şi că riscul acela creşte cu trecerea timpului. *Aş putea* să vă ordon să mă ajutaţi. Dar vă *rog* să mă ajutaţi.

Marce se uită la Împărax şi-şi dădu seama din nou că, indiferent la ce s-ar fi aşteptat de la această întâlnire, la asta nu se aşteptase.

— Doamnă, va fi o onoare pentru mine să vă ajut în orice fel voi putea, spuse el.

Împăraxul îl întrerupse cu un zâmbet larg:

— Mulţumesc Lord Marce. Mă duc acum să fac turul unui nou decar, dar mă voi întoarce diseară mai târziu. Cinezi cu mine? Am şi alte întrebări.

— Bineînţeles, spuse Marce, apoi ezită.

Împăraxul îşi dădu seama:

— Ce e?

— Încerc să-mi pun la punct logistica personală. Acum stau la un hotel de la Staţia Imperială. Smochingul meu este acolo.

— Mai întâi, voi fi epuizată după turul ăsta blestemat de navă, aşa că cina va fi foarte informală. Doi: acum faci parte dintre angajaţi.

Împăraxul se întoarse spre Obelees:

— L-am angajat pe Lordul Marce ca Asistent Special pentru Politica Ştiinţifică. Pune pe cineva să-i aducă bagajele de la Staţia Imperială. Te rog să-i cauţi un apartament în aripa rezidenţială pentru personal, unul potrivit pentru rangul său.

Apoi adăugă, aruncând o privire spre Marce:

— Ai grijă să nu arate ca şi cum ar fi explodat un muzeu acolo. Şi cheamă pe cineva să-l orienteze puţin.

— Da, doamnă, spuse Obelees.

— Pe curând! îi spuse Împăraxul lui Marce.

— Doamnă, spuse Marce şi se înclină.

Împăraxul ieşi din cabinet. Imediat ce trecu pragul uşii de la cabinet, trei asistenţi şi o gardă de corp i se alăturară şi o urmară în timp ce se îndrepta spre anticameră.

Marce o urmări cum se îndepărtează, apoi se întoarse spre Obelees:

— Nu am nici cea mai palidă idee ce s-a întâmplat aici, spuse el.

Obelees zâmbi:

— Se pare că aţi avut o întâlnire plină de succes, Lord Marce. Acum veniţi cu mine să vedem ce apartament putem să vă găsim.

16

Cardenia se simţi aproape ruşinată de cât de euforică era după întâlnirea cu Marce Claremont.

Ruşinată fiindcă, la urma urmei, discuţia, aşa scurtă cum fusese, îi confirmase lucrul de care se temuse tatăl său, o temere pe care o moştenise: că rasa umană era ameninţată cu dispariţia şi nu la modul abstract sau într-un timp îndepărtat, ci într-un mod cât se poate de real şi în mai puţin de un deceniu. În mai puţin de zece ani, fiecare sistem uman avea să fie izolat, singur şi obligat să se descurce doar cu resursele existente în sistem şi doar cu echipamentele existente acolo pentru exploatarea acestor resurse. Habitatele puteau teoretic să dureze decenii întregi sau chiar secole înainte să se prăbuşească, dar mai exista şi elementul uman. Oamenii nu reacţionau bine în momentul când ştiau că sunt izolaţi şi condamnaţi la moartea lentă prin prăbuşirea habitatului. Cardenia îşi aminti ce ştiau despre prăbuşirea Dalasýslei. Oamenii începuseră să se defecteze cu mult înaintea habitatului lor.

Sentimentul de euforie în legătură cu confirmarea destinului a patruzeci şi opt de sisteme umane şi a miliardelor de oameni nu era nimic cu care să te mândreşti.

Dar Cardenia nu se putea abţine. Se simţea euforică, nu fiindcă ar fi fost o fatalistă sau o mizantropă fericită că umanitatea îşi primise, în sfârşit, pedeapsa binemeritată. Se simţea euforică fiindcă, *în sfârşit,* forma nebuloasă şi neclară a domniei sale, a cărei mediocră realizare principală fusese faptul că împiedicase Parlamentul şi breslele să calce în picioare planeta de la Capăt, care nu bănuia nimic, cu ajutorul unui aflux de bocanci militari, îi apăruse brusc şi limpede în obiectiv. Cardenia ştia acum trei lucruri:

Unu: avea să fie ultimul Împărax al Interdependenţei.

Doi: întreaga sa domnie urma să aibă ca ţel salvarea cât mai multor vieţi posibil, prin orice şi toate mijloacele

posibile.

Trei: asta însemna sfârşitul minciunii care era Interdependenţa.

Fiindcă era o minciună, ceea ce Cardenia aflase în ziua când o chemase pe Rachela I în Camera Memoriei şi o pusese să-i explice totul: cum se făcea că vasta majoritate a sistemelor stelare accesibile datorită Fluxului nu erau atât de prielnice vieţii oamenilor, şi cum se făcea că totuşi mergeau înainte, neabătute. Cum începuseră aceste sisteme independente să facă negoţ unele cu altele, şi deveniseră dependente unele de altele pentru resurse. Cum un grup de comercianţi, conduşi de Banyamun Wu şi-au dat seama că puterea rezidă nu atât în comerţ, cât în controlul accesului la Flux şi s-au aşezat în sistemul de la Centru în postul de colectori de taxe înarmaţi.

Cum au camuflat, apoi, şi au ambalat jefuirea resurselor sub etosul religios fabricat al „Interdependenţei", cu fiica lui Banyamun, Rachela, drept un soi de aşa-zis conducător al noii Biserici şi al imperiului care se năştea. Cum i-au răsplătit cei din familia Wu cu titluri de nobleţe şi monopoluri comerciale pe toţi cei care li s-ar fi putut opune, creând astfel sistemul economic de „case şi bresle" care a asigurat un sistem de caste permanent şi care a descurajat activ chiar acel tip de diversificare dinăuntrul fiecărui sistem prin care umanitatea ar fi avut, acum, mai multe şanse de a supravieţui iminentei izolări.

Cum, pe scurt, Interdependenţa codificase şi manipulase nevoia reală a umanităţii de comerţ şi de cooperare între sisteme pentru beneficiul doar al câtorva, al celor aflaţi chiar în vârf. Începând cu familia Wu. Familia *ei.*

Cardenia fusese şocată de încăpăţânarea directă, lipsită de orice remuşcări cu care Rachela I povestea schema Interdependenţei. Asta până când îşi amintise că Rachela I din Camera Memoriei era doar o simulare digitală fără niciun ego. Această versiune a Rachelei I nu avea nevoie de stima de sine şi nici de justificarea acţiunilor pe care le hotărâseră ea, tatăl ei şi primii reprezentanţi ai familiei Wu şi aliaţii lor. Simularea digitală nu simţea ruşinea.

În acel moment, Cardenia îşi dăduse seama că fiecare Împărax de după Rachela trăise acelaşi moment pe care-l trăise şi ea, cel în care intrau în Camera Memoriei pentru a conversa cu strămoşii despre natura Interdependenţei, doar ca să li spună direct că era doar o minciună. Cardenia era sigură că aproape fiecare dintre ei bănuise asta – până la urmă, visul ei despre Naffa care-i spunea că era o minciună fusese manifestarea subconştientului ei, nu o apariţie a vreunui spirit –, dar una era s-o bănuiască şi alta să li se spună, de către reprezentarea simulată, dar verificabilă a strămoşului tău.

Fiindcă era curioasă, Cardenia o pusese pe Jiyi să cheme Împăracşi la întâmplare ca să afle ce au gândit ei când au descoperit sau li s-a confirmat că Interdependenţa fusese fondată iniţial pentru beneficiul familiei Wu şi al aliaţilor ei. Dorise să ştie cum le afectase asta propriile lor domnii. Unii fuseseră surprinşi de duplicitatea strămoşilor lor şi folosiseră acest lucru ca un stimulent de a face vieţile oamenilor obişnuiţi mai bune. Alţii fuseseră încântaţi de jaful ticălos al strămoşilor lor şi acţionaseră pe mai departe, asigurându-se că lucrurile vor rămâne la fel timp de generaţii pentru familia Wu. Doi dintre ei fuseseră atât de îngroziţi, că-şi dăduseră demisia, iar unul dintre ei se autoexilase la Capăt ca să devină fermier, iar celălalt se prăbuşise în nihilism şi-şi dedicase viaţa „băuturii şi futaiului”, după cum exprimase simularea lui.

Dar majoritatea Împăracşilor ridicaseră mai mult sau mai puţin din umeri şi-şi continuaseră misiunea de conducere a Interdependenţei. Cum se crease şi cine beneficia în urma ei rămâneau doar chestiuni teoretice în faţa faptului că *exista,* că avea nevoie de a fi gestionată şi că nimeni nu putea schimba acest lucru, nici măcar un Împărax. Nu era rolul Împăracşilor Interdependenţei să fie radicali, indiferent în ce direcţie politică; aceia care fuseseră s-au trezit înlăturaţi în mod discret şi înlocuiţi de copii de-ai lor mai maleabili sau (dacă a fost necesar) de verişori.

Desigur, Cardenia îşi petrecuse primele nouă luni ale

domniei confruntându-se cu imensa inerţie a cabinetului Împăraxului şi cu modul în care o încorsetau tradiţia şi obligaţia. Oare nu călătorea chiar acum cu naveta pentru un tur de astronavă de care puţin îi păsa, la cererea unei familii cu conexiuni politice care-i displăcea, cu un bărbat pe care cu toţii voiau să-l însoare cu ea, dar nu şi ea însăşi? Nu era acest lucru în sine o metaforă a întregii ei vieţi din acest moment?

Însă *acum.* Sfârşitul Interdependenţei nu era numai inevitabil din punctul de vedere al fizicii, dar şi de dorit din punctul de vedere al supravieţuirii speciilor. Monopolurile vor trebui să dispară, fiindcă fiecare sistem avea să-şi adune resursele şi să se pregătească pentru izolare. Structurile breslelor şi ale nobilimii vor trebui să cadă, fiindcă constituiau un impediment în continuarea umanităţii. Minciuna Interdependenţei – şi anume că aceste lucruri ar fi fost necesare şi de dorit – lua sfârşit, iar Cardenia, care nu-şi dorise niciodată să fie Împărax, avea să fie cea care să-i pună capăt. Va *trebui* să fie cea care să-i pună capăt.

Aproape că o lua ameţeala gândindu-se la acest fapt.

— Suntem pe cale de a andoca la nava *Dacă Vrei Să Cânţi, Cântă!,* spuse pilotul navetei în difuzoare şi Cardenia încuviinţă.

Călătorea cu un set complet de asistenţi şi de gărzi de corp, dar cel puţin o anume porţiune a turului avea să fie singură cu Amit, ceea ce avea să le permită momente de intimitate consimţită în timpul cărora să poată discuta tot ce simţeau că doresc să discute. Cardenia presupuse, în numele lui Amit, că momentele acelea aveau să fie un soi de preludiu stângaci al exprimării afecţiunii.

Acum nu mai trebuie să pretinzi că te vei căsători cu el, îi spunea creierul Cardeniei şi gândul acesta îi trimise o undă bruscă de plăcere în tot trupul. Era cât se poate de adevărat! Singurul scop al mariajului cu Amit sau cu orice Nohamapetan ar fi fost să întărească poziţia Casei cu privire la bresle şi Parlament şi să ţină în frâu, cel puţin teoretic, acea Casă ambiţioasă.

Dar acum nu mai era vorba despre niciun viitor, cel puţin în ceea ce privea Interdependenţa. Cardenia nu mai trebuia să se îngrijoreze de stabilirea dominaţiei imperiale pentru o altă generaţie sau să intre în graţiile breslelor şi ale Parlamentului. Toate astea dispăreau. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să se lupte să menţină umanitatea în viaţă. Cardenia era aproape sigură că nu avea nevoie nici de Amit, şi nici de alt Nohamapetan pentru asta. Dacă Marce Claremont avea dreptate, şi ea credea cu putere că are, atunci în câteva săptămâni toată lumea urma să aibă dovada de care aveau nevoie că Universul se schimba.

Cardenia se gândi în treacăt la Marce Claremont, cu care se simţise bine din clipa în care intrase în cabinetul ei şi râsese de el. Cardenia intenţionase ca întâlnirea să fie privată, dar formală şi totuşi ceva din felul de a fi al lui Claremont o făcuse să se răzgândească. Renunţase la adresarea formală şi practic se apropiase de el în timp ce vorbeau şi apoi aranjase astfel încât să mai vorbească şi seara la cină.

Te simţi atrasă de el, ce să zic, gândi creierul ei. Cardenia nu putu să nu fie de acord cu asta. Era deştept, bine-crescut şi destul de simpatic şi trecuse destul de mult timp de când nu mai avusese niciun fel de relaţie încât această combinaţie, la un bărbat dintre cei cu nu mai mult de zece ani mai tineri sau mai în vârstă decât ea, să nu-i alerteze circuitele. Dar mai reacţionase şi la altceva decât la atracţia sexuală. În timp ce naveta andoca, îşi dădu seama ce era: Claremont îi amintise, doar foarte puţin, de Naffa. Era puţin academic, puţin sardonic şi era o persoană care o putea vedea doar ca fiind Cardenia, şi nu Împăraxul Grayland al II-lea. Sau, cel puţin, o vedea *şi* pe Cardenia.

Poate că am doar nevoie de un prieten, se gândi ea. Zâmbind gânditoare şi apoi ieşi din navetă pe platforma navei *Dacă Vrei Să Cânţi, Cântă!* unde o aştepta Amit Nohamapetan împreună cu cel puţin două sute de muncitori care construiseră nava.

Când coborî pe platformă, se înclinară cu toţii:

— Maiestate, îi spuse Amit Nohamapetan, în timp ce se apropia. Este o plăcere să vă vedem din nou.

În acel moment Cardenia îi zări expresia feţei: o mască tensionată, dar agreabilă. Ascundea evident ceva ce îl apăsa. Cardenia nu se putu abţine să simtă un soi de milă pentru Amit. Orice i s-ar fi întâmplat acum nu era ceva plăcut.

Cardenia îi răspunse şi ea la amabilităţi şi îi permise să-i prezinte constructorii navei, le strânse mâinile supraveghetorilor şi-i felicită pe restul muncitorilor. Cardenia se obişnuise cu acest aspect al muncii ei: saluta mult şi făcea la fel de mult cu mâna, şi avea să facă asta tot restul vieţii ei.

Ei bine, nu vei mai face asta, îi spuse creierul ei.

Îi spuse să tacă şi se întoarse spre Amit:

— Sunteţi gata să începem turul, Lord Amit? întrebă ea.

— Desigur, doamnă, spuse el.

Cardenia îşi întinse mâna cu un gest formal, dar nu neprietenos. Amit îi luă mâna recunoscător şi ieşiră de pe platformă, urmaţi de escorta lor.

Un decar e o navă mare, şi urmau să se plimbe destul de mult. Turul includea şi vizitarea punţii de comandă şi a unităţii de motoare din corpul principal al navei, apoi a calei de marfă şi a fabricilor din inele. În timpul acelei părţi, din cala de mărfuri, Amit şi Cardenia urmau să fie singuri, iar gărzile lor aveau să fie postate în secţiunile inelelor din faţa şi din spatele lor. Oamenii ei erau deja aici de ore întregi, asigurându-se că este în siguranţă din toate punctele de vedere înainte ca ea să pună piciorul pe navă. Această plimbare de una singură cu Amit preţ de o sută de metri nu prezenta pentru ea decât un risc relativ scăzut.

Întregul tur avea să dureze până în două ore, urmat de servirea ceaiului într-un cadru intim, tot numai între Amit şi Cardenia. În timpul căruia, se hotărâse ea brusc, dorea să-i spună lui Amit că poate uita de toată povestea cu căsătoria. Odată luată această decizie,

Cardenia spera că nu va fi prea ciudat de tăcută în timpul turului.

După zece minute de tur deveni însă limpede că, dacă cineva era prea tăcut, atunci acela era Amit Nohamapetan. Când se opreau, acesta redusese la minimum conversaţia cuvenită cu membrii echipajului staţionaţi la posturile lor înainte de a-i lăsa pe aceştia să explice diversele funcţiuni ale navei. Amit nu punea nicio întrebare, ceea ce ar fi putut fi interpretat ca simplă politeţe, dacă n-ar fi arătat un dezinteres flagrant; părea să nu fie deloc atent la explicaţiile membrilor echipajului despre posturile şi sarcinile lor. La un moment dat Cardenia trebuise să-l înghiontească uşor pentru a-l face să-şi dea seama că trebuie să-i mulţumească unui membru al echipajului pentru timpul acordat.

În momentul când se strecurară pe uşa calei de mărfuri, imensitatea uriaşă care fusese inclusă în itinerar cu siguranţă doar pentru a le oferi celor doi câteva momente împreună, singuri, Cardenia hotărî că se săturase:

— Lord Amit, dacă acest tur a fost menit să-mi arate latura caldă a personalităţii tale, mi-e teamă că eşuezi lamentabil, spuse ea, în timp ce mergeau.

Amit zâmbi trist:

— Da, Maiestate, credeţi-mă, sunt perfect conştient.

— Şi există vreo cauză?

— Am primit mai multe veşti proaste azi, din păcate.

— Îmi pare rău să aud asta. Este ceva personal?

— Într-un fel. E vorba mai mult de afaceri, deşi, aşa cum ştiţi, afacerile sunt adesea o chestiune personală.

— Înţeleg acest lucru mai bine decât majoritatea, vă asigur.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru, spuse Amit şi se mai plimbară o vreme prin caverna calei de mărfuri, în tăcere.

Când ajunseră la ceea ce Cardenia se aştepta să fie punctul mort al calei de mărfuri, Amit se opri şi se întoarse spre ea:

— Nu vreţi să vă căsătoriţi cu mine, nu-i aşa, Maiestate?

Cardenia dădu să deschidă gura şi să spună ceva liniştitor, dar apoi îi ieşiră pe gură cuvintele „Nu, nu, chiar deloc” şi, ce să-i faci? Se întâmplase.

— Bine, în ordine, spuse Amit.

— Stai, cum? spuse Cardenia, complet surprinsă. Iertare, Lord Amit, dar mi s-a dat impresia, mai ales din partea surorii dumneavoastră, că mă aflu aici ca să fiu fermecată şi curtată de dumneavoastră. Iar faptul că acum păreţi vizibil uşurat că nu doresc să mă căsătoresc cu dumneavoastră… mi se pare cel puţin *neaşteptat.*

— Îmi pare rău, Maiestate.

— Mie nu-mi pare, spuse Cardenia, şi fu rândul lui Amit să fie surprins. Mă simt eliberată, acum că această politichie enervantă a luat sfârşit. Asta înseamnă că acum chiar putem să ne bucurăm de un ceai băut împreună.

Amit râse, auzind-o.

— Dar nu înţeleg de ce, după mai bine de un an de presiuni ale familiei dumneavoastră şi ale dumneavoastră, vă simţiţi uşurat să aflaţi că nu mă interesează căsătoria cu dumneavoastră.

— Este complicat, spuse Amit.

Cardenia arătă în jur ca pentru a spune *Suntem absolut singuri. Acum e momentul.*

— Versiunea scurtă ar fi că, după cât ni s-a dat de înţeles, celelalte Case consideră că exercităm deja prea multă influenţă asupra dumneavoastră. În acest moment, printr-o asociere mai strânsă cu dumneavoastră, riscăm să *pierdem* influenţă, şi nu s-o câştigăm.

— Ei bine, nu prea ştiu ce să înţeleg din această declaraţie, Lord Amit.

— Vă înţeleg, Maiestate. Este suficient să spun că politica breslelor şi a Parlamentului este destul de complicată în acest moment şi că avem motive să credem că vor deveni şi mai complicate în viitor.

Cardenia simţi cum i se declanşează un semnal de alarmă în creier:

— Cum aşa?

— Pe termen scurt, e vorba despre chestiunea planetei de la Capăt.

— Şi pe termen lung?

— Ei bine, cine poate spune cum va fi pe termen lung?

Zise Amit şi începu să meargă din nou.

— Nu, spuse Cardenia şi rămase unde se afla, obligându-l pe Amit să se oprească. Scuză-mă Lord Amit. Nu cred că aţi renunţa la drumul dumneavoastră spre tron din cauza unei revolte de la Capăt. Şi cred că nici sora dumneavoastră nu ar face asta. Mai e şi altceva aici, nu-i aşa?

Amit Nohamapetan arăta exact ca un copil care fusese prins la furat prăjituri.

— Iar renunţarea asta la tentativa de căsătorie nu este ceva ce vă *doriţi,* nu-i aşa? întrebă Cardenia. Cu alte cuvinte, nu a fost ideea dumneavoastră. Aţi fost obligat s-o faceţi. De către sora dumneavoastră?

— Nu de către ea, spuse Amit.

— Dar *dumneavoastră* nu aţi fi renunţat singur, spuse Cardenia. Prin urmare oricare v-ar fi motivul, ea a fost cea care şi-a dat aprobarea. Dar îmi spusese că este gata să renunţe la locul ei din Comitetul Executiv pentru dumneavoastră dacă ne căsătorim. Fiindcă, pentru cei din Casa de Nohamapetan, e evident mai avantajos ca un membru să se căsătorească în familia regală şi să-şi plaseze un moştenitor al lor pe tron decât să fie reprezentaţi în Comitetul Executiv. Aşa că trebuie să se fi întâmplat ceva de când am vorbit cu ea şi momentul de acum. Ce s-a întâmplat, Lord Amit?

Amit tăcu.

— Este vorba despre planeta de la Capăt? insistă Cardenia.

— Maiestate…

— Sunteţi implicaţi într-un anume fel, nu-i aşa? Revolta de la Capăt.

Amit părea exasperat:

— *Maiestatea* voastră. De ce să fi făcut asta?

Cardenia ignoră condescendenţa ascunsă în aşa-zisa lui exasperare, fiindcă mintea ei se concentrase pe o chestiune mai amplă: Cum *se gândeau* Nohamapetanii că vor profita de revolta, de la Capăt? Dacă erau implicaţi într-un fel sau altul în revoltă, însemna fie că încercau să

câştige bunăvoinţa ducelui în funcţie, fie că voiau să instaleze unul nou sau poate să încerce ca un membru al familiei să acceadă la tron – Ghreni Nohamapetan, fratele mai mic, probabil.

Dar de ce? Dacă ducele în funcţie era detronat şi autorii acţiunii puteau fi identificat drept Nohamapetanii, atunci ducele (sau mai degrabă moştenitorii lui) puteau să-i intenteze un proces în tribunalele din Interdependenţă, care ar fi fost însoţit de punerea unui sechestru pe tot profitul Casei până la terminarea procesului. Asta ar fi fost rău pentru afaceri. Dacă Nohamapetanii l-ar fi instalat pe unul dintre ai lor ca Duce de Capăt, atunci ar fi trebuit ca în cele din urmă să renunţe la baza lor de pe planeta Terhathum, unde mama lui Amit, Jedna, era contesa în funcţie…

Terhathum.

Acea parte din creierul Cardeniei care avea funcţia de identificare a structurilor adună totul laolaltă şi-i prezentă conştientului ei, pe tavă, rezultatul.

— Of, Doamne! spuse ea, privindu-l pe Amit. Ştii despre Flux.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Amit, dar expresia de pe faţa lui de absolută surpriză, atunci când Cardenia menţionase Fluxul, arăta că minte.

— Ştiţi că este pe cale să se prăbuşească. Ştiţi că Terhathum urmează. O abandonaţi pentru planeta de la Capăt. Cardenia se opri pentru o secundă şi apoi se uită fix la Amit, neînţelegând. Ştiţi că se va prăbuşi, dar *nu aţi făcut nimic pentru a vă salva propriii oameni.* De ce?

— Nu se prăbuşeşte, se deplasează, începu Amit să spună şi apoi amuţi.

Cardenia continuă să se holbeze şi apoi creierul ei preluă controlul, făcând-o să realizeze ce spusese el:

— Nu, Lord Amit. O, nu! Nu se deplasează, se închid de tot. Ascultaţi-mă! Trebuie să trimiteţi un mesaj la Terhathum chiar azi. Acum. Trebuie să se pregătească.

— Să se pregătească pentru ce?

— Pentru prăbuşire, Amit. Pentru prăbuşire.

Alarmele începură să sune şi, din spate şi din faţă, gărzile veniră în fugă spre ei doi.

Amit privi în jur şocat:

— Nu se poate ca ea, şopti el. Nu ar îndrăzni. Nu cu mine. Nu acum.

— Ce e, Amit? întrebă Cardenia.

El o privi:

— Îmi pare rău, Cardenia, spuse el şi apoi fuseră amândoi apucaţi de gărzi şi scoşi afară, cu Cardenia dusă în direcţia din care veniseră, iar Amit dus în direcţia spre care se duseseră să se plimbe.

Ambele grupuri ajunseră aproape de uşile lor când cala de mărfuri fu sfâşiată în două de ceva care se izbise de învelişul navei şi se aruncase spre puntea calei de mărfuri. Cardenia se întoarse, în timp ce alerga şi era trasă, în acelaşi timp, şi văzu ceea ce arăta ca rămăşiţele unei navete cum se năpusteşte cu viteză de-a lungul calei de mărfuri, cu fundul în sus, spre peretele din spate, unde alergau Amit şi gărzile lui. Ea îl strigă, dar strigătul se pierdu în zgomotul produs de ruperea şi dezintegrarea navetei şi în zgomotul aspirant al aerului vomitat în afară prin gaura uriaşă din acoperişul calei de mărfuri. Pentru o fracţiune de secundă îi văzu ceafa, aşa cum era el împins de gărzile sale în timp ce alergau. Apoi fuseră cu toţii seceraţi de resturile navetei.

Nava, recunoscând lipsa atmosferei, începu să închidă automat uşile de presurizare. Cardenia şi gărzile ei alergară cât de iute putură spre uşile care coborau, dar curenţii de aer ai atmosferei de pe navă care se scurgea prin gaură, ce aveau forţa unei furtuni, îi încetineau. Cardenia urlă în timp ce uşile coborau din ce în ce mai jos, convinsă că nu vor putea reuşi să treacă.

Nu reuşiră. Nu toţi. Gărzile Cardeniei o împinseră sub uşă şi ea se rostogoli, cu braţele înainte. De pe cealaltă parte, o mână îi prinse una dintre mâini şi o trase cu atâta forţă prin deschizătură încât urlă de durere în timp ce aproape că i se disloca umărul.

Apoi se trezi de cealaltă parte a uşii, încercând să-şi

tragă piciorul înainte ca aceasta să se închidă complet. Undeva pe drum pierduse un pantof.

Cardenia fu ridicată de jos şi trasă cu forţă de-a lungul coridorului, spre spiţa inelului care ducea înapoi spre corpul principal al navei. Când o zăriră, se uită la cele trei gărzi care erau cu ea şi tocmai era pe punctul de a întreba ce se întâmplase acolo când se auzi o pocnitură şi se simţi îmbrâncită puternic pe punte, fracturându-şi încheietura mâinii şi răzuindu-şi braţele şi faţa în timp ce acestea erau târâte pe suprafaţă. Vântul începu să urle din nou. Una dintre gărzile ei, care se ridicase după ce căzuse, fu împinsă în exteriorul secţiei inelare şi dusă mai departe înainte ca uşile de presurizare să se închidă complet.

După ce acestea coborâră, Cardenia numără până la zece înainte să se ridice în picioare pe punte. Icni, inspirând disperată; cele două rupturi diluaseră atât de mult atmosfera navei în inel încât Cardenia simţi că se sufocă. Una dintre gărzile ce-i rămăseseră, icnind şi ea, găsi un set de urgenţă montat în perete, îl deschise şi scoase din el două butelii mici de oxigen. Îi întinse una dintre ele Cardeniei şi-i arătă cum s-o folosească. Cardenia aspiră o gură plină de oxigen şi fu atât de recunoscătoare că începu să scâncească.

Garda se ocupă apoi de colegul său care nu se mai ridicase de pe jos. Cardenia privi şi văzu o baltă de sânge în jurul capului bărbatului. Fusese împins atât de tare pe punte că avusese o hemoragie.

De jur împrejurul lor, un sunet uriaş, scârţâind şi pocnind, gemea prin suprafeţele segmentului lor de inel şi prin aerul rarefiat.

— Ce este asta? întrebă Cardenia.

— Inelul se roteşte ca să asigure gravitaţia, spuse garda. Acum s-a rupt. Inelul se autodistruge.

Bărbatul se întinse după Cardenia, oferindu-i mâna:

— Veniţi, doamnă, trebuie să vă trecem prin spiţa aceea.

Spiţa era proiectată în funcţie de câmpurile de forţă; o pasarelă largă ocolea de pe podeaua principală, apoi urca pe ceea ce părea a fi peretele segmentului de inel şi apoi

intra în spiţă. Spiţele duceau spre nava principală, cu câmpuri de forţă care asigurau traversarea lor şi la celălalt capăt.

— Dumneavoastră mai întâi, doamnă, spuse garda şi Cardenia şchiopătă, cu butelia de oxigen în mână şi intră în spiţă.

Se întoarse apoi să se uite la gardă:

— Continuaţi să mergeţi, îi spuse aceasta, privind în sus şi făcându-i semne Cardeniei să înainteze, şi apoi zgomotul ce gemea se înteţi şi, aflată mai jos decât garda, Cardenia putu să vadă cum puntea segmentului inelar începuse să se îndoaie şi să se rupă. O uşă de presurizare, de data aceasta una pentru presurizarea spiţei, se închise ca un iris. Ultima imagine cu garda pe care o văzu Cardenia fu cea în care aceasta îi striga să fugă.

Nu avea nevoie de încurajări. O luă la goană prin spiţă până când câmpurile de forţă cedară şi apoi se împletici plutind prin aer, de-a lungul spiţei, izbindu-se întâi de perete şi apoi târându-se pe el şi încercând să ajungă la portalul îndepărtat şi în nava principală.

În timp ce Cardenia şchiopăta mai departe, trecu pe lângă un segment din spiţă cu o secţiune transparentă. Se uită afară şi văzu epava inelului navei, şi cum segmentul de vizavi de ea se rupea de navă, fracturând spiţa care ducea spre ea, împrăştiind resturi de tot felul. Le urmări în timp ce plutea dincolo de ele şi apoi rămaseră în spatele ei. În faţa ei era portalul spre navă.

Care, după cum îşi dădu seama acum, era sigilat.

O crăpătură adâncă şi zgomotoasă plesni spiţa din jurul Cardeniei, aruncând-o pe aceasta într-un perete şi învârtind-o. În timp ce se rotea auzi un cor de fluierături ascuţite, multiplicate; mai jos de spiţă era o ruptură de-a lungul peretelui, găurele ca nişte înţepături, formând un şir de cel puţin trei metri. Spiţa îşi pierdea atmosfera.

Cardenia îşi prinse şi mai strâns butelia de oxigen, îşi croi drum până la portalul care o despărţea de nava principală, înşfăcă o priză de mână pe partea cu portalul şi începu să lovească în portal cu butelia. Continuă în timp ce

aerul se subţia şi devenea rece, mai aspirând din când în când aerul din butelie ca să rămână conştientă şi să poată să lovească în portal. Continuă să facă asta până când auzi sau avu o halucinaţie cum că aude pe cineva lovind din partea cealaltă.

Continuă până când o birui frigul.

17

Gărzile imperiale dădură năvală ca un roi în birourile Casei de Lagos de la Casa Breslelor, ceea ce-i smulse Kivei singurul răspuns la eveniment care i se părea raţional:

— Ce mama naibii? îl întrebă ea pe Lordul Pretar, care stătea în picioare în biroul său în timp ce gărzile şi anchetatorii îi căutau prin dosare şi prin tabletă, împreună cu dosarele şi tabletele oricărei alte persoane din birouri.

— A avut loc o încercare de asasinat împotriva Împăraxului, explică Pretar.

— Şi ce dracu' are asta de-a face cu noi acum? întrebă Kiva.

— Lady Kiva, *vă rog,* spuse Pretar, privind în jur spre gărzi. Încercaţi să menţineţi un ton respectuos.

— *La dracu'* cu tonul! ţipă Kiva. Răspunde la blestemata de întrebare!

Kiva putea să observe cum Pretar încerca să se hotărască dacă el, ca director principal al Casei de Lagos de la Centru, putea să se răţoiască la fiica matriarhului Casei. După o clipă se hotărî să n-o facă, ceea ce Kiva considera că este o alegere corectă, deşi una dezamăgitoare, pentru că abia aştepta o ocazie să-l facă să muşte din blestematul de covor chiar acum.

— Împăraxul făcea turul unei astronave abia construite, spuse el. Cineva a trosnit o navetă în segmentul inelar unde făcea ea turul.

— Bine, şi?

— Şi naveta este de pe una dintre navele noastre.

— Cum? *Care* navă?

— Nava *Da, Domnule.*

— La dracu', glumeşti! spuse Kiva.

Pretar privi în jur şi-şi arcui sprâncenele, ceea ce Kiva găsea extrem de iritant, de parcă i-ar fi spus *Oamenii aceştia nu ar fi aici dacă aş glumi.*

— Lady Kiva, se auzi o voce din spatele ei. Se întoarse şi văzu un cretin care părea foarte oficial şi care se holba la

ea.

— Cine eşti?

— Hilbert Limbar, Şeful Gărzii Imperiale. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Bine, fiindcă şi eu vreau să vorbesc cu tine, spuse Kiva şi apoi se întoarse spre Pretar. Afară!

— E biroul meu, protestă Pretar. Şi nu sunteţi mama dumneavoastră, Lady Kiva.

— Nu, nu sunt, spuse Kiva. Cheam-o şi plânge-te de mine, dacă vrei. Până atunci, dispari dracului, fiindcă am nevoie de biroul tău!

Pretar se holbă o clipă, apoi ieşi. Gărzile şi anchetatorii din birou se holbară la el în timp ce ieşea.

Kiva le făcu semn:

— Spune-le celorlalţi să iasă naibii şi ei! îi spuse ea lui Limbar.

— Ieşiţi naibii cu toţii! spuse Limbar. Pentru cincisprezece minute.

Ieşiră naibii cu toţii şi Limbar închise uşa după ei.

— Deci cum naiba a fost una dintre navetele noastre deturnată pentru asta? întrebă Kiva, îndreptându-se spre scaunul de birou al lui Pretar şi prăbuşindu-se în el.

— Este amuzant că mă întrebaţi asta, Lady Kiva, spuse Limbar. Tocmai voiam să vă întreb acelaşi lucru. Dacă se poate cu mai puţine înjurături.

— Evident, habar nu am!

— Dumneavoastră aţi fost reprezentantul proprietarului navei *Da, Domnule.*

— Da.

— Şi pe drumul de întoarcere la Centru, venind de la Capăt, v-aţi burduşit nava cu imigranţi de la Capăt, care aparent încercau să scape de războiul civil de acolo.

— Da. Şi?

— Deci este posibil ca unul sau mai mulţi dintre imigranţi să fi avut planuri, odată ajunşi aici.

Kiva pufni:

— Sugerezi că unul dintre tâmpiţii ăştia pe care i-am adus la Centru ştia că Împăraxul – un Împărax *nou-nouţ,*

care fusese încoronat cam pe când plecam noi – se va afla pe o anume navă într-un anume moment şi pe urmă pur şi simplu au *împrumutat* o navetă ca s-o atace.

— Nu cred că e posibil. Cred că mai degrabă cineva de aici le-a dat instrucţiuni odată ajunşi aici şi au evaluat peisajul politic.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kiva.

— Lady Kiva, ştiţi ce navă a fost atacată?

— Nu.

— E vorba despre nava *Dacă vrei să Cânţi, Cântă!,* care a fost un decar comandat de Casa de Nohamapetan.

Kiva nu spuse nimic.

— Lady Nohamapetan mi-a spus că nu cu mult timp înainte ca nava Casei ei să fi fost atacată, dumneavoastră şi mama dumneavoastră, Contesa, l-aţi ameninţat pe Amit Nohamapetan din cauza unei dispute comerciale.

— Nu l-am *ameninţat.* Ne-am exprimat doar foarte clar dezacordul faţă de anumite acţiuni pe care Casa lui le-a întreprins împotriva noastră la Capăt, dar s-a oferit să rezolve acele probleme în afara tribunalului. Îl puteţi întreba chiar dumneavoastră.

— Mi-ar plăcea să fac acest lucru, numai că se afla cu Împăraxul când a avut loc atacul. Împăraxul a supravieţuit. Amit Nohamapetan, din păcate, nu.

— Ah, la naiba! spuse Kiva după o clipă.

Limbar încuviinţă:

— Pot să vă arăt fotografii, dacă doriţi. Nu a mai rămas mare lucru, totuşi. Tot ce nu s-a transformat în pete pe puntea navei a fost proiectat în spaţiu.

— Sper că nu crezi cumva că *noi* am făcut asta.

— Ei bine, Lady Kiva, spuneţi-mi dumneavoastră. Sosiţi de la Capăt cu o dispută comercială împotriva Nohamapetanilor şi cu o navă plină de imigranţi de pe o planetă ai cărei rebeli au atacat ţinte prin toată Interdependenţa şi care au încercat să-l asasineze pe Împărax şi înainte. Aşa că acum avem această încercare de asasinat care nu numai că-l ţinteşte pe Împărax, dar care se şi descotoroseşte de moştenitorul Casei de

Nohamapetan şi, cu totul întâmplător, produce daune financiare Casei lui, distrugând noul ei decar exact înainte de a fi lansat în misiune. Nu vă daţi seama că aş putea să-mi imaginez că dumneavoastră şi aceşti terorişti de la Capăt aţi fi putut decide că ar fi bine să împuşcaţi doi iepuri dintr-un foc?

— Puteţi să vă *imaginaţi* orice doriţi, spuse Kiva. Nu înseamnă că e şi adevărat. Şi nu ar avea niciun sens. Noi aveam nevoie de Lord Amit viu pentru a duce la bun sfârşit înţelegerea pe care ne-o doream de la el. A-l ucide înainte de rezultatul înţelegerii nu ne-ar fi adus nimic bun. Acum nu vor mai vrea să aibă nimic de-a face cu noi, mai ales dacă-şi închipuie că am fost implicaţi.

Limbar zâmbi:

— Cel puţin asta o cred şi eu. Lady Nadashe este furioasă şi doar faptul că acum încropeşte o armată să plece la Capăt o ţine preocupată şi este mai puţin atentă la Casa de Lagos.

Kiva deschise gura să spună ceva despre implicarea Nohamapetanilor în revolta de la Capăt şi de ce nu investiga Limbar naibii chestia asta, când îşi închise gura atât de repede că-i scrâşniră pur şi simplu dinţii.

— Da, Lady Kiva? spuse Limbar, observând-o. V-aţi dat seama de ceva?

— Mă gândeam dacă aveţi vreo probă care să susţină ipoteza dumneavoastră.

Limbar arătă în jur:

— Există un motiv pentru care ne aflăm aici. Nu-mi închipui că dumneavoastră sau mama dumneavoastră sunteţi atât de stupide încât să fi înregistrat orice asemenea planuri pe vreun mediu de stocare, dacă aţi fi implicate. Dar poate că nu toţi angajaţii dumneavoastră sunt atât de conştienţi de acest lucru. În care caz, vom afla totul. Între timp, Lady Kiva, veţi înţelege că am restrâns libera dumneavoastră circulaţie spre Centru, pentru moment, şi că veţi fi monitorizată în mod discret oriunde veţi merge. Nu numai dumneavoastră, desigur. Mama dumneavoastră, Lord Pretar şi majoritatea funcţionarilor

dumneavoastră superiori de aici de la Centru şi de pe Xi'an au şi ei libertatea de mişcare restrânsă.

— Asta nu-i va cădea prea bine mamei.

— Atunci îi puteţi spune Contesei şi mă puteţi cita complet că pur şi simplu nu-mi pasă. Cineva a încercat să-mi ucidă Împăraxul pentru a doua oară de când sunt eu responsabil. Puteţi fi sigură că voi descoperi cine a făcut asta. Şi, dacă sunteţi dumneavoastră sau mama dumneavoastră, sau oricine aparţine Casei de Lagos puţin o să-mi pese cât de mare şi tare sunteţi sau cât de mult puteţi să-i intimidaţi pe subordonaţii dumneavoastră. Vă voi distruge, pe dumneavoastră şi întreaga dumneavoastră Casă, dacă va trebui.

— O să-i transmit.

— Sigur, vă rog. Şi acum, Lady Kiva, vă rog să mă scuzaţi, oamenii mei trebuie să se întoarcă la lucru. Se duse şi deschise uşa ca să-şi lase să intre gărzile şi anchetatorii înapoi în încăpere. Kiva îi urmări cum vin în şir şi apoi se ridică din scaun, ieşi din birou şi se îndreptă spre casa liftului. În timp ce făcea acest lucru, o gardă lăsă ce făcea şi veni spre ea.

— O, las-o încolo, spuse Kiva gărzii. Tâmpitul tău de şef a spus că vei fi discretă.

— Asta e discreţia, spuse garda, stând în picioare lângă ea.

Kiva rezistă tentaţiei să-şi dea ochii peste cap:

— Cum te cheamă?

— Sergent Brenja Pitof.

— Ei bine, Sergent, pot să am şi eu un moment de respiro între acum şi oricând se vor termina toate astea?

— Nu, nu chiar.

— Deci mă vei urmări când mă duc la veceu?

— Nu.

— Bine.

— Dacă baia nu are fereastră sau o a doua ieşire.

Uşa liftului se deschise şi Kiva intră. Sergentul Pitof o urmă.

— Apasă butonul „Parter", spuse Kiva.

— Trebuie să vă urmăresc, Lady Kiva, nu să fiu servitoarea dumneavoastră, spuse Pitof. Apoi apăsă butonul, oricum.

— Unde sunteţi? o întrebă Căpitanul Blinnika pe Kiva, uitându-se la ea de pe tableta ei pe care nu i-o confiscase garda.

— Sunt în baia camerei mele din hotel, spuse Kiva.

— Ce se aude?

— E duşul.

— Mă chemaţi de sub duş?

— Nu, am lăsat duşul să curgă ca să pot să vă vorbesc. Am o nenorocită de gardă în camera mea de hotel.

— Ce face garda acolo?

Zace pe pat după o partidă extrem de epuizantă de sex, se gândi Kiva, dar nu o spuse. Kiva decisese că, de vreme ce urma să fie urmărită atât de îndeaproape, putea măcar să se aleagă cu ceva din asta.

— Aşteaptă să termin cu duşul, aşa că ar fi bine să continuăm discuţia. Adică: ce naiba s-a întâmplat cu naveta noastră?

— Se întorcea de la Staţia Imperială când au murit comunicaţiile şi s-a pilotat singură spre docul unde se construia *Cântă* şi s-a izbit de navă. Garda Imperială a deschis focul asupra ei în timp ce zbura spre navă, dar nu au reuşit s-o distrugă înainte să lovească.

— Cine era pilotul?

— Ling Xi.

Kiva se strâmbă. Xi era absolut competent şi absolut neinteresant, şi nu avea păreri politice personale, din câte ştia ea:

— Nu are niciun sens să fi dorit să proiecteze naveta în nava aceea.

— Nici nu cred că a făcut-o, spuse Blinnika. Avem datele de la panoul de control al navetei. Arată multă activitate în timpul călătoriei, dar nu şi datele de pilotare sau mai bine zis date de pilotare care să corespundă călătoriei. Tot ce vedem este ceea ce se poate vedea atunci când un pilot

încearcă să preia *controlul* navetei, dar nu o poate pilota în mod activ.

— Deci crezi că a fost deturnată?

— Da. Cred că s-a intrat cumva în mecanismul ei de pilotare şi pe urmă fie s-a autopilotat, fie a fost pilotată de la distanţă până la *Cântă.*

— I-ai spus asta celor de la Garda Imperială?

— Nu au întrebat şi am hotărât să-i las să-şi dea seama. Au venit pur şi simplu pe navă, au descărcat toate datele pe care le puteau descărca şi s-au instalat într-una din calele de mărfuri. Sunt tot acolo.
M-au interogat pe mine şi pe funcţionari superiori, dar asta a fost acum multe ore. Nu avem voie să plecăm. Nu ştiu ce fac.

— Nu mai era nimeni pe navetă în afară de Xi?

— Nu.

— Dar înainte? A pilotat naveta la Staţia Imperială, da? Era cineva cu ea atunci?

— Staţi aşa, spuse Blinnika.

Kiva aşteptă şi decise că avea efectiv nevoie de un duş; ea şi Sergentul Pitof fuseseră destul de exuberante. Se dezbrăcă, îşi puse tableta pe modul difuzor şi intră sub duş.

— Au fost doi pasageri, spuse Blinnika când reveni. Trei, de fapt. Un soţ şi soţie cu numele Lewyyn şi un bărbat pe nume Broshning. Plecau de pe *Da, Domnule* pentru totdeauna.

— Ştim unde s-au dus?

— Nu am nicio idee.

— Dar cineva *ştie,* nu? Nu avem o modalitate de a afla?

— Nu ştiu. Sunt căpitan, nu detectiv particular.

— Întreabă-l pe Magnut. Dacă aveau marfă în cală şi nu au luat-o pe navetă cu ei, au aranjat să le fie trimisă undeva.

— Tocmai am descărcat-o. Staţia Imperială se ocupă de ea de acum înainte.

— Atunci trimite pe cineva să-i întrebe *pe* ei.

— E foarte uşor de spus…

— La dracu'! Garda Imperială crede că am încercat s-o omoram pe Împărax, spuse Kiva. Cred că ne putem permite un mic *efort.*

Blinnika rămase tăcut o vreme:

— M-aţi pus pe difuzor?

— Poate.

— Credeam că aţi spus că încercaţi să nu fiţi auzită.

— Am hotărât că am nevoie mai mult de duş.

— Mi-aş fi dorit să nu ştiu asta

— Găseşte-i pe oamenii ăia pentru mine. Spune-mi unde sunt!

— Nu promit nimic.

— Atunci probabil că ne vom vedea la puşcărie.

Kiva îl auzi pe Blinnika oftând:

— Nu vă voi suna. Mi-e teamă de ce veţi face când răspundeţi. O să vă trimit un mesaj.

— Criptat.

— Evident, spuse Blinnika şi se deconectă.

Kiva termină cu spălatul, opri duşul, se uscă cu prosopul şi deschise uşa, găsind-o pe Sergentul Pitof imediat de cealaltă parte a uşii.

— Ştiţi că există modalităţi mai simple de a-i găsi pe oamenii ăia, spuse Pitof.

— La dracu'! Ai ascultat la uşă? spuse Kiva, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Ce ai auzit?

— Mai tot ce aţi spus după ce aţi pus pe modul difuzor.

— Eşti incredibilă!

— Simplul fapt că am făcut sex nu înseamnă că trebuie să nu-mi mai fac datoria, Lady Kiva.

Kiva deschise gura şi apoi o închise:

— Nu ştiu ce să zic. Ce ai vrut să spui cu modalităţile mai simple de a-i găsi pe oamenii ăia?

— Oricine ajunge la Staţia Imperială pentru imigrarea permanentă trebuie să le spună celor de la Vamă unde va locui. Cei de la Imigraţie trebuie să îi înregistreze şi să-i monitorizeze până când obţin dreptul de şedere

permanentă.

— Aşa că cei de la Vamă ştiu unde se află.

— Probabil.

— Uneori oamenii mint în legătură cu locul unde se vor duce.

Pitof scutură din cap:

— Trebuie să prezinţi rezervarea de la hotel sau numele şi adresa oamenilor la care ai stat înainte să pleci de la Vamă şi să transmiţi că te-ai cazat imediat ce ajungi.

— Şi apoi ieşi pe uşă şi nu mai aude nimeni nimic despre tine.

— Cel puţin vei fi cu un pas mai aproape de adevăr decât eşti acum.

— Şi cum pot să discut cu Vama?

— Nu discuţi. Discut eu.

— De ce m-ai ajuta?

— Nu există nicio raţiune pentru care nu te-aş ajuta. Atâta vreme cât raportez totul şefului meu.

Kiva îşi arcui o sprânceană:

— Probabil nu chiar totul.

— Nu, voi raporta şi partea cu sexul.

Acest lucru o făcu pe Kiva să ia o pauză.

— Nu este, de fapt, cam neetic să ţi-o tragi cu persoana pe care o monitorizezi?

Sergent Pitof dădu din cap:

— Mi s-a spus să stau cât mai aproape de tine.

Kiva râse, auzindu-i vorbele:

— Cred că-mi placi, Sergent Pitof. Eşti genul meu de ticăloasă.

— Mulţumesc, Lady Kiva. Acum dă-mi numele acelea din nou. Nu am reuşit să înţeleg bine din cauza zgomotului apei de la duş.

Taffyd şi Chun Lewyyn stăteau la Staţia Imperială, la un hotel modest cu numele de Primrose. Asta nu era prea bine pentru Kiva: ea nu putea părăsi Centrul. Avea să se ocupe de ei mai târziu. Aştepta informaţii despre Geork Broshning când auzi o bubuitură şi apoi urlete dinspre

holul hotelului. Kiva se repezi să-şi ia un halat din dulap şi apoi deschise uşa şi privi la atriumul hotelului, aflat cu trei etaje mai jos, şi la corpul zdrobit de pe jos care privea la acoperişul hotelului, aflat la şaisprezece etaje mai sus.

— L-am găsit, spuse Sergent Pitof, din cameră. Îşi puse celălalt halat şi merse pe coridor să-i arate Kivei informaţiile de pe tabletă, care includeau o fotografie a lui Broshning.

Kiva o privi:

— Sunt aproape sigură că l-am găsit şi eu, spuse ea, şi arătă spre corpul de pe podeaua atriumului, înconjurat acum de oameni şi care începuse să sângereze.

Apoi mai observă încă ceva şi o luă pe culoar în halat, spre lifturi. Pitof o urmă.

La parter, Kiva păşi în atrium, trecu de cadavru şi de mulţimea din jur şi merse la unul dintre ghivecele mari, plin de plante artificiale. În ghiveci era o cartelă de acces în mijlocul unor frunze false mari de plantă suculentă. Kiva o înşfăcă, trecu mai departe de bărbatul mort şi de admiratorii săi şi merse spre recepţie, unde captă atenţia unui director-adjunct de hotel care arăta foarte şocat.

— Vrei să fii drăguţ şi să-l apelezi pe Geork Broshning pentru mine? Mă aşteaptă, dar i-am uitat numărul camerei.

— Da… sigur, spuse directorul-adjunct de hotel, activându-şi ecranul ca să caute numele, apoi glisă spre panoul de comunicaţii pentru a introduce codul camerei. Nu răspunde nimeni, doamnă, spuse el după un minut.

— Presupun că mi-ai putea spune numărul camerei?

— Îmi pare rău, doamnă. N-am voie să fac asta.

— Desigur, spuse Kiva şi apoi se întoarse tocmai când Pitof venea spre ea.

Kiva trecu de ea şi se duse spre lift. Apăsă butonul pentru etajul doisprezece în timp ce Pitof intra. Pitof observă numărul etajului, dar nu spuse nimic.

La etajul al doisprezecelea Kiva ieşi, merse până la camera 1245, numărul pe care-l formase directorul adjunct pe ecranul său şi introduse cartela în uşă. Uşa se deschise.

— Probabil nu ar trebui să mă urmezi înăuntru, îi spuse

ea lui Pitof. Ai putea fi acuzată că ai alterat probe. În halat.

— Taci şi deschide uşa, îi spuse Pitof. Kiva scutură din cap şi intră.

Patul din cameră fusese folosit, dar aşternuturile nu fuseseră date la o parte: cineva se întinsese pe pat, dar poate că nu se culcase în el. Altfel, în cameră era ordine, erau acolo valize şi alte lucruri nedespachetate. Kiva privi spre birou şi găsi un caieţel şi un pix, cu un mesaj pe foaia de deasupra caieţelului. Se îndreptă spre birou şi, fără să-l atingă, citi acele cuvinte scrise cu litere mici şi înguste.

Cultivam porumb şi banu *pe Planeta de Capăt,* spunea mesajul. Banu *s-a uscat din cauza unei ciuperci. Au spus că a fost cauzată de citrice, dar cred că a fost din cauza porumbului. Şi acesta s-a dus. Am pierdut tot şi apoi războiul m-a forţat să plec. Am încercat să plec, dar nu-mi puteam permite. Apoi Ghreni Nohamapetan a cerut să mă vadă.*

Mi-a spus că-mi plăteşte drumul. Mi-a spus că se simte responsabil pentru ce s-a întâmplat culturii de banu. *Mi-a spus că am fost un francizor bun.*

Mi-a spus când ajung la Centru să contactez un ofiţer vamal pe nume Che Isolt care îmi va spune cum să procedez mai departe. Isolt a venit pe navă şi mi-a dat un transmiţător. Mi-a spus să-l las pe navetă când mă dau jos. Aşa am făcut. Apoi, când am ajuns la hotel, am deschis monitorul şi am aflat ce s-a întâmplat cu naveta.

Ştiu că vor afla cum s-a întâmplat. Ştiu că mă vor găsi. Ştiu că nimeni nu mă va crede. Am pierdut deja atât de mult şi am fost jucat pe degete ca un prost. M-am gândit că am şansa unei noi vieţi aici, la Centru. M-am înşelat.

Îmi pare rău pentru nenorocire.

— Lua-i-ar dracu’ de Nohamapetani! spuse Kiva şi se întoarse spre Pitof: ai la tine tableta? Pitof i-o arătă. Cheamă-ţi şeful!

— Ce vrei să-i spun?

— Spune-i că am găsit ceva care mă scapă şi pe mine, şi

pe cei din Casa mea.

— Nu va fi convins de un bilet de sinucigaş, spuse Pitof.

— Nu e doar un bilet de sinucigaş, spuse Kiva.

— Tot va dura ceva timp.

Kiva încuviinţă:

— Mda. După ce eşti gata, lasă-mă să folosesc tableta ta.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să-l sun pe căpitanul meu şi să-i spun să nu-l mai caute pe Broshning. Şi apoi o să mai sun pe cineva.

— Pe cine?

— Cineva de care sunt sigură că poate accelera al naibii de mult procesul de a-mi scăpa Casa de acuzaţii.

18

Garda imperială împinse uşa şi o deschise, iar Marce Claremont intră în camera ornamentată şi cavernoasă unde Comitetul Executiv îşi ţinea prima sa şedinţă de dimineaţă. Marce intră cu un dosar în mână, încercă, cu ochii cât cepele, să cuprindă cu mintea stilul baroc al imensei încăperi şi-şi dădu seama că, indiferent cât de mult timp ar fi rămas la Palatul Imperial, nu avea să se obişnuiască cu ridicola lui somptuozitate. Într-un cuvânt era excesivă.

Ajunse la masa unde stăteau aşezaţi membrii Comitetului Executiv, cu excepţia Împăraxului, care încă îşi revenea după încercarea de asasinat. Membrul din capul mesei, despre care Grayland al II-lea îi spusese că este Arhiepiscopul Korbijn, îl cântări tăcută din priviri. Marce se înclină spre ea şi trecu scurt în revistă masa, căutând-o cu privirea pe cealaltă persoană pe care dorea s-o vadă, şi anume Nadashe Nohamapetan. Nu o mai văzuse până acum, dar o recunoscuse destul de repede – mai tânără decât orice alt membru al Comitetului Executiv şi semănând foarte mult cu fratele ei Ghreni. Se uită şi ea la el, fără expresie, aşa cum era şi normal, fiindcă habar nu avea cine era sau ce reprezenta.

— Sunteţi nou aici, îi spuse Arhiepiscopul Korbijn.

Marce încuviinţă:

— Da, Înălţimea Voastră. Sunt Marce Claremont, noul asistent pentru strategia pentru ştiinţă al Împăraxului. Am fost angajat chiar ieri, când am sosit de la Capăt.

Asta îi trezi interesul lui Nadashe, dar îşi ascunse reacţia cu grijă; dacă Marce nu s-ar fi uitat exact pentru asta, nici n-ar fi observat.

Korbijn zâmbi, privind spre Comitet:

— Probabil că este cam mult pentru a doua zi a dumneavoastră aici.

— Da, Înălţimea Voastră. Este mult. Mai mult decât ştiţi.

— Înţeleg că aveţi noutăţi pentru noi despre starea

Împăraxului, spuse Korbijn.

— Aşa este, şi am şi alte veşti despre o chestiune pe care Împăraxul mi-a cerut s-o prezint Comitetului, dacă doriţi să-i acceptaţi rugămintea.

— Bineînţeles.

— Starea Împăraxului este mai bună, spuse Marce. Mai suferă de efectele frigului şi ale hipoxiei produse de faptul că a rămas prinsă în acea spiţă neetanşă a decarului, însă din fericire gărzile ei sau câţi mai rămăseseră în viaţă au reuşit s-o scoată de acolo înainte să sufere leziuni care i-ar fi ameninţat viaţa. A avut noroc. Mai mult noroc decât cele cinci gărzi care şi-au pierdut viaţa, apărându-i-o pe a ei şi cele patru gărzi care au încercat să-l salveze pe Lordul Amit Nohamapetan.

Se întoarse şi se înclină uşor spre Nadashe:

— Condoleanţe, Lady Nadashe, pentru pierderea suferită.

— Vă mulţumesc, spuse ea.

— Desigur.

Marce se întoarse spre Korbijn:

— Dr. Drinin i-a spus că doreşte să mai rămână la pat, să se odihnească şi s-o mai ţină sub observaţie câteva zile, pentru ca trupul ei să se mai vindece. I-a sugerat să permită acestui Comitet Executiv să se ocupe de orice chestiuni care pot apărea. Consider că-i sugera subtil că acest Comitet ar trebui să se ocupe şi de autorizarea parlamentară a forţei împotriva planetei de la Capăt şi a rebelilor de acolo.

— Ce a răspuns Împăraxul? întrebă Korbijn.

— A spus că în absenţa ei, Comitetul poate acţiona în locul ei pentru a implementa autorizarea.

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, spuse Upeksha Ranatunga, care votase în Parlament pentru trimiterea unei nave de război, *Profeţiile Rachelei,* la Capăt.

— ...dar numai după ce voi prezenta Comitetului cea de-a doua informaţie pe care Majestatea Sa doreşte să v-o împărtăşească.

— Şi care este informaţia? întrebă Korbijn.

— Aceasta, spuse Marce şi deschise dosarul pe care-l avea în mână şi care conţinea nouă documente tipărite, fiecare conţinând un număr substanţial de pagini capsate împreună. Începu să le distribuie membrilor Comitetului.

— Ce e asta? întrebă Ranatunga.

— Este o ciornă timpurie a unei lucrări ştiinţifice pe care tatăl meu a primit-o cu mai mulţi ani în urmă, de la un student doctoral pe nume Hatide Roynold. I-a trimis-o lui, deoarece, deşi tatăl meu era auditorul imperial la Capăt, se afla acolo pentru îndeplinirea unei alte sarcini pe care i-o dăduse Împăraxul Attavio VI. Tatăl meu era fizician al Fluxului, aşa cum sunt şi eu, iar fostul Împărax îi ceruse să colecteze date despre stabilitatea curenţilor Fluxului din cadrul Interdependenţei. Attavio VI era preocupat, în ciuda celor mai bune asigurări ale aproape tuturor fizicienilor Fluxului, că aceste căi de comerţ importante se pot prăbuşi.

— Şi se vor prăbuşi? întrebă Ranatunga.

— S-a mai întâmplat deja, spuse Marce. Este evident că am pierdut curentul de Flux spre Terra, căminul nostru strămoşesc, acum mai mult de o mie de ani. Un alt curent, cel care implica sistemul Dalasýsla, s-a prăbuşit după încă două sute de ani. Cu toate acestea, de atunci, curenţii Fluxului au fost remarcabil de stabili, lucru care a permis dezvoltarea şi prosperitatea Independenţei.

Korbijn scutură raportul pe care nu se deranjă să-l răsfoiască în acest moment. Şi alţii din Comitet le puseseră pe masă. Nadashe Nohamapetan îl lăsase jos pe al ei pentru a-şi nota ceva pe tabletă:

— Această lucrare sugerează prăbuşirea curenţilor de Flux?

— Nu, spuse Marce. Lucrarea afirmă, de fapt, că aceşti curenţi vor suferi o deplasare radicală, rearanjându-se de-a lungul câtorva ani. Cei mai mulţi dintre curenţii Fluxului pe care îi avem acum vor dispărea, dar vor fi înlocuiţi de alţii care se vor naşte şi care vor permite în continuare practicarea comerţului în Interdependenţă, însă cu planeta de la Capăt ca nod al acestei noi reţele de curenţi de Flux,

şi nu cu Centrul.

— Este exact? întrebă Korbijn.

— Este ceea ce dorea să ştie şi Roynold şi de aceea i-a trimis ciorna tatălui meu care scrisese o lucrare similară şi discutase cu Attavio al VI-lea, cu care era prieten, despre ceea ce descoperise. La cererea lui Attavio, încetase să mai cerceteze subiectul în mod public, dar prima lucrare rămăsese în continuare publică. Roynold a presupus că era singura persoană care ar fi luat-o în serios în legătură cu acest subiect.

— Şi el ce a spus?

— Nimic; el cerceta în mod confidenţial pentru Împărax. Singura persoană căreia i-a împărtăşit ciorna am fost eu, fiindcă lucram împreună cu el la această cercetare. Şi în mod public, cel puţin, Hatide Roynold s-a oprit să mai cerceteze subiectul. Lucrarea ei de doctorat aduce în discuţie o cu totul altă direcţie de cercetare. Dar gărzile imperiale tocmai au vorbit cu ea, aseară. Se pare că, la fel ca tatăl meu, Roynold a avut un patron secret care i-a permis să continue cercetarea subiectului deplasării curenţilor Fluxului: Nadashe Nohamapetan.

Toţi ochii se întoarseră spre Nadashe, care zâmbi:

— *Ştiam* eu că se va ajunge aici, spuse ea şi se adresă direct lui Korbijn: Hatide este o prietenă de-a mea de la universitate. A venit la mine strâmtorată, dar nu a acceptat s-o ajut cu bani. Aşa că, în schimb, am sponsorizat cercetarea ei asupra acestui subiect. I-am acordat un stipendiu ca să-şi termine cercetarea şi celelalte lucrări şi mi-a transmis rapoarte trimestriale – pe care nici nu le-am citit, deoarece nu de asta o ajutasem.

— Îmi pare rău, Lady Nohamapetan, dar avem motive să credem contrariul, spuse Marce.

Nadashe se întoarse spre Marce cu o privire care, dacă ar fi putut, i-ar fi străpuns pieptul:

— Şi care ar fi motivele astea, domnule Claremont?

— Sunt *Lord* Claremont, Lady Nadashe, spuse Marce. Şi pentru că fratele dumneavoastră a sugerat altfel.

— Cui?

— *Nouă,* spuse Împăraxul Grayland al II-lea din uşă.

Se ridicară cu toţii în picioare, cu excepţia lui Marce care stătea deja în picioare. El zâmbi când văzu intrarea bruscă a lui Grayland. Nu planificaseră asta când vorbiseră, mai devreme, dar era sigur că se enervase când venise la ea şi-i dezvăluise ce ştia de la Kiva Lagos, dându-i apoi şi propriile lui informaţii personale. Când Împăraxul îi spusese ce ştia ea, totul i se clarificase într-un mod înspăimântător. După ce ceruse să se urmărească problemele rămase nerezolvate, cei doi planificaseră această prezentare pe care Marce urma s-o facă.

Îl mai pusese însă şi să poarte un microfon, astfel încât să audă tot schimbul de replici, şi de aceea avusese posibilitatea să-i dea replica lui Nadashe Nohamapetan, deşi, în mod normal, atunci când intrase pe uşă ar fi fost mult prea departe ca să audă ce spusese. Marce trebui să recunoască faptul că asta avusese un efect psihologic destul de impresionant.

Grayland se îndreptă încet spre masă şi făcu semn tuturor să se aşeze. Arhiepiscopul Korbijn se ridică, cu intenţia să se aşeze altundeva, ca să lase liber locul din capul mesei, dar Grayland îi făcu semn să rămână la locul ei. Ajunse lângă Marce şi se sprijini pe el, în schimb.

— Fratele dumneavoastră Lady Nadashe ne-a dezvăluit că familia dumneavoastră ştia despre lucrarea doctorului Roynold, spuse Grayland. Ne-a spus acest lucru chiar înainte să moară, sfâşiat de naveta care s-a lovit de noul dumneavoastră decar. Atunci nu am ştiut ce voia să spună. Dar apoi am avut o conversaţie cu Lordul Claremont aici de faţă, şi el ştia despre ce vorbea fratele dumneavoastră deoarece văzuse lucrarea timpurie a doctorului Roynold. Ştia ce cuprindea şi mai ştia şi că era greşită.

— *Este* greşită, încuviinţă Marce. Fusese neglijentă la calculele matematice. Nu am văzut lucrările ei recente încă, dar, dacă sugerează în continuare o deplasare a Fluxului, atunci înseamnă că nu şi-a corectat erorile iniţiale.

— Dar nu aveaţi cum să ştiţi acest lucru, continuă

Grayland, vorbindu-i lui Nadashe. Aşa că dumneavoastră şi familia dumneavoastră aţi mers pe presupunerea că planeta de la Capăt va deveni noul centru al Interdependenţei. Aţi acţionat în aşa fel încât, atunci când s-ar fi întâmplat aşa, dumneavoastră, şi nu Casa de Wu aţi fi fost cei care ar fi controlat accesul Fluxului. Aţi sponsorizat revolta de la Capăt, l-aţi trimis pe fratele dumneavoastră Ghreni acolo pentru a o gestiona, aţi dezvoltat un virus agricol pentru a o intensifica şi aţi dat vina pe Casa de Lagos pentru a vă acoperi urmele şi pentru a vă răzbuna pe Casa rivală.

Aici, la Centru, aţi susţinut acordarea de ajutor militar pentru Ducele de Capăt şi apoi aţi folosit piraţi pentru a pune mâna pe armele acelea pentru familia dumneavoastră, împingându-l pe Duce la măsuri şi mai disperate, spuse Marce. Şi aţi continuat să faceţi presiuni pentru o intervenţie militară şi mai importantă, prin planificarea şi executarea unor atacuri teroriste aici şi în restul Interdependenţei.

— Asta este o minciună, spuse Nadashe.

— Garda l-a arestat pe Che Isolt, Lady Nohamapetan, spuse Grayland. Omul dumneavoastră de la vamă şi imigrări. V-a trădat aproape imediat. Ne-a spus despre cum se considera şi acţiona ca un intermediar între dumneavoastră şi imigranţii de la Capăt. Despre modurile în care fie îi foloseaţi pentru atacuri teroriste, fie le înscenaţi. Ne-a spus chiar şi despre atacul de ieri. Cum i-a dat unui imigrant neştiutor un transmiţător care a preluat ilegal controlul asupra bazei de date printr-un program de mentenanţă şi a trimis-o în propria dumneavoastră navă. Ştiţi de ce v-a dat de gol atât de uşor?

— Fiindcă a aflat că v-aţi ucis în mod intenţionat fratele pentru a simula un atac la adresa Nohamapetanilor, spuse Marce.

Grayland încuviinţă:

— Se pare că acest fratricid a fost prea mult, chiar şi pentru el. Deşi fusese de acord cu încercarea dumneavoastră de a pune totul pe seama Casei de Lagos.

A spus că fusese o mişcare inteligentă.

— Casa de Lagos nu e nici ea prea fericită în această privinţă, remarcă Marce.

— Nu, încuviinţă Grayland. Nu este. Şi nici noi nu suntem fericiţi, Lady Nadashe. În legătură cu nimic din toate acestea.

În jurul mesei se lăsă o tăcere mormântală, iar întregul Comitet Executiv se holba la Nadashe Nohamapetan.

— Îmi pare extrem de rău că vă închipuiţi fie şi o părticică din toate acestea, Maiestate, începu Nadashe.

— Ştii ce, lasă tâmpeniile, Nadashe! spuse Grayland, iritată. S-a terminat.

— Nu, Cardenia, spuse Nadashe şi se auziră câteva icnete de uimire, deoarece folosise numele personal al Împăraxului, încălcând astfel flagrant protocolul. Nu s-a terminat. Poate că pentru mine, da. Însă nu şi pentru Casa de Nohamapetan. Îşi luă tableta, pe care şi-o ţinuse în mână până acum, şi o aruncă pe masă. O arătă cu degetul: în clipa în care lacheul tău mi-a pus în faţă raportul lui Hatide, am trimis un mesaj navei *Profeţiile Rachelei.* Nava militară cu cei zece mii de puşcaşi marini şi cu tot echipamentul şi armamentul lor. Până să apari şi să-ţi susţii tirada, echipajul din puntea de comandă s-a izolat etanş şi a demarat procedura de intrare în găvanul de Flux. Era deja poziţionată pentru transferul imediat. În mai puţin de cincisprezece minute, *Rachela* va trece dincolo şi se va afla în drum spre Capăt. E prea târziu s-o mai opreşti.

Grayland privi scurt spre Korbijn care-şi ridică propria tabletă, sări de la masă şi începu să sune la diverse persoane. Apoi îşi aţinti privirea spre Nadashe:

— Echipajul de pe puntea ta de comandă nu poate sta izolat acolo pentru totdeauna.

— Nu fi stupidă, spuse Nadashe. Nu sunt singurii care sunt de partea noastră. Am lucrat ani de zile la planul ăsta. Când *Rachela* ajunge la Capăt, vom controla sistemul. Mai întâi vom prelua controlul asupra Staţiei Imperiale şi, dacă fratele meu nu va fi preluat controlul asupra suprafeţei

planetei până ajunge nava, îl vom prelua noi, destul de rapid. Apoi va fi doar o chestiune de răbdare, nu-i aşa? Acum putem apăra găvanul de ieşire spre Capăt cu mare uşurinţă. Am făcut planuri în acest sens. Şi, când curenţii Fluxului se vor deplasa, vom începe negocierile.

— Nu înţelegeţi, spuse Marce. Roynold a greşit. Nu vine nicio deplasare. Vine o *prăbuşire.* Toţi curenţii de Flux vor dispărea în următorul deceniu.

— Scuzaţi, ce? spuse Upeksha Ranatunga.

— De asta sunt aici, continuă Marce. Tatăl meu a confirmat acest lucru. Am verificat amândoi acest lucru cu ajutorul datelor luate de la navele care veneau la Capăt. Se închide tot. Toţi curenţii. Planeta de la Capăt va fi la fel de izolată ca orice alt sistem.

— Acesta este modul cum interpretezi *tu* datele! spuse Nadashe.

— Se întâmplă deja, spuse Grayland. Curentul de la Capăt la Centru s-a închis deja. Curentul de la Centru spre Terhathum va fi următorul. Sistemul căminului familiei tale, Nadashe. Sistemul căminului *tău.*

Nadashe scutură din cap şi zâmbi:

— Nu. Şi nu are nicio importanţă.

Arătă spre Marce:

— Dacă are dreptate, atunci miliarde de oameni sunt pe punctul de a muri. Capătul este *singurul* sistem din Interdependenţă cu o planetă locuibilă. Toate celelalte sisteme sunt formate din habitate artificiale. Vor mai dura ani sau chiar decenii. Dar până la urmă se vor prăbuşi. Se vor prăbuşi toate! Cu excepţia Capătului. Care va fi controlat de Casa de Nohamapetan, dacă nu e controlat încă de pe-acum.

Uşa încăperii se deschise din nou şi intrară patru gărzi imperiale care mărşăluiră spre masa Comitetului Executiv. Hilbert Limbar îi urma.

Nadashe îi privi şi apoi se uită la Împărax:

— Au venit pentru mine?

— Da, pentru tine, spuse Grayland.

— Aş vrea să-ţi dau un sfat, Cardenia, spuse Nadashe, în

timp ce gărzile se plasaseră în jurul ei. Păstrează-mă vie şi tratează-mă foarte bine. Sfârşitul Interdependenţei va veni, într-un fel sau altul. Indiferent cum se va întâmpla asta, Casa de Nohamapetan va fi acolo şi-şi va aştepta tributul. Iar, dacă mie mi se întâmplă ceva, nu te vor privi cu prea multă simpatie.

— Vom ţine minte acest lucru, spuse Grayland. Între timp, vă mulţumim pentru serviciul din cadrul Comitetului Executiv. Sunteţi demisă!

Nadashe izbucni în râs, se ridică de la masă şi ieşi, însoţită de gărzi. Întregul Comitet Executiv o urmări cum se îndepărta.

După ce plecă, Upeksha Ranatunga îşi drese glasul:

— Aş vrea să ne întoarcem la această chestiune despre curenţii Fluxului şi prăbuşirea lor în răstimp de un deceniu. Privi spre Marce şi Grayland: E adevărat?

— E adevărat, spuse Marce.

— Şi abia *acum* ne spuneţi asta? întrebă Ranatunga, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Marce o auzi pe Grayland oftând, o văzu cum se uită la el doar pentru o clipă şi apoi la Korbijn, care se întorsese la masă.

— *Profeţiile Rachelei* a plecat, spuse Korbijn. A trecut prin găvanul de Flux. E în marş spre Capăt.

— Sunt doar zece mii de puşcaşi marini, spuse Marce. Şi n-au cum să fie mult mai mulţi la staţia imperială de acolo. Aveţi sute de nave şi sute de mii de puşcaşi marini.

— Trebuie, cu toţii, să treacă prin gâtul găvanului de Flux îi spuse Grayland. Iar ca să apere găvanul n-au nevoie decât de câteva nave şi arme.

— Păreţi sigură de asta.

Grayland râse amar:

— Cum credeţi că a devenit Casă Imperială Casa de Wu, acum o mie de ani, Lord Claremont? Am făcut exact acelaşi lucru şi aici. În spaţiul de deasupra Centrului. Am controlat găvanele şi i-am pus pe toţi cei care intrau sau ieşeau din ele să plătească. I-am pus să plătească, Lord Claremont. La fel cum plănuiesc Nohamapetanii să-i facă

să plătească pe toţi cei care se duc la Capăt. La urma urmelor, ei vor fi noii Împăracşi sau aşa îşi imaginează.

— Atunci, izolaţi Capătul cu totul, spuse Korbijn. Dacă Nohamapetanii doresc să se autoexileze, lăsaţi-i s-o facă.

— Nu este atât de simplu, spuse Marce.

— De ce nu?

— Fiindcă Nadashe avea dreptate, spuse Grayland. Nu există decât un singur sistem capabil să susţină de unul singur viaţa umană după ce se prăbuşeşte Fluxul. Şi acela este planeta de la Capăt. Putem să pregătim fiecare sistem pentru prăbuşire. Şi să le dăm tot ce putem pentru a rezista cât se poate de mult timp. Dar numai la Capăt vor supravieţui oamenii, după ce peste tot se va lăsa întunericul. Avem nevoie de această planetă. Trebuie să-i trimitem acolo măcar pe unii oameni din fiecare sistem din Interdependenţă.

— Şi Nohamapetanii ne stau în drum, spuse Marce.

— Da, spuse Grayland, încuviinţând.

— Deci, ce facem? spuse Upeksha Ranatunga, după un minut. Ce facem acum?

EPILOG

— Nu ai nimic mai bun de făcut decât să stai pe-aici? o întrebă Attavio al VI-lea pe Cardenia, care stătea în Camera Memoriei.

— Mă judeci? întrebă Cardenia.

— Îmi aduc aminte că ţi-am mai pus această întrebare când stăteai cu mine, când eram pe patul de moarte. Mi se pare potrivit să te întreb din nou. Asta creează impresia că-mi pasă. Iar ăsta e un lucru de care ai nevoie.

— Ştii bine că strici tot dacă pui problema aşa.

— Îmi cer scuze. Dar întrebarea rămâne.

— Chiar am alte lucruri mai bune de făcut, spuse ea. Dar voi sta aici oricum.

Attavio al VI-lea încuviinţă şi apoi se aşeză lângă ea sau, mai curând, figura lui simulată digital dădu impresia că se aşază lângă ea:

— Şi eu veneam aici, spuse el. De fiecare dată când mă simţeam copleşit sau epuizat, sau când aveam pur şi simplu nevoie să fiu departe de alţi oameni. Obişnuiam să vin aici şi să vorbesc cu mama mea sau cu bunicul meu, sau cu oricare dintre ceilalţi Împăracşi.

— Şi funcţiona?

— Funcţiona aproape tot atât de bine cum funcţionează acum pentru tine, spuse el. Dar am hotărât că era destul de bine.

Cardenia zâmbi, auzindu-l:

— Este destul de bine, încuviinţă ea.

— N-ai mai venit atât de des în Camera Memoriei în ultima vreme.

— Ţi-e dor de mine când nu vin?

— Când nu vii, nu exist, aşa că nu mi-e dor de tine, spuse Attavio al VI-lea.

— Sunt ocupată cu sfârşitul a tot, spuse Cardenia. L-am pus pe Lord Marce să ţină o prezentare în faţa Parlamentului. Am ordonat armatei să creeze un plan de recucerire a Planetei de la Capăt. Am suspendat

operaţiunile şi monopolurile Casei de Nohamapetan şi le-am dat spre administrare Casei de Lagos.

— Sunt sigur că asta a decurs bine.

— Cu Casa de Lagos, cel puţin, a mers bine.

Cardenia îşi aminti întâlnirea cu Contesa Lagos şi fiica ei Kiva, care-şi exprimaseră într-un limbaj cât se poate de colorat încântarea produsă de căderea Nohamapetanilor şi de creşterea propriilor lor averi. Contesa a trecut în seama lui Lady Kiva responsabilitatea pentru monopolurile Nohamapetanilor, cu permisiunea Cardeniei. Prezentarea lui Marce nu a avut nici pe departe la fel de mult succes. A citit-o în modul cel mai simplu şi direct posibil şi cei mai mulţi din Parlament tot mai cred că este o prostie, deşi avem dovada.

— Dar nu aveţi încă dovada, spuse Attavio. Nu au trecut mai mult de două săptămâni de când a sosit Lordul Claremont. Încă mai e posibil ca navele de la Capăt să fi întârziat din cauza războiului civil. Curentul de Flux spre Terhathum este încă deschis.

— Nu ştiu dacă va mai conta nici când se va închide, spuse Cardenia. Mă confrunt permanent cu tendinţa omenească de a ignora şi nega faptele până în ultima clipă. Şi apoi, pentru alte câteva zile.

Attavio al VI-lea încuviinţă:

— Acesta este motivul pentru care nu am spus nimic niciodată despre asta.

— Da, şi-mi primesc porţia de rahat şi pentru *asta,* mulţumesc mult, dragă tată, spuse Cardenia. Şaptezeci la sută dintre membrii Parlamentului sunt furioşi pe mine fiindcă nu cred că va avea loc prăbuşirea, iar patruzeci la sută sunt furioşi că nu le-am spus mai devreme.

— Vezi c-ai greşit la calcule, spuse Attavio al VI-lea.

Cardenia scutură din cap:

— Nu, fiindcă unii sunt furioşi şi pentru una, şi pentru alta. Şi pe urmă mai sunt şi aliaţii Nohamapetanilor care cred că lui Nadashe i s-a înscenat totul fie de către mine, fie de către Casa de Lagos sau au decis că puţină trădare şi revoltă nu-i chiar aşa mare lucru. Acesta fiind un alt

lucru pentru care trebuie să-ţi mulţumesc – că ai lăsat acea Casă să devină atât de influentă.

— Nu pot fi învinuit de acest lucru.

— Sigur că poţi fi învinuit pentru asta. Tocmai te-am învinovăţit. Sunt învinovăţită şi acum îţi pasez ţie o parte din această vină. Sper ca asta să te facă să te simţi prost.

— Sunt mort. Nu mă simt prost pentru nimic.

— Trebuie să fie plăcut.

— Nu e, spuse Attavio al VI-lea.

Cardenia închise ochii pentru o clipă şi-şi rezemă spatele de peretele Camerei Memoriei:

— N-am vrut să fiu Împărax, ştii, spuse ea.

— Da, încuviinţă Attavio. Îmi amintesc.

— Nici tu nu m-ai vrut ca Împărax.

— Îmi aduc aminte şi asta. Dar, indiferent de ceea ce-şi dorea fiecare dintre noi, realitatea este ceea ce este. Şi realitatea este că eşti Împărax. Probabil că eşti ultimul Împărax al Interdependenţei. Şi întrebarea pe care ţi-ai putea-o pune este dacă ai vrea ca altcineva să fie în locul tău.

— Nu, răspunse Cardenia. N-aş vrea.

Attavio al VI-lea încuviinţă.

— Adu-ţi aminte că există un motiv pentru care ţi-am sugerat numele de Grayland. A fost pentru a-ţi reaminti ce trebuia făcut. Şi pentru a te inspira să fii persoana care s-o facă.

— Crezi că funcţionează?

— Nu mai am păreri, spuse Attavio al VI-lea.

— Ei bine, încearcă să-ţi închipui că ai avea.

— Ceri păreri unei reţele de computere cu programare euristică.

— Da, aşa e. Crezi că funcţionează?

Urmă o pauză şi Cardenia ar fi putut jura că a văzut cum imaginea lui Attavio al VI-lea pâlpâie preţ de o fracţiune de secundă. Apoi acesta răspunse:

— Da. Cred că funcţionează.

Cardenia zâmbi:

— Ei vezi? N-a fost aşa de greu, nu?

— De fapt, a fost.

Cardenia râse de asta şi apoi căzu pe gânduri:

— Interdependenţa s-a construit pe o minciună, ştii, îi spuse ea lui Attavio al VI-lea.

— Da, ştiu. Sau, dacă nu pe o minciună, atunci pe cea mai puţin malignă proiecţie a intenţiei iniţiale.

— E o minciună, spuse Cardenia. Eu ştiu asta. Tu ştii asta. Fiecare Împărax ştie asta. Toate Casele importante, cele care există încă de la fondarea Interdependenţei, o ştiu, iar cele mai puţin importante cred că sunt şi ele destul de sigure că aşa e. Am fost cu toţii de acord să trăim astfel şi să ducem mai departe această minciună. Vreme de secole.

— Da, spuse Attavio al VI-lea.

— Se pare că minciunii, acum, i-a cam trecut vremea, spuse Cardenia şi apoi ridică o mână. Vreau să fie clar, asta este doar o impresie. Nu are nimic raţional în ea. Dar sentimentul pe care mi-l produce este atât de puternic. Sentimentul de-a şti că am creat Interdependenţa pentru propriul nostru avantaj şi că am pretins că este pentru avantajul tuturor. Mă face să simt prăbuşirea asta ca pe un mod în care universul comentează alegerea noastră.

— Nu e.

— Ştiu. Fluxul nu are nimic de-a face cu noi. Nu-i pasă de noi. E doar ceva care există. Dar tot nu pot să scap de acest sentiment.

— E doar creierul omenesc, spuse Attavio al VI-lea. Creează tipare acolo unde nu sunt. Îşi imaginează cauzalitate acolo unde nu există. Îşi închipuie o poveste acolo unde nu e niciuna. Aşa este făcut creierul. Este setat să mintă.

— Şi e setat să creadă minciuna.

— Da, spuse Attavio al VI-lea.

Şi apoi Cardenia avu o idee.

— Hm, spuse ea după ce ideea i se dezvălui în minte.

— Ce e? întrebă Attavio al VI-lea.

— Interdependenţa a început cu o minciună.

— Da.

Cardenia zâmbi:
— Cred că trebuie să sfârşească cu încă una, spuse ea.

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, cred că este extrem de important să amintesc că o carte înseamnă mai mult decât cuvintele care o compun – ea trece prin atâtea mâini după ce iese din ale mele şi înainte să ajungă în ale dumneavoastră, şi toate aceste mâini o fac mai bună. Prin urmare, permiteţi-mi să le adresez mulţumiri următorilor: lui Patrick Nielsen Hayden, Redactorul meu (care a avansat, devenind editor-adjunct în timp ce scriam aceste mulţumiri – felicitări, Patrick), cât şi lui Miriam Weinberg care a avut ingrata sarcină să verifice când anume voi preda manuscrisul; directorului artistic de la Tor, Irene Gallo, şi ilustratorului de copertă Sparth pentru o copertă fantastică; revizorului Christina MacDonald pentru identificarea multelor mele greşeli; designerului de text Heather Saunders; lui Alexis Saarela şi lui Patty Garcia de la Departamentul de publicitate al editurii Tor; şi, bineînţeles, lui Tom Doherty care conduce Tor.

Le sunt recunoscător, în special, fiindcă am predat această carte mai târziu decât îmi propusesem – e a doua carte la rând pe care o predau mai târziu – şi fără îndoială le-am pus răbdarea la grea încercare, procedând astfel. Nu pot să spun, fiecăruia dintre ei, decât că-mi pare sincer rău că am fost o pacoste pentru a doua oară. Aveam planuri să predau cartea devreme. Şi, dacă voi preda şi a treia carte cu întârziere, consider că ar fi drept ca fiecare dintre cei implicaţi în producţia cărţii să-mi dea una cu forţă în braţ.

(Ca o notă marginală, şi asta nu reprezintă o scuză, dar, Doamne, chiar a fost greu să mă concentrez să scriu un roman cât au durat alegerile prezidenţiale din 2016, fiindcă simţeam că trebuie să verific la fiecare cinci minute ca să mă asigur că nu descoperisem un fel de a ne arunca naibii singuri în aer. Scriu aceste mulţumiri în luna octombrie a anului 2016, aşa că rezultatul alegerilor este încă nesigur şi încă mi-e teamă că se va face totul praf şi pulbere. Dar cel puţin acum nu va trebui să trec peste acea

teamă pentru a încerca să scriu un roman.)

(Ca o a doua notă marginală, voi remarca şi că titlul acestei cărţi, *Prăbuşirea Imperiului,* nu a fost gândit ca un comentariu la starea de lucruri din prezent din S.U.A., din Marea Britanie sau din Occident în general. L-am conceput cu ani în urmă. S-a întâmplat doar să arate ca un comentariu, fiindcă, de ce să n-o recunoaştem, 2016 a fost un an atât de prost încât va intra în *istorie,* şi pot doar să sper că anul 2017 va fi mai bun. Deoarece, dacă nu va fi, chiar c-a venit timpul să ne ducem cu toţii în buncăre, cu conserve de fasole şi orez.)

Revenind la mulţumiri, aş vrea să-i mulţumesc lui Ethan Ellenberg, agentul meu. Îi mulţumesc mereu lui Ethan, dar acum aş dori să-i ofer un moment special de apreciere. Aşa cum unii dintre dumneavoastră poate ştiţi, această carte reprezintă prima carte dintr-un contract care cuprinde mai multe romane şi se întinde pe mai mulţi ani, un contract ridicol de superb cu Tor pe care am fost extrem de fericit să-l obţin (Uraaa! Voi scrie romane cel puţin până în 2027! E destul de bine!) şi pe care Ethan l-a păstorit extraordinar de bine în timpul procesului de negociere. Am fost foarte norocos când a devenit agentul meu şi, cu fiecare carte publicată, îi sunt recunoscător că face o treabă atât de bună pentru mine. Îi mulţumesc şi lui Bibi Lewis, care se ocupă de contractele mele din străinătate; lui Joel Gotler, agentul meu pentru filme şi televiziune; şi lui Matt Sugarman, avocatul meu specializat în divertisment. În altă ordine de idei, sunt acum un om care are o mulţime de agenţi şi de avocaţi. Ştiu, şi mie mi se pare ciudat. În cele din urmă, o adâncă apreciere lui Steve Feldberg de la Audible, care se ocupă de versiunile audio ale lucrărilor mele.

Numărul prietenilor care mi-au fost alături în timpul scrierii acestei cărţi este prea mare ca să-i pot enumera în cadrul acestor Mulţumiri, aşa că permiteţi-mi să recurg la vechea expresie „ştiţi voi cine sunteţi” şi să vă spun mulţumesc. (Dacă nu ştiţi că sunteţi incluşi, hei, imaginaţi-vă că sunteţi. Mulţumesc! Sunteţi minunaţi.) Şi mulţumiri

vouă, cititorilor. Da, vouă! Îmi daţi posibilitatea să trăiesc din ceea ce scriu. Nu-i aşa că e grozav? Am o casă şi am ce mânca, şi am animale de companie care nu mă vor sfâşia de foame, mulţumită vouă, dragilor. Nu vreau să credeţi că nu apreciez asta. Chiar o apreciez.

În plus, aş dori să le mulţumesc administratorilor şi voluntarilor ediţiei din anul 2016 a HawaiiCon pentru că m-au invitat. Am scris o porţiune surprinzător de mare din acest roman cât timp am fost pe Big Island din Hawaii la convenţia lor şi cred că faptul că m-am îndepărtat cât mai mult posibil de partea continentală a ţării şi de fluxul ei de date neîntrerupt a reprezentat o diferenţă enormă. Ca să nu mai spun, ştiţi voi, că am fost în paradis. Mulţumesc, oameni buni!

Voi încheia aceste Mulţumiri la fel ca întotdeauna, mulţumindu-le soţiei şi fiicei mele, Kristine şi Athena. Ele chiar trebuie să trăiască cu mine cât scriu aceste romane şi nu este mereu la fel de plăcut ca o plimbare pe un câmp cu maci. Pot fi morocănos şi dificil, mai ales atunci când (aşa ca în cazul de faţă) rămân puţin în urmă şi mi se aduce aminte în mod neplăcut că scrisul de romane chiar e o muncă. Ele mă iubesc oricum, chiar şi când e discutabil dacă merit dragostea lor, iar aprecierea mea pentru ele este imensă şi nemărginită. Îmi plac mai mult decât plăcintele şi decât *churros*[7] la un loc. Cred că ştiţi cu toţii cât de mult îmi plac plăcintele şi churros. Dar ele sunt şi mai bune, credeţi-mă pe cuvânt.

John Scalzi
5 octombrie 2016

[7] Churros – gogoşele spaniole, crocante în exterior şi moi în interior (n.tr.).

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

PREMIUL LOCUS 2018
FINALIST HUGO 2018

Prima parte din seria INTERDEPENDENȚA

În universul nostru, călătoria cu viteza luminii nu a fost posibilă până la descoperirea Fluxului. Un câmp extradimensional la care avem acces în anumite momente și care ne poate transporta la distanțe teribil de mari.

Oamenii călătoresc tot mai departe, ajungând să uite de primul lor cămin și să creeze un nou imperiu în care toate avanposturile sunt dependente unele de celelalte. Războaiele nu sunt posibile, iar imperiul controlează totul printr-un sistem foarte strict în care se îmbină monopolurile cu dependența de resurse.

Însă, deși Fluxul este etern, el nu e și stabil. Așa cum un râu își modifică uneori cursul, și Fluxul își schimbă mișcarea, lăsând unele lumi pământene fără posibilitatea de a mai călători vreodată cu viteza luminii.

Un om de știință, un căpitan de navă și Împăraxul trebuie să găsească o soluție înainte ca întregul imperiu să se prăbușească.

„Fanii *Urzeala Tronurilor* sau *Dune* se vor bucura mult de această aventură plină de brutalitate, politică și știință."
Booklist

„Cu intrigi politice, mult suspans, dar și o doză considerabilă de acțiune, Scalzi continuă să fie nesuferit de bun când scrie aventurile lui SF care te pun pe gânduri, dar te și distrează."
Kirkus Review

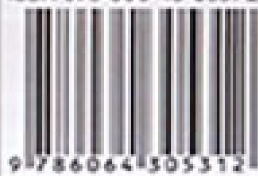
John Scalzi s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor*, care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată serie a sa, dintre care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. Laureat al unor premii precum John W. Campbell, Locus și Hugo, Scalzi a fost ales în 2010 președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

ARMADA
powered by
NEMIRA

ISBN 978-606-43-0531-2